

F O R M A T

anthony **KING**

Poliția criminală „Cazuri speciale”

ZEIȚA UCIGAȘĂ

Anthony King

ZEIȚA UCIGAȘĂ

Poliția criminală „Cazuri Speciale”

Anthony King © The Killing Goddess
D R Publishing Ltd. Los Angeles, California, U.S.A.
Editura Național București

Adaptare DAN COSTE

Coperta: Elena Drăgulelei-Dumitru

ISBN: 973-659-036-4

Subiectul cărții este inspirat după un caz real. Numele personajelor sunt fictive. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare acesta și n-aș vrea să pătrundă vreun hoț când nu sunt atentă, se justifică fata.

Incinta cu trei pereți tapetați cu oglinzi, ce nu măsoara mai mult de patru metri pătrați, i se păru perfectă bărbatului, care începu să își admire alura din mai multe unghiuri. Suspină de două ori când zări acel început de chelie și abdomenul destul de proeminent, dar se consolă repede la gândul că erau destule femei pe lume care îl plăceau și așa.

Își scoase tacticos pantalonii și – în așteptarea vânzătoarei Niny – își aranja șortul cu picățele albastre pe care îl purta, ca să pară cât mai sexy cu putință.

Făcând pe pudică, ea îl strigă din spatele perdelei ce masca intrarea în cabina de probă, după care îi aruncă pe deasupra draperiei nădragii fermecați:

— Când ești gata echipat, să mă chemi! mai mult ca sigur că or să-ți vină perfect.

Detectivul nu voia să grăbească lucrurile, așa că îi făcu jocul, iar când termină cu îmbrăcatul, îi zise:

— Ai avut dreptate! Îmi vin destul de bine. Poate doar aici...

— Unde? se grăbi Niny să dea perdeaua la o parte, făcându-și apariția cu un metru de croitorie atârnat pe după gât.

— Mă țin puțin între picioare...

Vânzătoarea îngenunche și începu să-i cerceteze prohabul. Pudoarea și-o

lăsase în afara cabinei de probă, ca o profesionistă ce era.

— Vrei să-ți depărtezi puțin picioarele? îi ceru ea, pe un ton neutru. Aici? Oh, da! adăugă, mângâindu-i organele sexuale. Dar să știi că nu e de la croială... Cred că cu tine e ceva în neregulă... la să vedem!

Și, fără a mai aștepta aprobarea lui, trase fermoarul pantalonilor de doc, exclamând aproape instantaneu:

— Eric, tu ești pe cale de a avea o erecție în toată regula! De-aia te jenează pantalonii.

— Și ce crezi că-ar fi de făcut?

— Te rezolv eu, imediat... Nu trebuie decât să-ți liniștesc... membrul. Altfel, nu vei cumpăra pantalonii, nu? Deci, am un motiv bine întemeiat să procedez în acest mod. Clientul nostru, stăpânul nostru, cum se spune...

Detectivul înțelese imediat că, din acel moment, orice cuvânt al său ar fi fost inutil și inefficient. De aceea preferă să tacă, lăsând-o pe Niny să-și facă meseria.

Tânăra îi coborî pantalonii în vine, iar cu o mână expertă continuă să îi maseze organul de polițist deprins cu toate relele din oraș. Acesta prinse viață cât ai clipi din ochi, căpătând proporții din ce în ce mai impresionante.

— Oh, slabe speranțe să îl cumintim cu una, cu două, pe nărăvașul ăsta! aprecie. Fata, cu un zâmbet șăgalnic pe chip. E un „băiețel” neascultător care nu vrea să se culce...

— Poate ar dori să audă un cântec de leagăn sau... poate... să fie sărutat! îndrăzni Eric Black.

— N-ar fi exclus, aprecie Niny, folosindu-și degetele din ce în ce mai repede. Apoi adăugă: „Băiețelul” crește văzând cu ochii.

Începu să-l alinte cu devotament, mai întâi sărutându-l cu vârful buzelor, apoi folosindu-și limba, ca în cele din urmă să-l înghită aproape în totalitate, cu un scâncet de satisfacție nedisimulată. La scurt timp, îl scoase din gură și îi vorbi, de parcă i s-ar fi adresat unui copilăș:

— Te-ai întărâtat? Vrei să te plimbi între sâni mei? Am să-ți fac pe plac, dragule, însă numai dacă îmi promiți că pe urmă vei sta cuminte, la locul tău...

Apoi își însoți vorbele de scoaterea bluzei și a sutienului, prea mic pentru un bust atât de proeminent.

— La vino tu încoa', „băiețel” neascultător ce ești!

Prinse mădularul vinețiu al polițistului, aranjându-l între sâni pe care îi ținea cu ambele mâini, și îl presă cu putere.

— Așa, plimbă-te în sus și în jos! îl îndemnă ea, ajutându-l în același timp prin propriile mișcări ale bustului.

Manevrele ținură câteva minute bune, până când fata aprecie în mintea ei că dimensiunile obținute erau optime pentru ceea ce trebuia să urmeze. De aceea, își încolăci brațele în jurul lui Eric, prinzându-l strâns de fese, apoi îi

înghiți mădularul, căruia i se dedică pe de-a-ntregul.

Bărbatul înțelese că a venit rândul lui și, cu multă seriozitate, o prinse de ceafă, împingându-se înainte și înapoi într-un ritm din ce în ce mai susținut. Cu mâna rămasă liberă, controla sfârcurile maronii ale lui Niny, constatând cu plăcere că acestea sunt tari ca piatra, semn că fetei îi plăcea cu siguranță probă la care lua parte.

Într-o sincronie la care polițistul n-ar fi îndrăznit să spere cu câteva zeci de minute mai devreme, cei doi se unduiau pasional, fiecare gemând de plăcere în legea lui. Fără îndoială, era un du-te-vino de pomină...

— „Băiețelul” e tare năbădăios! zise fata, eliberându-și gura pentru o clipă, ca să poată trage adânc aer în piept. Nu e deloc cuminte. E rău, rău de tot. Foarte răăă...

În acea clipă, văzându-se din nou „înghițit”, Eric nu mai rezistă. Era excitat la maximum și respira din ce în ce mai sacadat.

Fata prinse a scânci încetișor, iar el o dirija, împingând-o de ceafă, astfel încât să pătrundă cât mai mult în cavitatea ei bucală. Sâniul lui Niny se bălăbăneau haotic înainte și înapoi, ceea ce îl făcu pe detectiv să zâmbească.

Puțin îmi pasă în această clipă dacă sunt sau nu siliconați! își zise el, continuându-și activitatea cu și mai mult aplomb.

Oglinzile îi ofereau o priveliște de-a dreptul hilară, neobișnuită. Se abținu, totuși, să râdă, fiindcă deodată simți o presiune de nesuportat în ventre. Știa ce avea să urmeze...

Acceleră ritmul, sfârșind prin a rămâne cu bazinul avântat înainte, încordat la maximum și extaziat la culme. Ejacula cu o plăcere pe care de multă vreme n-o mai simțise.

Într-adevăr, merită să-ți faci cumpărăturile din acest magazin! se gândi bărbatul, mulțumit.

Peste câteva minute, polițistul se afla în fața casei de marcat. Își revenise în fire și acum părea un om cât se poate de respectabil, ce se pregătea să plece într-un binemeritat concediu de odihnă.

În spatele tejghelei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, Niny îi amăbala cumpărăturile făcute, arborând un aer profesional. Știa ea ce știa...

— Îți mulțumesc că ai ales magazinul nostru! Te aștept și altădată. Când ai nevoie de ceva, nu ne ocoli!

În loc de răspuns, Eric Black se mulțumi să mormăie ceva neinteligibil, după care se îndreptă fericit spre ieșire, abia păstrându-și echilibrul – din cauza pachetelor voluminoase pe care era nevoit să le transporte până la Fordul Scorpio, parcat în apropiere. Sau poate din altă cauză... Nici nu apucă să depună întregul arsenal pe bancheta din spate a automobilului să-și aprindă un Camel fără filtru, că telemobilul său începu să emită – mai zgomotos decât ar fi dorit – melodia „Baladă pentru Adeline”.

— Eric la aparat! răspunse el, înciudat, când constată că era sunat de la biroul Diviziei „Cazuri Speciale”.

— Vă salut, domnule detectiv! Sunt eu, Melanie Pullman. Sper că nu vă deranjez.

— Bineînțeles că nu. Știi bine că ești singura colegă de serviciu care nu mă scoate din sărite. Dimpotrivă...

— Vă mulțumesc, domnule! Galant ca de obicei...

— Despre ce este vorba, Melanie?

— Șeful vă așteaptă la el în birou, peste o jumătate de oră. E agitat ca naiba, adăugă secretara căpitanului Corky West – comandantul diviziei –, ca să fie și mai convingătoare. Vă sfătuiesc să nu întârziați!

— Bine, păpușă scumpă, dar eu de azi sunt în concediu de odihnă! protestă polițistul, gândindu-se mai mult la crupa și la sânii deosebit de generoși ai secretarei decât la inutilitatea împotrivirii sale verbale.

— Știu foarte bine asta. Și el o știe, dar... Cred că formularea corectă e alta.

— Care?

— Ați fost în concediu... până acum trei minute. Căpitanul chiar a urlat la sergentul Steve Mann, când acesta i-a spus nu știu ce despre o partidă de pescuit. Știți cumva la ce s-a referit?

— Acum nu mai are importanță, draga mea. Voi încerca să ajung la sediul diviziei în cel mai scurt timp.

Apoi închise telefonul, înjurând cu voce tare, de mama focului, știind că nu avea încotro și că trebuia să se supună ordinului primit:

— Blestemată fie ziua în care mi-am pus uniforma poliției! Năpasta să cadă peste academia aia, ca măcar să n-o mai apuce și alții pe urmele mele!

Descarcă în grabă pachetele din mașină și se îndreptă cu ele spre magazinul de unde tocmai ieșise. Niny îl întâmpină încă din prag, de parcă între ei doi n-ar fi existat decât relații strict profesionale:

— Domnul mai dorește ceva?

— Domnul dorește să returneze chestiile astea și să-și recupereze banii.

— Aveți cumva vreo neplăcere?

— Da... în legătură cu concediul meu de odihnă, care tocmai s-a încheiat...

— Mă numesc Rajih Pundjab Brahalatkanthi.

Bărbatul se privea atent în oglinda de pe holul încărcat cu piese de mobilier vechi, încercând să pară cât mai natural.

— Bună ziua, numele meu este Pundjab Brahalatkanthi! Rajih, pentru prieteni.

Imaginea reflectată de oglindă îl nemulțumea. Își aranja turbanul de mătase purpurie, apoi scoase un pieptene dintr-un buzunar ascuns, aranjându-și barbă deasă și lungă. Procedă la fel și cu favoriții.

În acel moment fu întrerupt de sosirea unei femei înveșmântate în haine

grele, de brocart, ale căror fire aurii îți luau ochii.

Fără un cuvânt, aceasta îi indică o ușă masivă și rămasese în așteptare, cu brațele încrucișate pe piept.

Rajih se înclină respectuos în fața ei și deschise ușa cea grea, confecționată din lemn masiv. Pătrunse într-o încăpere fără ferestre, scăldată într-o lumină roșie, aproape ireală, ce provenea de la un felinar electric în formă de cap de elefant. Acesta era amplasat pe un perete lateral al camerei, în care domnea un aer înăbușitor, încărcat de miresme de smirnă, ceară arsă și tămâie.

Rămase câteva secunde nemișcat în prag, pentru a-și obișnui ochii cu lumina aceea difuză, apoi făcu trei pași înainte pe covorul gros de Buhara. Se așeză în genunchi cu mișcări lente și bine studiate, înclinându-se și atingând podeaua cu fruntea. Rămase astfel, în așteptare, până când o voce poruncitoare, bărbătească, îi ordonă:

— Ridică-te!

Rajih se execută, întorcându-se cu 45 de grade spre cel mai impunător obiect din încăpere, aflat în locul de unde se auzise glasul. În fața lui se afla o statuie impresionantă din jad, măsurând peste doi metri înălțime, care înfățișa o femeie de o frumusețe răpitoare, exact pe gusturile sale. Aceasta, cu ochii pe jumătate închiși, stătea în poziția clasică de lotus.

Ceea ce îl uimise pe Rajih Pundjab din prima clipă fusese construcția statuii, în jurul căreia ardeau, cu flăcări adormite, câteva zeci de lumânări confecționate – așa cum o cerea tradiția – din ceară neagră. Femeia avea trei perechi de brațe ridicate în evantai deasupra capului, iar între sâni goi, de o formă ce atingea desăvârșirea, se putea vedea un ochi cu pleoapa coborâtă.

Rajih căzu din nou în genunchi, înclinându-se încă de trei ori în fața statuii, apoi rămase așa, ca prostit, spunând cu privirea ținută în pământ:

— Sunt Rajih Pundjab...

— ... Știi foarte bine cine ești, îi răspunse același glas bărbătesc. Nici nu ai ajuns bine pe pământul american și poliția este deja pe urmele tale!

— Eu...

— ... Ai merita să îți iau viața chiar în acest moment, însă Khali a hotărât să te mai lase o vreme printre cei vii; poate ai noroc să trăiești!

— Slavă Zeitei Khali! izbucni bărbatul, cu o recunoștință debordantă, izbindu-se din nou cu fruntea de covor.

Apoi își ridică privirea cu băgare de seamă, încercând să observe cine era cel care îi vorbea.

— Nu te mai osteni să mă vezi! îl avertiză vocea ascunsă undeva în întuneric. Nu are importanță cine sunt; eu doar vorbesc în numele Ei. Khali este cea care îți hotărăște destinul – pe al tău și pe al nostru, al tuturor, ținându-ne în mâinile sale protectoare.

— Dar n-am vrut decât să...

— ... Taci și nu mai vorbi neîntrebat! Spune-mi mai bine ce s-a întâmplat la aeroport!

— Am fost urmărit încă de la Madras de unul dintre dușmanii noștri, un agent al organizației „Mama India”, după cunoștința mea. Vă dați seama că nu puteam risca nimic! Știți foarte bine cât de periculoși sunt acești așa-zisi democrați.

— Și?

— O dată ajuns pe aeroportul Compton din Los Angeles, l-am atras la toaletă și l-am strangulat. A murit ca un vierme.

— Și-a meritat soarta, iar tu ai procedat bine. Avem un dușman mai puțin pe pământ și, totodată, am adus o importantă ofrandă lui Khali, fie-i numele veșnic în conștiința tuturor cuvântătoarelor și a necuvântătoarelor de pe această planetă și întregul Univers!

— Dacă-mi permiteți...

— ... Nu-ți permit! Taci și ascultă! Supărător este faptul că cineva te-a văzut ieșind de la toaletă și a putut oferi poliției o descriere destul de amănunțită a fizionomiei tale. De aceea, primul lucru pe care va trebui să-l faci este să-ți schimbi înfățișarea. Asta, bineînțeles, dacă mai ai de gând să rămâi în viață.

— Ascult și mă supun, stăpâne!

— În primul rând, va trebui să renunți la turban. Apoi îți vei tăia părul – poți să te tunzi chiar la chelie, dacă vrei – și îți vei rade barba. Vei umbla numai în haine occidentale și te vei deprinde să te porți în consecință. Cum stai cu limba engleză?

— Foarte bine. Am studiat patru ani la Harvard, grație bunăvoinței înțelepților noștri.

— Țasta e un lucru bun pentru cauză. Jos te așteaptă o mașină. Mai precis, un jeep Cherokee nou-nouț, de culoare neagră. Cheile se află în bord, iar în torpedou vei da peste cele de la noua ta locuință, situată într-un cartier modest din LA. Tot acolo e un plic cu adresa respectivă și zece mii de dolari. Măine vei fi sunat de șeful tău direct. Să i te supui așa cum te-ai supune zeiței. Cu mine nu ai să te mai întâlnești decât dacă... dacă nu vei fi destul de destoinic, iar Khali va dori sângele tău. Am fost suficient de clar?

— Da, stăpâne. Nu voi mai comite nicio eroare și mă voi supune tuturor ordinelor primite.

— Acum pleacă, dar nu uita că spiritul lui Khali – slăvit fie-i numele!

— Veghează asupra ta, ziua și noaptea!

— Da, răspunse Melanie Pullman – frumoasă și planturoasă secretară a comandantului Diviziei „Cazuri Speciale”. L-am anunțat și pe detectivul Black. Trebuie să sosească dintr-un moment într-altul.

— Ar fi bine să nu întârzie prea mult, zise Jane Heron, partenera lui Eric.

Şefu' stă ca pe ace.

— Dar când l-aţi văzut pe boss să fie liniştit?! îşi permise Melanie o remarcă personală. Şi continuă: e mereu cu capsă pusă, de parcă întregul mapamond ar sta în fiecare clipă gata să explodeze. Din cauza temperamentului său năvalnic, se va îmbolnăvi şi mai rău. Faptul că a renunţat la cafea nu-i suficient. Într-o bună zi o să-i explodeze, pur şi simplu, inima.

Jane se aşezase la biroul ei, picior peste picior, şi sorbea cu înghiţituri mici dintr-o imensă cană de cafea, pe care erau inscripţionate cuvintele: „Asta e a mea”.

— Crezi că eu nu i-am spus-o de atâtea ori... continuă poliţista dialogul, în lipsa altei preocupări. El are impresia că, dacă s-a lăsat de cafea şi tutun, urmând sfatul medicului, gata, se va vindeca de afecţiunile cardiace care îl macină! Aiurea! Stresul este cel mai mare duşman al său. Căpăţânos şef mai avem, Melanie, darling...

În acel moment, Eric Black îşi făcu apariţia în birou, cu eterna sa ţigară fără filtru în colţul gurii. Era vădit îmbufnat, roşu din pricina căldurii, iar sprâncenele sale încruntate nu prevesteau nimic bun.

— Domnule superdetectiv, cred că aţi greşit încăperea! îl luă Jane Heron peste picior, aşa cum proceda ori de câte ori îl vedea supărat.

Nu de alta, dar nu se putea abţine să nu toarne gaz peste foc, atunci când îşi vedea partenerul întors pe dos.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că ţinuta lejeră pe care o purtaţi, chiar prea lejeră pentru o secţie de poliţie, mă face să cred că dumneavoastră căutaţi o agenţie de turism, iar nu sediul „Diviziei Speciale” a DPLA.

— La te uită! Avem chef de mişto... Jane, într-o zi, tot am să te strâng de gât cu mâinile astea două... Iar dacă aflu că ţi-ai băgat codiţa ca şeful să mă recheme din concediu, îţi jur că ziua aceea fatidică va fi chiar astăzi. Apropo, ţi-ai făcut testamentul?

— Cum să nu! Şi te-am lăsat singurul moştenitor peste toate nimicurile mele.

Pentru a curma disputa ce părea că nu se mai termina, secretara interveni între cei doi parteneri care, în realitate, ţineau extrem de mult unul la celălalt:

— Dacă nu intraţi imediat la domnul căpitan, vă va strânge el de gât pe amândoi.

Cei doi detectivi se priviră câteva secunde bune, apoi, din senin, începură să râdă la unison.

— Ai dreptate, Melanie! zise Eric.

— Ca întotdeauna, de altfel, îl susţinu Jane.

— Nici noi n-avem de gând să beneficiem de un concediu veşnic... pentru eternitate. Ținem prea mult la viață. Unul de odihnă, mai treacă-meargă...

— Astea pe cheltuiala statului ne plac mai mult, îl completă polițista. Păcat că nu prea avem parte de ele...

Suficient de amuzați pentru a-i face față căpitanului, detectivii se îndreptară spre „camera de tortură”, peste care trona „călăul” Corky West. Ca de obicei, Eric deschise ușa, dar în ultimul moment se dădu la o parte, făcându-i loc partenerei să treacă înainte. Nu neapărat din politețe, ci pentru că spera ca Jane s-o „încaseze” prima, iar până când avea să-i vină și lui rândul, căpitanul să se mai calmeze. În ciuda așteptărilor sale, avu neplăcuta ocazie să constate că s-a înșelat, atunci când boss-ul începu să se lege de el:

— Detectiv Black, când am nevoie de tine, niciodată nu ești de găsit. Pe unde naiba umbli?

— Tocmai mă pregăteam să plec în concediu, la pescuit. Sau la vânatoare, încă nu eram 100 hotărât...

— La vânatoare! exclamă West, după care începu să îi cerceteze vestimentația, pe sub sprâncenele stufoase. Dacă nu aș ști cine ești, aș zice că te pregătești pentru vreun bal-mascot. Asta în eventualitatea că nu lucrezi la vreun caz „sub acoperire”, despre care eu încă n-am aflat...

— Hai, șefu’, chiar ați uitat că de astăzi sunt în concediu de odihnă? Două săptămâni, nu mai mult...

— Concediu? Hm... Parcă îmi amintesc înțelesul acestui cuvânt, dar n-aș putea formula o definiție prea exactă...

— O știu eu, dom’ căpitan! sări Jane. Concediu e atunci când un angajat are de gând să dea bir cu fugiții de la serviciu, lăsându-și colegii să-și bată capul cu rezolvarea unor probleme extrem de dificile. Am nimerit-o?

— Șefu’, partenera mea – care mi-a fost vârată pe gât, deci fără să mi se ceară acordul – habar n-are ce zice! ripostă Eric. Concediu e acea perioadă de odihnă ce se acordă salariaților, fie ei polițiști sau nu, după ce au avut de-a face cu tot felul de criminali psihopați și cu cele mai oribile violuri, crime ori atrocități. Iar asta se întâmplă o dată la nu știu câți ani – în cazul meu –, după ce am muncit și 16 ore pe zi, non-stop, fără a avea ocazia să-mi trag sufletul...

— Săracu’!.. Mi s-a făcut milă de tine!..

— Puteți să spuneți că n-am rezolvat toate cazurile care mi-au fost repartizate?

— Care ne-au fost repartizate, îl corectă partenera lui, cu țâfnă.

— În fine...

Căpitanul decisese că era timpul să curme această discuție fără noimă, așa că se apropie de detectivii săi favoriți și îi invită să ia loc.

— Sunt absolut de acord că ai nevoie de un concediu. Și tu, detectiv Heron. Așa că vă promit solemn că, după ce rezolvați și cazul pe care tocmai mi l-a repartizat directorul departamentului, Larry Tillman, vă veți putea recrea cum se cuvine!

— Așa spuneți de fiecare dată...

— E drept, însă de data asta mă voi ține de cuvânt! Aveți încredere în mine!

Proaspăt tuns și bărbierit ca-n palmă, fără turban și îmbrăcat în haine lejere din tercot, Rajih Pundjab Brahalatkanthi arăta un cu totul alt om. Coborî din jeep-ul masiv în fața imobilului în care urma să locuiască pentru o vreme și cercetă împrejurimile cu atenție. Văzu o clădire retrasă, cu numai două niveluri, în care trăiau alți cinci locatari. Casa era înconjurată de o vegetație luxuriantă, ce mărginea o alee de piatră albă, ce pornea de la poartă, până la intrarea principală în imobil. Curtea părea destul de curată, la prima vedere.

Urcă la primul etaj, cu brațele încărcate de pachete. Își cumpăraseră o mulțime de alimente, pentru că îi plăcea să fie un tip prevăzător.

Spre marea lui mirare, în ușa apartamentului ce-i fusese indicat pe biletul din torpedou, îl aștepta un musafir. Mai exact spus, o persoană de sex feminin, pe care nu o mai văzuse în viața lui. Era tânără și de o frumusețe răpitoare, astfel încât Rajih simți cum i se pune un nod în gât. Cu părul negru, lung și bogat, cu trăsăturile pure, de hindusă, și cu alura sa de prințesă, reuși să-l cucerească din prima clipă. Trupul nobil i se „citea” doar prin țesătura delicată a unui sarong de culoarea frunzei de cocă, iar bărbatul din fața ei nu se sfii să o dezbrace din priviri. Totuși, ceva nu-i plăcu la ea: trăgea din țigara, inspirând fumul cu sete, ca un dependent tabagic.

— Intră, Rajih, nu te speria!

— Cine ești dumneata?

— Tu cine crezi? Nimeni alta decât „legătura” ta superioară. Te deranjează că sunt femeie?

— Dimpotrivă... se bâlbâi gazda, grăbindu-se să descuie. Poftește înăuntru!

Ea intră, grațioasă, și ținu să pună lucrurile la punct încă de la început:

— Dacă ai cumpărat și ceva de băut, nu m-ar deranja să-mi oferi un pahar. Între timp, am să-ți spun câteva chestii.

Rajih o invită să ia loc, privind-o cu coada ochiului. Nu-i convenea deloc un asemenea șef care să-i dea ordine, însă știa foarte bine că nu avea de ales. Oricum, trebuia să recunoască faptul că „târfa era dată dracului de frumoasă”!

— Începând de azi, nu vei face decât ce îți voi spune eu și mă vei ține la curent cu fiecare mișcare de-a ta. Ne-am înțeles?

Deși vocea suna dulce și suavă, ochii tinerei trădau cu totul altceva.

— Ai înțeles, Rajih? repetă ea întrebarea, stingându-și țigara într-o scrumieră aflată pe o măsuță joasă, exact în mijlocul sufrageriei.

— Am înțeles...

— Kunani. Numele meu este Kunani.

— Am înțeles, Kunani. Poftim băutura! adăugă bărbatul, desfăcând pentru el o sticlă de bere. La loc, te rog!

— Mulțumesc! Dar nu mai fi atât de protocolar! Aici nu suntem în India, ci

la Los Angeles, unde nu se pune prea mare preț pe politețe. Ceea ce iubim noi mai mult și mai mult este eficiența. Cu dulcegării nu rezolvăm nimic. Așează-te și tu undeva! îi ceru Kunani, după ce luă loc pe un fotoliu tapizat cu un curios pluș turcoaz.

— OK!

O vreme, băură în tăcere, studiindu-se unul pe celălalt, fără niciun pic de discreție. În cele din urmă, Rajih Pundjab vorbi primul:

— Venerata Khali mi-a cerut să-i îndeplinesc voia de 14 ori până acum, iar de fiecare dată mi-am pus brațul în slujba ei, fără să preget.

— Vrei să spukă ai trimis pe lumea cealaltă 14 suflete?

— Nu suflete! În niciun caz, suflete. Nu erau decât niște câini turbați, care și-au meritat soartă cu prisosință.

— Chiar și ultimul, cel pe care l-ai ucis la aeroport? Și viața lui ți-a cerut-o Khali, lăudat fie-i numele?

— Nu. Acela mă urmărea. Era un dușman de moarte. Nu îl puteam lăsa în viață, pentru că, prin mine, ar fi putut ajunge la voi.

— Ai dreptate. Oricum, sunt de acord că ai procedat corect și cred că ești un profesionist desăvârșit. Tocmai de așa ceva avem noi nevoie acum, dacă înțelegi ce vreau să spun. Dar acolo, la aeroport, sper că n-ai lăsat nicio urmă...

— Nu, însă m-a zărit cineva și m-a descris poliției. Dar cum mi-am schimbat înfățișarea destul de mult, la fel și portul, sunt convins că martorul nu m-ar recunoaște nici dacă l-aș invita la o cafea.

— Bine, acum te voi lăsa să te odihnești. Măine dimineață, la ora 10.00, să fii la adresa aceasta! mai spuse tânăra, înmânându-i o carte de vizită inscripționată cu litere aurite, pe un fond negru. O să fie ceva de lucru pentru tine.

Bărbatul citi în gând: „Salon de educație erotică și masaj oriental – Khali Surijaharman”, apoi își privi nedumerit vizitatoarea.

— Nu te mira! Predăm Kamasutra. Altfel spus, îi învățăm pe americani să facă din dragoste o artă. E un loc deosebit de select, în care au acces numai oameni din lumea bună. O să-ți placă, te asigur!

— Voi fi acolo, fără îndoială.

— Nici nu așteptam alt răspuns din partea ta. Mi s-a spus că ești omul de care avem nevoie și m-aș bucura foarte mult ca frații noștri să nu se fi înșelat în aprecierile lor.

— Nu înțeleg! zise Eric, aprinzându-și un Camel fără filtru, spre disperarea partenerei lui, care nu fuma.

— Și de aceea mă intoxici în propria mea mașină, unde aerul e și așa insuficient pentru amândoi?!

Deși rula cu mică viteză, Jane Heron era foarte atentă la trafic, la volanul BMW-ul ei antic și... de demult.

— Ce poate fi atât de important la un indian mort în toaleta aeroportului Compton? Un posibil imigrant mai puțin...’

— Hopa, nu te știam rasist, Eric!

— Nici nu sunt, însă prea s-au înmulțit străinii în ultima vreme!

— Amice, nu ai fost atent. Cel asasinat nu era un simplu om de pe stradă, ci un eminent cercetător la Institutul de Religie Comparată din Madras. A luat o sumedenie de premii internaționale până în prezent.

— Cred că se pricepe la budism...

— Și nu numai. De fapt, într-o oarecare măsură, ai dreptate: studiile și comunicările științifice care i-au adus faima privesc și hinduismul antic, premergător nașterii lui Buddha. Asta s-a întâmplat în India, între secolele al V-lea și al VI-lea, înainte de Hristos.

— Aha, stai că acum am înțeles, Jane! Buddha nu e cumva individul ăla gras, care stă în fund, cu ochii închiși și cu un zâmbet tâmp pe figură? Ăla care bea Coca-Cola de stinge, în reclamele de la ABC și alte posturi TV?

— Ba da, vezi că știi! Doar că adevăratul Buddha – la care s-a referit căpitanul West – nu este cel pe care o minte rătăcită și prost inspirată l-a băgat într-o reclamă de un gust mai mult decât îndoielnic... Este o zeitate. Un gânditor, care a trăit cândva prin Asia.

— Știi ceva, Jane? Nu vreau să aflu nimic despre niciun fel de gânditor. Deja am început să simt cum mă ia durerea de cap. Hai mai bine să-l prindem pe cel care i-a făcut indianului de petrecanie și să plecăm dracului în concediu, înainte de a înnebuni amândoi! Ai văzut ce-a promis căpitanul! Ne așteaptă un concediu binemeritat...

BMW-ul frână în parcare subterană a aeroportului Compton, chiar în zona oficială, grație girofarului pe care polițista îl scosese pe capotă în ultimul moment. Erau așteptați de bunul lor coleg și prieten, sergentul Steve Mann, ce era secondat de un zdrahon echipat în uniforma serviciului de securitate a aeroportului.

— Hello, old boy!

— Salut, Eric! Dar tu parcă trebuia să pleci la pescuit...

— Te rog să încetezi cu ironiile chiar în acest moment! Nu mă luă și tu peste picior, că mi-au ajuns tratamentele similare aplicate de Jane și de căpitan. Hai mai bine să vedem locul faptei!

— OK, nu mai insist... Să mergem! Dar crede-mă că n-aveam de unde să știu că ai venit deja cu un băț în fund! Cu ochiul liber, nu se vede...

Sergentul o luă înainte, aborda o scară rulantă ce ducea în holul central al aeroportului și le făcu celorlalți semn să-l urmeze.

— Ce știi despre cadavru? se interesă Jane.

— Bărbat indo-asiatic, 43 de ani, înalt, conformație athletică, numele: Shrihan Kabadul, de profesie...

— ... Cunosce, făcu detectivul pe deșteptul. Doctor în nu știu ce științe. Altceva?

— Nu avea niciun fel de bagaje, niciun fel de documente și bani foarte puțini, plus o carte de credit.

— N-avea pașaport?

— Nu. Probabil că i-a fost sustras. După verificarea cărții de credit am reușit, totuși, să aflăm cine e. Ghici câți bani avea în cont!

— 10 cenți?

— Greșit. Mai mult de 100.000 de dolari.

— Ce vorbești! se miră Eric. Nu știam că cercetătorii câștigă atât de bârfe...

— Și dacă știai, ce? râse Jane de el. Te pomenești că mergeai mai mult pe la școală...

Detectivul preferă să ignore remarca răutăcioasă a partenerei lui și continuă seria întrebărilor adresate sergentului:

— Ai verificat de unde provin banii sau măcar o parte dintre ei?

— Dintr-un cont al unei firme cu sediul la Washington.

— Începe să devină din ce în ce mai interesant. Au ridicat cadavrul?

— Nu, e încă acolo. „Specialistul” a blocat toaleta și trece cu lupa peste toate firele de praf, precum un Sherlock Holmes în carne și oase.

— Să sperăm că legistul și criminalistul nostru, dr. Butch Harrison, o să găsească ceva care să ne ajute să terminăm ancheta asta cât mai repede! se rugă Eric cu voce tare, amintindu-și de uneltele de pescuit, dar mai ales de drăguța și serviabila vânzătoare de la magazinul de articole sportive. Fotografiile cadavrului au fost dezvoltate?

— În maximum o oră, va veni cineva cu ele.

— Atât de mult durează?

— Eric, noi nu folosim aparate Polaroid, că poza să fie bună de admirat în câteva secunde.

Toaleta în care avusese loc crimă era situată pe coridorul ce ducea spre vestiarele personalului auxiliar al aeroportului. Era un loc mai puțin frecventat de călători, de aceea asasinatul fusese descoperit cu oarecare întârziere.

Dr. Harrison, legistul diviziei și șeful Laboratorului criminalistic al întregului departament de poliție – supranumit „Specialistul” de către colegii săi – se afla în camera tapetată cu gresie albă de sus până jos, chiar și pe podea. Cadavrul era întins pe o targă, iar locotenentul criminalist Brian Benett tocmai îl acoperea cu un cearșaf. Nu se vedeau nicăieri urme de sânge sau indicii ale vreunei lupte care ar fi avut loc.

— Băieții de la morgă și-au anunțat sosirea în câteva minute, îi informă locotenentul pe nou-veniți.

— Țștia întârzie întotdeauna, glumi Eric, macabru. Și nici n-ar avea motive să-i dea zor... Morții nu se grăbesc niciodată, nu-i așa?

— Mai bine mi-ai spune de ce ai întârziat voi atât de mult! îi luă „Specialistul” la rost pe cei doi detectivi. Ai rămas în pană, ai fost blocați în trafic sau ce?

— A trebuit să îmi aștept partenerul, care plecase la pescuit, zâmbi Jane, ironică.

— Serios? Nu știam că Eric are o pasiune atât de... elevată. De ziua lui am să-i fac cadou câteva momeli cu succes garantat, concepție proprie.

— Gata, ajunge! își ieși din fire detectivul Black. Nu mai vreau să aud niciun cuvânt despre pescuit. La naiba! Butch, ce-ai găsit aici?

— Un cadavru, inteligentule! Ce altceva ai fi vrut să gădesc, moaștele Sfântului Andrei sau cheia de la Forth Knox?

— În afară de cadavru... trecu Eric cu vederea și această ironie. Vreo urmă relevantă?

— Nici cea mai mică. Criminalul a lucrat ca un profesionist și e cât se poate de clar că nu s-a apucat acum de această profesie. A ucis mai mult în joacă, luându-și, totuși, precauțiile necesare.

„Specialistul” ridică cearșaful și descoperi trupul unui bărbat cufundat în moarte. La o privire superficială, ai fi jurat că dormea.

Detectivul Black privi leșul cu oarecare indiferență. Era un bărbat smead, cu nasul vulturesc, părul negru, ușor încărunțit pe la tâmpile, și purta o mustață bogată. Deasupra gulerului alb al cămășii se putea observa, pe pielea gâtului, o dungă roșie cu margini vineții, abia vizibilă.

— Strangularea s-a produs cu ajutorul unei funii sau al unui laț de proveniență textilă, preciza legistul. Cel puțin asta am putut constata la o primă și sumară cercetare. Am prelevat câteva resturi de fibră din țesuturile pielii, iar mâine (sau poate chiar diseară) voi avea date mult mai precise cu privire la arma crimei. Pot adăuga că moartea s-a produs destul de repede, nefiind vorba despre o simplă strangulare. Tipului ăstuia i-a fost ruptă coloana vertebrală cu o forță apreciabilă. Așadar, o primă concluzie se impune, le mai zise el detectivilor. Asasinul nostru este o persoană destul de înaltă, mai înaltă decât victima, și foarte solidă, în privința tehnicii folosite pentru a-și pune în practică planul diabolic – așa cum v-am spus –, mai mult ca sigur că avem de-a face cu un om priceput în materie...

— Cu alte cuvinte” un criminal de profesie, nu?

— Cam așa ceva. În moartea violentă a subiectului au intervenit trei aspecte distincte; fiecare luat în parte ar fi putut duce la moartea victimei, astfel: 1. Mecanismul asfixiant a fost posibil ca urmare a compresiei căilor respiratorii, împiedicând astfel pătrunderea aerului în pulmoni; 2. Mecanismul hemodinamic a provocat suprimarea circulației cerebrale care, prin arterele carotidiene și venele jugulare a fost obturată total, în ciuda faptului că creierul a continuat să fie irigat parțial, prin circulația profundă asigurată de sistemul vertebro-bazilar;

3. Mecanismul neuroreflex de producere a morții a fost o urmare a compresiei bruște și violente asupra sinusului carotidian, a nervilor vag și laringeu, ce determină o inhibiție însoțită de oprirea cordului. Dacă la toate acestea adăugăm faptul că nefericitului i-a fost ruptă coloana vertebrală...

— Butch, dacă nu te oprești chiar în acest moment, simt că înnebunesc! zise Eric, exasperat de toate acele explicații, din care nu înțelesese o boabă.

— Taci tu! se răsti Jane la el. Nu te-a rugat nimeni să stai pe-aproape. Spune-mi, Butch, omul ăsta a murit de patru ori... În același timp?

— Ești foarte aproape de adevăr. Mă bucur că măcar tu ai înțeles cum stau lucrurile. Altfel spus, n-a avut nicio șansă să scape cu viață.

— Una dintre femeile de serviciu a observat un bărbat suspect, care purta un turban roșu pe cap, intră în discuție sergentul Mann, pentru a aplană disputa ce era pe cale să se iște între „Specialist” și detectivul Black. Am interogat-o în urmă cu o oră, dar n-am fost primul care a făcut-o.

— Ce vrei să spui? se interesă Jane, iritată.

— Asemenea întrebări i-au mai fost puse de polițiștii ce au ajuns înaintea noastră la fața locului.

— Aha! Care a fost ultima cursă ce a aterizat înainte de ora săvârșirii asasinatului? întrebă Eric într-o doară, mai mult ca să-l încurce pe sergent.

— Una Pan Am, pe ruta Bombay – Los Angeles, răspunse acesta, dintr-o suflare. Poate n-ar fi rău să stați și voi de vorbă cu femeia. Doar cazul cade în sarcina voastră, din câte am înțeles.

— O vom face, fii fără grijă!

— Steve, pe coridorul ăsta nu există videocamere de supraveghere? vru Jane să știe.

— Ba da, însă eu n-am reușit să intru în încăperea de comandă. E nevoie de aprobarea nu știu cui, o să vă spună tipii de-acolo. Poate descoperiți voi ceva.

— N-ar fi deloc exclus.

*

Caseta video – pe care o urmărire după câteva altercații verbale purtate cu șeful serviciului de pază al aeroportului – nu le aduse polițiștilor ajutorul sperat. Imaginile înfățișau, într-adevăr, un bărbat înalt, ce purta turban roșu, însă filmarea fusese efectuată dintr-un unghi nefavorabil, iar calitatea era execrabilă.

Suspectul trecuse în fugă prin fața camerei de luat vederi, cu privirea în pământ, aproape ca o umbră. Singurul amănunt pe care polițiștii l-au putut reține a fost că posibilul asasin purta o barbă foarte deasă. Pentru acest motiv nici n-au insistat să ia caseta cu ei, ca probă la dosar.

— Cred că ar trebui să schimbați unghiul camerei de luat vederi, își dădu Eric cu părerea, vădit nemulțumit de cele vizionate. Asta în cazul că doriți, într-

adevăr, să aveți sub control acest coridor.

— Ce vreți să spuneți? se burzului la el omul din fața ecranelor de supraveghere. Că nu ne-am face treaba cum se cuvine?

— Mult mai mult. Că nu v-ați făcut-o absolut deloc. Dacă n-aș avea dreptate, iar voi v-ați fi făcut, în mod profesionist meseria, acum am fi avut un caz aproape rezolvat.

— Nu vă fie cu supărare, domnule... copoi, însă obiectivul nostru nu este toaleta bărbaților, ci garderoba personalului auxiliar al acestui aeroport, în caz că puteți înțelege acest lucru. Foarte multe femei de serviciu, în special portoricane, obișnuiesc să mai chiulească și să se refugieze acolo. Uneori, o fac în compania unor bărbați doritori de „una scurtă” în condiții de maximă... securitate.

— Sex în timpul serviciului? se miră Jane, care deveni subit interesată de acest subiect.

— Bineînțeles, de ce nu? Să vedeți ce și-o mai trag...

— Și voi considerați sexul un delict ce poate pune în pericol siguranța aerogării, de-ați ajuns să supravegheați respectiva garderobă? Sau nu vă interesează decât să-i „turnați” pe angajați conducerii aeroportului, pentru ca oamenii să fie puși pe liber?

— Această atitudine este cât se poate de reprobabilă, domnișoară. Nu vă dați seama...

— ... Și o crimă nu este? Știți ce mă surprinde pe mine? Dacă tot vă place să-i spionați pe cei care „și-o trag” pe ascuns – după cum v-ați exprimat –, de ce nu instalați câteva camere și în WC-uri? Astfel, ați putea filma totul în prim plan. Obsedaților! îi mai aruncă polițista agentului de pază la care se răstise, înmărmurită de explicațiile primite.

Apoi părăsi camera de supraveghere video, cu un rictus de dispreț ce i se formase – independent de voința ei – în colțul gurii.

Eric se gândi să-i zică și el vreo două, însă renunță în ultimul moment, aducându-și aminte de cabina de probă a magazinului de unde intenționase să-și cumpere uneltele de pescuit.

Oare aia n-or fi avut camere ascunse? se întrebă el în gând, strâmbându-se la ideea că s-ar putea trezi cu cine știe ce reclamații sau, și mai rău, cu unele cereri de despăgubire, pe care le-ar avea de plătit pentru atentat la... pudoarea frumoasei Niny.

— Da, spuse femeia de serviciu, luată din scurt de cei doi detectivi. L-am văzut ieșind de la toaletă.

— Înțeleg de ce ți-a atras atenția, zise Jane.

— Eu nu, ripostă Eric. Care ar fi motivele?

— Era extrem de înalt și foarte lat în umeri – reluă femeia, ceva mai timidă ca la început –, de parcă ar fi sărit chiar atunci dintr-un film cu gladiatori. Avea o înfățișare destul de ciudată, cu barba lui mare și deasă și cu turbanul purpuriu

pe care îl purta. Ai fi putut să juri că e un fachir veritabil...

— Altceva ieșit din comun ai mai observat? o întrebă Jane, înmânându-i în același timp cartea ei de vizită.

— Nu, cred că nu. Dar v-am spus: oricum ieșea în evidență. Eu, una, nu aș fi putut să trec nepăsătoare pe lângă el, nici chiar dacă l-aș fi zărit pe stradă.

— Pentru moment, îți mulțumim! spuse Eric, cu un glas ceva mai blând. Dacă îți mai amintești ceva, nu ezita să ne dai un telefon! Orice amănunt poate fi foarte important în desfășurarea anchetei.

— Cu plăcere, domnule detectiv! se grăbi femeia să-i răspundă, iar polițistul simți cum era studiat cu ceva mai multă atenție ca până atunci.

Cei doi parteneri se îndepărtară la pas, încercând să memoreze cât mai bine indiciile ce le fuseseră oferite. La un moment dat, fără nicio legătură cu cele întâmplate, Jane Heron începu să se plângă:

— Niciodată nu m-am simțit bine în aerogări și spitale.

— Probabil că ai oroare de locurile aglomerate, își dădu bărbatul cu părerea. Sau, poate, te deranjează numeroasele priviri ce îți sorb din ochi minunatul trup de felină, cu care îi provoci pe cei din preajmă...

— Mai știi... N-ar fi exclus. Dar unde mama naibii sunt birourile alea ale Pan Am-ului? se enervă polițista.

— Să întrebăm pe cineva! Uite acolo un tip, care pare a face parte din personalul aeroportului!

Puțin mai târziu, reușiră să obțină lista completă a pasagerilor cursei Bombay – LA, dar nu înainte ca un funcționar prea zelos să dea vreo trei telefoane, pentru a cere aprobarea superiorilor săi. Noroc că așteptarea detectivilor nu a fost zadarnică. Ba mai mult, detectivii au reușit să obțină promisiunea unei întâlniri cu personalul navigant al cursei respective, care încă nu părăsise incinta aerogării.

Din prima clipă, Jane observă că membrii echipajului dădeau dovadă de o evidentă stare de nervozitate. Poate era normal, după cele 11 ore de zbor cu o singură escală pentru alimentare, efectuată la Tokio. Acum trebuiau să îndure și calvarul de a răspunde întrebărilor unor copoi prea insistenți, ce nu erau nici pe departe pe gusturile vreunuia dintre ei.

Li se aduseră tuturor cafele și apă minerală, astfel încât atmosfera din mica sală de ședințe se mai destinsese într-o oarecare măsură.

Simțind tensiunea acumulată în încăpere, Jane – care era, de altfel, un bun psiholog – prelua inițiativa, că nu cumva partenerul ei să dea cu bâta în baltă, punând personalului cine știe ce întrebare tâmpită.

— Domnișoarelor, doamnelor și domnilor, în numele Departamentului Poliției Los Angeles, doresc să vă prezint cele mai sincere regrete, împreună cu scuzele de rigoare, pentru faptul că suntem obligați să vă reținem după un zbor

atât de obositor! Sper să înțelegi că situația existentă – și nu vreun alt motiv ascuns – ne-a forțat să procedăm în acest mod!

Micul discurs al polițistei avu darul de a risipi cea mai mare parte a indignării ce plutea în încăpere. Imediat, căpitanul aeronavei de tip Boeing 756 se simți dator să facă pe gazda îndatoritoare și îi invită pe detectivi să ia loc alături de el. Apoi, ca prin minune, scoase la iveală o sticlă de vermut Cinzano Bianco, iar o stewardesă – cu un bust pe care și Pamela Anderson l-ar fi invidiat – aduse pahare, lămâie, gheață și alune.

— Noi nu am luat încă micul dejun – se justifică, puțin mai voios, comandantul – și ne-am bucura să-l începem împreună.

— OK, căpitane! se bucură Eric, mai mult pentru a-l determina pe acesta să-și dezlipească odată ochii de pe Jane. N-am să vă refuz, mai ales că nici eu n-am apucat să pun ceva în gură pe ziua de azi. Nu știu dacă detectiv Heron va bea, fiindcă am venit în grabă la aeroport cu automobilul ei. Să nu o oprească la întoarcere vreun agent de circulație...

— Un păhărel n-o să mă îmbete, fii convins, colega! Și-apoi te asigur că sunt capabilă să mă descurc într-o atare situație!

Între timp, polițistul începuse să înfulece din alune și, după ce ciocniră cu toții, dădu repede pe gât conținutul primului pahar, așteptând ca „Pamela Anderson” să i-l umple pe cel de-al doilea.

— Draga mea – i se adresă el, pe cel mai suav ton cu putință –, îmi poți pune o porție mai generoasă de astă dată? Mulțumesc!..

— Brigitte e numele meu, domnule.

— Încântat! Eric. Eric Black.

— Colega – zise Jane, ce nu mai scăpa de curtea insidioasă pe care începuse să i-o facă, de la un timp, căpitanul –, nu crezi că ar fi cazul să intrăm în subiectul principal al întâlnirii noastre?

— Ba bine că nu! o aprobă detectivul. Doar că așteptam să începi tu seria întrebărilor. Se vede treaba că te descurci mult mai bine ca mine, de astă dată.

— În regulă. Atunci, doamnelor și domnilor, vă rog să îmi acordați puțină atenție! După cum ați aflat, acum aproximativ două ceasuri, într-una din toaletele aerogării, a avut loc o crimă. Din deducțiile noastre preliminare, reiese că victima – dacă nu și criminalul –, a fost pasager al aeronavei dumneavoastră. În scurt timp, veți primi câte o fotografie a celui ucis.

Ca un făcut, în acel moment, sergentul Mann apăru în pragul ușii.

— Iertați-mă că vă întrerup! Un polițist a adus pozele astea și m-am gândit că aveți nevoie de ele.

— Chiar mare nevoie, se bucură Jane Heron. La și tu loc, dacă nu ai vreo altă treabă urgentă!

— Treaba mea este, din acest moment, să colaborez cât mai eficient cu voi.

— OK. Dumnealor, așa cum îți închipui, sunt membrii echipajului cursei

Pan Am. Permiteți-mi să vi-l prezint pe colegul nostru de divizie, sergentul Steve Mann!

— Îl recunosc! se entuziasma stewardesa Brigitte dintr-odată.

— Pe cine, pe sergent? nu-i veni lui Eric să creadă. Dar el are frică de avion...

— Nu pe dumnealui, ci pe cel din fotografie.» Victima. A călătorit în sectorul de care m-am ocupat chiar eu.

— Ți-a atras atenția prin ceva? deveni detectivul interesat de schimbul de replici cu frumoasa creatură din fața lui.

— Era un tip cu un comportament destul de ciudat.

— Ai putea să fii mai explicită?

— Nu a acceptat să servească nimic, în afară de crudități și apă minerală. Nu a dormit și nu a urmărit niciunul dintre filmele proiectate de noi, a citit un vraf de ziare și câteva broșuri. Nu a schimbat o vorbă cu nimeni... iar eu cred că toate astea, luate la un loc – dar nu neapărat –, îmi permit să-l consider un tip ciudat. Nu credeți?

— Ba da. Steve, s-au găsit tipărituri asupra sa?

— Nici măcar una.

— Stați puțin, că-mi amintesc! interveni Brigitte din nou. Individul le-a abandonat pe fotoliul de lângă el, care era liber, iar eu l-am întrebat dacă le pot aduna și depozita în compartimentul destinat bagajelor de mână. Cum, în loc de răspuns, am auzit doar un fel de mormăit – ce avea un oarecare iz de aprobare – am procedat în consecință.

— De ce? o întreabă Eric.

— De ce... ce?

— Cu ziarele alea...

— Ah, este una dintre regulile noastre interne. E bine să existe cât mai puține obiecte neasigurate în compartimentele destinate călătorilor, pentru ca, în cazul unui gol de aer, de aterizare forțată sau – Doamne-fereste!

— De accident, acestea să nu se transforme în veritabile proiectile, care pot răni pasagerii.

— Gata, am înțeles! se declară detectivul, satisfăcut. Să se fi făcut deja curățenie în aeronavă?

— Încă nu, răspunse căpitanul, după ce își consultă ceasul. Cred că nu. Mai întâi, avionul este transportat în hangarul tehnic, fiind controlat în amănunt după zbor. Abia pe urmă este tractat în hangarul unde i se face atât toaleta interioară, cât și cea exterioară.

— Înseamnă că există șansa ca publicațiile pe care le-a citit victima să se afle încă în compartimentul pentru bagajele de mână.

— Desigur. Și chiar dacă au fost strânse din avion, le putem găsi în tomberoanele care merg la crematoriu. Există o hală specială, în apropierea

hangarului pentru curățenie.

— În acest caz, trebuie să ne grăbim, concluziona detectivul. Căpitane, crezi că m-ar putea însoți cineva până acolo? adăugă, iar privirile sale se îndreptară, cu o semnificație aparte, spre bustul apetisant al frumoasei stewardese.

— De ce nu?! răspunse acesta, abia putându-și masca un surâs care spunea multe... Brigitte, vrei să te duci tu cu domnul?

— Cu mare plăcere! zise fata destul de repede, apoi își lăsă rușinată ochii în jos, realizând gafa pe care tocmai o comisese.

— Jane, tu vezi ce mai poți afla de la dumnealor cu privire la prezumtivul asasin! făcu Eric pe șeful. Ne întoarcem cât putem de repede.

Apoi se avântă spre ușă, o deschise și îi făcu loc superbeii făpturi să treacă prima, neomițând să-i admire crupa puternică, frumos conturată, apoi fesele ce păreau a plesni de... sănătate.

Chiar și cu ecusoanele de „liberă trecere” atârinate în piept, la vedere, avură nevoie de circa zece minute pentru a ajunge la hangarul tehnic, unde mecanicii încă verificau ceva la trenul de aterizare al aeronavei Boeing 756.

În fine, urcară în avion pe o scară telescopică și pătrunseră în compartimentul de clasa I. Cu pas sigur, Brigitte se îndreptă spre locul în care călătorise victima și se opri în dreptul fotoliului, fără să atingă nimic. Văzuse ea prin filme că așa se procedează, ca să nu fie distruse cine știe ce urme edificatoare pentru bunul mers al anchetei.

— Acesta e locul, domnule polițist!

Eric se apropie de ea mai mult decât ar fi trebuit și o întrebă:

— Unde, chiar aici?

— Da, vreți să-l deschid?

— Te rog!

Stewardesa se întinse, arcuindu-și trupul cu grație, aproape atingându-l pe detectiv.

Acesta avu astfel ocazia să-i adulmece parfumul, care îl ameți instantaneu. Fusta ei și-așa destul de scurtă – se ridică, dezvelindu-i pulpele până aproape de marginea bikinilor. Detectivul era de-a dreptul fascinat de ceea ce vedea. Ar fi prins-o chiar în acel moment de fese și ar fi încercat să o posede fără prea multă vorbărie, însă glasul tinerei îl readuse cu picioarele pe pământ:

— Ziarele sunt încă aici. Să le iau eu sau vă las pe dumneavoastră?

— Las' că mă ocup eu de asta, Brigitte! Vrei să te dai puțin la o parte?

— Desigur, răspunse stewardesa și îi făcu loc, pășind lateral pe coridorul dintre fotolii.

Deși intervalul dintre rânduri era suficient de larg, pieptul ei se lipi de cămașa multicoloră în care rămăsese îmbrăcat Eric, nemaiavănd timp să treacă pe acasă ca să se schimbe.

— Ah, scuzați-mă! zise tânăra, cu un timbru profesional în voce, călcându-l pe picior – chipurile involuntar.

— Ah! suspină Eric, dându-se lovit. Acolo am o bățătură.

— În cer mii de scuze, domnule! N-a fost cu intenție!

— În particular, îmi poți spune pe nume. Eric mă cheamă, ai reținut?

— Cum să nu?! se arată Brigitte rănită în amorul propriu, lipindu-se și mai tare de el. Pentru răul pe care ți l-am pricinuit, meriți o compensație.

— De ce?

— Așa procedează agenția Pan Am cu toți pasagerii.

— Bine, dar eu nu sunt un pasager...

— Orice persoană civilă aflată la bordul unei aeronave Pan Am este un pasager sau măcar un prezumtiv călător pe această linie. Așa că te poți considera o persoană cu drepturi depline.

Înțelegând în cele din urmă unde voia fata să ajungă, detectivul prinse a o mângâia pe fund, din ce în ce mai ferm, ridicându-i fusta cambrată și sărutând-o pe gât, ca un adevărat adolescent împătimit de amor.

Ea răspunse îmbrățișării mușcându-i ușor sfârcul urechii și începu să-i descheie cămașa, pentru a i se cuibări la piept. După ce îi ademeni sfârcurile cu o limbă aspră, ca de pisică, Brigitte își scoase chiloțeei și se întoarse cu spatele la Eric, luând un fotoliu în brațe și îmbiindu-l pe detectiv cu ofranda feselor sale.

Imediat după ce scăpă de strânsoarea pantalonilor și a slipului, acesta eliberă sânii tinerei, descheindu-i sutienul. Apoi inspiră cu putere și o penetra dintr-odată, cu toată forța de care se simțea capabil. Și se simțea...

Un suspin prelung fu singurul sunet pe care îl emise stewardesă, înainte de a începe să se împingă în spate, ca o apucată. Era clar că beneficiau amândoi de o plăcere imensă, dacă se luă în calcul viteza, furia și voluptatea cu care se loveau unul de celălalt. Era o împreunare pe cinste.

— Ce mare el zise Brigitte la un moment dat, prinzându-l pe polițist cu o mână, în încercarea disperată de a-l face să o penetreze mai adânc. Ce mult aş vrea s-o sărut acum, însă n-aş renunța la plăcerea pe care o trăiesc în aceste clipe pentru nimic în lume. Nici măcar pentru o felație...

Bărbatul se simți incapabil să-i ofere vreun argument pro sau contra și, de aceea, își văzu mai departe de treabă, izbind-o cu putere pe la spate.

— Ce bine mi-o dai, dragul meu! N-am știut că polițiștii sunt atât de pricepuți la treaba asta, își continuă stewardesa monologul, de parcă ar fi avut limbariță.

Dar, deodată, tăcu. De fapt, a început să geamă, ciupindu-se vârtos de sfârcuri și accelerând, cu de la sine putere, ritmul și așa nebunesc al actului sexual aflat în plină desfășurare.

Orgasmul ei a fost de lungă durată, iar Eric a așteptat răbdător să termine. Apoi a prins-o cu o mână de ceafă, cu cealaltă de șold, așa cum îi plăcea lui, și a

penetrat-o fără oprire până la final. Un final, fără îndoială, cu mult peste pretențiile sale așteptări.

O jumătate de oră mai târziu, detectivul Black depunea pe masa din sala de ședințe a aeroportului Compton un plic de plastic, în care se aflau mai multe publicații.

În așteptarea celor doi, personalul navigant și cel însoțitor al aeronavei Boeing 756, împreună cu sergentul Mann, dăduse gata sticla de Cinzano și, cu acordul lui Jane Heron, angajații plecaseră la casele lor. Mai puțin comandantul aparatului de zbor care, din curtoazie, rămase să-i țină poliției de urât.

— Cam lung drumul până la aeronavă și înapoi! insinuă Jane, văzându-i pe cei doi „porumbei” îmbujorați la față. Cred că n-ai luat parte și la revizia motoarelor, partenere...

— Hangarul este destul de departe, să știi! se prefăcu Eric că nu înțelegea aluzia mult prea evidentă a colegei sale.

— Da-da, a fost un drum lung și obositor, îi veni Brigitte în ajutor celui ce tocmai o satisfăcuse.

— Nici nu mă îndoiesc de asta...

— Mai bine mi-ai spune ce ai reușit să afli, schimbă vorba detectivul, simțindu-se, evident, cu musca pe căciulă.

— A fost mai simplu decât mi-am închipuit. Persoana descrisă de martorul nostru ocular – mă refer la femeia de serviciu – a călătorit cu același avion. Turbanul de culoare roșie le-a atras tuturor atenția încă de la început. După locul pe care l-a ocupat individul, i-am aflat chiar și numele, inteligentule! îl cheamă Rajih Pundjab Brahalatkanthi și este indian de origine.

— Deci, au sosit amândoi la LA cu același avion, repetă detectivul, ca o placă de patefon stricată. Ce chestie!..

— Intră, Kunani, sunt singur!

Cel ce vorbise avea o voce plictisită – sau mai degrabă obosită –, însă glasul lui sună blând și mângâietor.

Femeia, înveșmântată într-un sarong alb și având părul strâns într-un coc simplu, dar elegant, se așeză în genunchi în fața bărbatului, cu un deosebit respect. Personajul era un bătrân cu o înfățișare de patriarh. Slab și osos, dădea totuși impresia că posedă o forță copleșitoare. Avea capul și obrazul rase, purta ochelari cu ramă subțire de sârmă, iar pe fruntea sa înaltă erau desenate trei linii oblice. Stătea într-o poziție clasică de meditație, cu tălpile împreunate în poală și mâinile așezate pe genunchi, cu palmele orientate spre tavanul încăperii.

— L-ai vizitat pe trimisul fraților de la Madras? i se adresă el.

— Da, stăpâne.

— Și ce impresie ți-a făcut?

Femeia tăcu câteva clipe pentru a cumpăni răspunsul, apoi zise:

— La prima vedere, pare un bărbat moale și liniștit. Nu creează deloc

impresia că ar fi ceea ce este. Dar, dincolo de aparențe, e clar că undeva, în interiorul lui, se ascunde un suflet neliniștit. Sufletul său adevărat...

— ... Brahalatkanthi nu are suflet, o întrerupse bătrânul, pe un ton ceva mai aspru ca înainte. Spiritul său aparține în totalitate zeiței Khali. Așa a fost crescut și educat.

— Înțeleg, murmură Kunani, deși lucrurile nu stăteau deloc așa.

— Pe când avea doar șase luni de zile, a fost răpit de frații noștri de la părinții săi – o familie bogată de brahmani din Benares. A trăit apoi în templul lui Khali, sub stricta supraveghere a călugărilor inaniți. Până la vârsta de 20 de ani nu a ieșit nicăieri în lume, viețuind acolo ca un pustnic. Înțelegi că, astfel, a primit o educație în cel mai pur și solid spirit tradițional, iar după aceea a fost trimis la Harvard, unde a studiat religia comparată. Pe urmă i s-a cerut să se întoarcă în templu, pentru a mai învăța câte ceva. Acum este aspirant la rangul de „Mână a lui Khali”, iar când numărul jertfelor pe care le va aduce zeiței – lăudat fie-i numele!

— Va ajunge la 17, Rajih va primi acest titlu de onoare. Este singurul lucru care îl interesează, iar asta e foarte bine. Nimic nu-l poate îndepărta de visul, de aspirația această măreață care i-a fost inoculată de mentorii săi.

— Înțeleg, repetă Kunani, de astă dată ceva mai lămurită.

— Dacă îți poți da seama, la vârsta lui, n-a avut încă nicio femeie. S-a ferit, că nu cumva o reprezentată a sexului frumos să îl abată de la țelul său, de la rațiunea lui de a trăi pe acest pământ.

— Asta să însemne, stăpâne, că îmi va fi ușor să lucrez cu el?

— Nu neapărat. Trebuie să ai mare grijă. Îți poate scăpa foarte ușor printre degete. Sunt mai mult ca sigur că, în acest destoinic bărbat, mocnește ceva ascuns înțelegerii noastre. O dorință pe care noi n-am putut s-o deslușim până acum. În plus, Rajih are și un sânge fierbinte în vene, fiindcă s-a născut și a trăit pe pământul sacru al țării noastre. E deosebit de noi, cei care am supraviețuit în ultima parte a vieții – dacă nu toată viața – pe pământ american. Caracterele noastre s-au modelat în funcție de împrejurările cu care ne-am confruntat. Al lui, nu.

— Și-atunci cum mă sfătuiești, stăpâne, să mă port cu el?

— Ține-l în permanență sub observație! Atrage-l spre tine și fă-l să te iubească, să te vrea cu ardoare, așa cum dorește să-i fie credincios zeiței Khali sau măcar pe aproape... Culcă-te cu el la un moment dat, dacă crezi că e nevoie, însă nu forța lucrurile. Cine știe cum ar putea reacționa în atare situație?! Dacă vrei părerea mea sinceră, mă îndoiesc că vei reuși să-i răpești fecioria, dar merită să încerci. În acest mod, l-am putea controla mult mai bine și mai eficient.

— Mă voi strădui să duc la îndeplinire toate ordinele primite, Sakrim Baba.

— Așa să faci! Acum du-te și fie ca zeița Khali – slăvită fie-i prezența în sufletele noastre!

— Să-ți lumineze drumul!

— Detectivii Heron și Black au sosit? o întrebă căpitanul West pe secretara lui, imediat ce o văzu intrând la el în birou.

— Da, domnule, sunt în catacombele „Specialistului” ... vreau să spun în Laboratorul criminalistic al dr. Butch Harrison.

— Cheamă-i, te rog, la mine pe toți trei! Să mai vină sergentul Mann, locotenentul Brian Frederiks și criminalistul Benett!

— Imediat, domnule căpitan!

Melanie Pullman își lăsa boss-ul în compania ciudatului său musafir și se duse personal în subsolurile sediului DPLA, renunțând să-i caute pe cei vizați prin telefon.

*

— Credeți că e vorba despre ceva atât de grav, domnule Whist? i se adresă Corky West oaspetelui său.

— Nu putem fi siguri, căpitane, dar știți cum e în situațiile de genul acesta: nu ne putem permite nici cea mai mică greșeală. Eu, unul, mă rog lui Dumnezeu ca toate informațiile noastre să fie eronate și să nu avem de rezolvat un caz, în adevăratul înțeles al cuvântului. Sau măcar nu unul de anvergură. Însă nu cred că Divinitatea se va amesteca în această afacere dubioasă... Va trebui ca noi singuri s-o scoatem cumva la capăt.

— Și, totuși, dacă situația stă chiar atât de rău, de ce nu a preluat CIA ancheta? Doar aveți mijloace și posibilități mult mai eficiente de rezolvare a unor probleme complicate. Ca să nu mai amintesc de oamenii dumneavoastră, mult mai pregătiți...

— Mă luați cumva peste picior, căpitane?

— Departamente de mine un asemenea gând!

— Atunci să înțeleg că divizia pe care o conduceți nu ar dori să își asume responsabilitatea pentru această dificilă anchetă?

West se ridică de la birou, îl ocoli și se apropie de musafirul său, postându-se la un metru în fața lui. Privirea aprigă cu care îl țintuia nu prevestea nimic bun.

— Ascultă, domnule agent special CIA, dumneata ești oaspetele meu și regulile bunei cuviințe mă obligă, cel puțin în acest moment, să mă comport într-un mod amabil! Dar, crede-mă, dacă lucrurile n-ar fi stat așa, te-aș fi făcut să regreti întâlnirea cu mine, pentru jignirea pe care mi-ai adus-o mie și Diviziei „Cazuri Speciale”! Și mai încearcă să reții ceva! Nu aș fi reușit să conduc nici pentru o săptămână acest serviciu polițienesc din cadrul DPLA, dacă nu mi-aș fi asumat întotdeauna întreaga responsabilitate pentru activitatea mea și a celor aflați în subordine. Așa că mai lasă dracului aerele astea de superagent

ultraspecial, aflat în misiune! Pentru mine nu ești decât un hârțogar, ce încearcă să-mi strice una dintre puținele zile pe care o începusem într-un mod promițător.

Agentul nu apucă să riposteze în niciun fel, dată fiind apariția neanunțată a bustului secretarei Melanie, urmat de însăși posesoarea acestuia.

— Îmi cer iertare, domnule căpitan! Cei pe care i-ați convocat așteaptă în biroul de alături. Să le spun să intre?

— Nu, să plece la o înghețată... se răsti West la ea, aflându-se încă sub imperiul nervilor pe care și-i făcuse cu impertinentul agent CIA. Bineînțeles că să intre!

Cei cinci polițiști, în frunte cu Jane Heron, pășiră stingheri în încăpere și își căutară fiecare câte un loc.

— Domnilor – încep căpitanul pe un ton oficial, după ce se așează la biroul său – vi-l prezint pe Nathan Whist, agent special CIA, ce ne-a fost trimis pe cap de „frații noștri mai mari” de la Washington DE.

— Este noul nostru coleg, pe care îl așteptăm de doi ani de zile? întrebă detectivul Black, cu o naivitate intenționată, mai bine-zis răutăcioasă. I-l dăm lui Jane ca partener.

— Este doar un coleg temporar, răspunse căpitanul, făcându-i pe toți să se mire că, de astă dată, nu-și pierduse cumpătul la remarcile lui Eric. Domnul agent ne va da o mână de ajutor în cazul indianului ucis la aeroportul Compton.

— Dar asta e minunat! exclamă Eric, ce părea pus pe șotii. Cu asemenea ajutor, precis că mâine, cel mai târziu poimăine, îmi voi lua concediul acela de odihnă mult așteptat. Ce noroc pe mine! Ați descoperit cumva cine este criminalul sau vă aflați pe urmele lui?

Agentul privi în tavan, abținându-se cu greu să riposteze.

— Cel mai bine ar fi să-l las pe dumnealui să vă povestească, în câteva cuvinte, cu ce fel de caz avem de-a face, reluă căpitanul, imperturbabil.

— Domnilor – încep agentul special –, țin să precizez încă de pe-acum că nu am venit în LA ca să vă fiu șef. Activitatea Diviziei „Cazuri Speciale” este binecunoscută în capitală și e foarte apreciată de conducerea noastră. Șefii cei mari au numai cuvinte de laudă la adresa voastră și, credeți-mă, una dintre ultimele mele intenții ar fi aceea de a vă „peria”.

— Vezi! îi zise Jane lui Eric, la ureche. Nu e chiar atât de fioros pe cât pare.

— Aiurea! Ne servește mai întâi miera. Să vezi ce porție de mătrăgună ne așteaptă...

— Am fost trimis aici doar pentru a vă acorda un suport logistic și informațional, ca să nu băjbâiți prin întuneric. Fiindcă timpul ne presează al naibii de tare. Asta deoarece rezolvarea cât mai rapidă a situației cu care ne confruntăm privește în cel mai înalt grad siguranța națională a Statelor Unite ale Americii.

Frumoase vorbe! își zise detectivul în gând. Cândva am să le repet. Numai

că astăzi nu mi-am luat doza firească de naivitate și nu cred o iotă din tot ce a îndrugat muhaiaua asta.

După o pauză semnificativă, pe care o făcuse pentru a da o mai mare importanță – credea el – celor spuse, agentul reluă:

— Așa cum bine știți, India este una dintre puterile nucleare ale planetei, deloc neglijabilă. Instabilitatea politică, confruntările armate cu pakistanezii pentru provincia Kașmir și conflictele interetnice ori religioase fac din acest stat o enclavă a nesiguranței și un permanent pericol la adresa păcii mondiale. Aici ar mai fi de adăugat faptul că procesul internațional de negociere a dezarmării nucleare este mereu tulburat de poziția inflexibilă a Indiei, care nu vrea să renunțe la rachetele sale, înzestrate cu ogive atomice.

— Dar eu am auzit că în zonă s-ar afla niște democrați, ce vor să cosmetizeze puțin regimul de la Delhi, interveni dr. Harrison.

— Imediat ajung și acolo. La această oră, guvernul indian, în care au pătruns foarte mulți tineri cu vederi democrate – așa cum ați spus și dumneavoastră – este înclinat să facă anumite concesii, însă numai împreună cu Pakistanul. Indiei îi e frică să nu rămână în urma țării vecine, după ce aceasta a susținut Statele Unite și celelalte țări occidentale, care s-au aliat împotriva talibanilor afgani și a terorismului internațional condus de Usama bin Laden. Deci, în esență, ar fi vorba despre o deschidere spre democrație și integrarea în procesul mondial de pace a țărilor civilizate de pe glob. În acest sens, ministrul apărării de la Delhi a fost invitat de Pentagon să întreprindă o vizită neoficială de trei zile în SUA, pentru a se întâlni cu omologul său american. Unde credeți că va avea loc reuniunea? La Los Angeles.

— Păi, asta e un prilej de bucurie pentru toată lumea, nu? continuă Eric s-o facă pe naivul. O să cânte și fanfara metropolei...

— Nu tocmai. Această vizită nu este bine văzută de cercurile radicale din India, mai precis de tradiționaliștii din casta brahmanilor, care au pus la cale un atentat.

— S-au deranjat ei numai pentru a-l ucide pe cercetătorul acela?

— Bărbatul ucis pe aeroport nu avea nicio legătură cu știința. Era omul de legătură care trebuia să se întâlnească cu mine, pentru a stabili împreună toate măsurile de securitate ce se impun pe parcursul vizitei ministrului indian al apărării.

— Adică făcea parte din Serviciile Secrete Indiene și venise sub acoperirea de cercetător științific?

— Exact. De fapt, avea o misiune dublă. Pe de o parte, urmărea un asasin îndelung căutat – care se pare că a sosit în LA pentru a-l ucide pe ministrul indian, stopând astfel procesul de pace despre care v-am vorbit, iar pe de alta, coopera cu noi la asigurarea securității diplomatului indian. Mai departe... Vă dați seama că un asemenea eveniment, pe teritoriul SUA ar duce la răcirea

bruscă și poate iremediabilă – pentru o bună perioadă de timp – a relațiilor dintre statele noastre, ca să nu mai amintesc de înghețarea procesului de pace. Pe scurt, cam asta ar fi situația!

— Măi-măi! se cruci Black. Rachete, bombe atomice, vânătoare de miniștri, asasinate pe aeroporturi și, mai presus de toate, servicii secrete în alertă maximă. Asta da încurcătură! Ce-mi mai place! Noroc cu mica noastră divizie că, altfel, ar fi trebuit solicitat ajutorul lui James Bond...

— Detectiv – interveni căpitanul, pe un ton ridicat –, te rog să fii serios și să mai termini cu aprecierile astea nepotrivite! Aici nu ne jucăm!

— Nu? Credeam că mi-ați dat mână liberă, chemându-mă din concediul meu legal de odihnă. Dacă știam că treaba stă cu totul altfel, nici nu mă mai prezentam la ordin! nu se putu abține Eric să continue.

— Taci odată sau îți programez următorul concediu de odihnă în anul 2010! răzni căpitanul, de astă dată scos din pepeni.

— Am tăcut, șefu', dar nu vă enervați! Știți doar ce v-a recomandat doctorul...

— În concluzie, Casa Albă dorește să îl prindem cât mai repede pe asasinul din aeroport și să ne convingem că el e mâna criminală care ar fi trebuit să-l ucidă pe ministrul indian, interveni Nathan Whist, pentru a aplana disputa dintre superior și subordonat, ce părea să degereze lamentabil.

— Nimic mai simplu, zise Jane. Numele criminalului pe care îl căutăm este Rajih Pundjab Brahalatkanthi. Am reușit deja să-i aflăm identitatea la aerogara. Știm și cum arată.

— Asta am aflat și noi, vorbi agentul CIA. Nu știm, însă, unde se ascunde. În plus, ne trebuie și unele dovezi „beton” împotriva lui. În esență, cam asta ar fi.

— Iar dacă punem mâna pe terorist, vârandu-l după gratii, salvăm relațiile diplomatice indo-americe și pacea mondială? întrebă Eric, cu o nevinovăție evidentă pe chip.

— Cam așa ceva.

— Asta înseamnă că îmi voi relua concediul de odihnă mai repede decât m-am așteptat. Eu plec să pun mâna pe el!

— Ar fi minunat.

— O să fie, supralicita Eric. Dar pentru asta nu trebuia să bateți atâta drum până aici. Ne puteați da un simplu telefon. Apropo, criminalul de la Compton trebuie să fie prins viu sau merge și mort?

— Nu contează, zise Whist, indiferent. Aveți mână liberă, însă ancheta trebuie să fie cât se poate de discretă, cred că înțelegeți de ce...

— Desigur, că doar nu suntem tâmpiți! mormăi sergentul. Altminteri, nici n-ați fi ajuns la noi, ci ați fi mers direct la FBI. Ția fac valuri în jurul lor chiar și atunci când respiră...

— Exact, își exprimă agentul acordul, începând să-i fie simpatică acea

echipă de nebuni. Ar mai fi ceva. Avem la dispoziție doar trei zile până la sosirea ministrului indian.

— Asta înseamnă că, după ce terminăm treaba cu brio, putem încasa repede și primele ce ni se cuvin, nu-i așa? Voi avea ce cheltui în concediu...

— Detectiv Black, ieși afară chiar în momentul acesta! urlă căpitanul West, nemaiputându-se abține. M-ai înnebunit!..

Rajih Pundjab privi clădirea modernă în care se afla „Salonul de educație erotică și masaj oriental – Khali Surijaharman”. Era încântat și, totodată, surprins de ceea ce vedea. Doar oțel, beton și sticlă, într-o îmbinare arhitecturală care păstra liniile tradiționale hinduse, în amestec cu formele îndrăznețe ale unei concepții futuriste, total necunoscute culturii indiene.

Pătrunse prin ușile care se deschideau automat într-un hol răcoros, încărcat cu plante sădite în ghivece mari de lemn alb și plin de canapele tapisate cu pluș de culoare verde. Fu întâmpinat de o tânără zveltă și subțire, înveșmântată într-un tradițional sarong, aproape transparent și de culoarea jadului. Avea un trup de copilă, cu linii fine, abia împlinite, ce se întrezăreau prin mătasea aceea care îți lua ochii, iar sânii mici, asemănători cu două pere pârguite. Într-un cuvânt, aducea a fruct proaspăt, din care îți venea să muști cu poftă.

— Bine ați venit în casa de oaspeți a zeiței Khali! îi ură oaspetelui ireala făptură, în hindusă, zâmbindu-i larg și dând la iveală o dantură alcătuită parcă din perle veritabile. Eu sunt Amwar.

— Fie-i numele veșnic! răspunse Rajih în engleză, înclinându-și fruntea și lipindu-și palmele în dreptul pieptului, cu buricele degetelor orientate în sus.

— Oh, sunteți un admirator al zeiței! Nici nu vă imaginați cât de mult mă bucur!

— Nu doar un admirator oarecare. Khali este stăpâna mea – de la începutul și până la sfârșitul zilelor pe care le am de trăit în această lume materială!

— Înseamnă că dumneavoastră sunteți Rajih...

— ... Pundjab Brahalatkanthi, o întrerupse bărbatul. Ați ghicit.

— Vă așteptam, Rajih Baba, zise fata, făcând o plecăciune adâncă. Vă rog să mă urmați!

Porni înainte cu pași mărunți, unduindu-și trupul miădios, ca o trestie în bătaia vântului. Oaspetele o urmă, fascinat de alunecarea ei lină pe mozaicul colorat al pardoselii.

În scurt timp, intrară într-o sală destul de mare, fără ferestre, dar iluminată de candelă cu ulei parfumat. Fără un cuvânt, ea începu să îl dezbrace cu mișcări studiate, ce păreau a face parte dintr-un ritual cunoscut.

Bărbatul, speriat și contrariat în același timp, încercă mai întâi să se împotrivească, însă ea îl liniști imediat:

— Trebuie să vă îmbăiați, Rajih Baba! Ați uitat de baia rituală?

Abia atunci se lăsă în voia tinerei, care îl dezbracă de tot, fără să scoată o vorbă.

Dar când îi înlătură slipul și zări magnificul membru ce stătea în repaus între picioarele lui, nu își putu reține un strigăt de surpriză:

— Ah!

— S-a întâmplat ceva, Amwar? sări Rajih, alarmat.

— Nu, Baba, doar că... n-am mai văzut așa ceva până acum...

— Așa ceva... ce? se miră el, privind spre locul din care ochii fetei parcă nu se mai puteau desprinde.

— Khali a fost extrem de generoasă cu dumneavoastră! Nu am văzut niciodată o bărbăție atât de mare, chiar și când este adormită. Și, credeți-mă, slujesc de ceva timp în acest templu. Am avut ocazia să admir numeroase organe sexuale masculine până în clipa de față, însă niciunul ca al dumneavoastră.

Abia atunci înțelese Rajih motivul surprinderii gazdei, iar privirea i se întunecă. Nu își imagina ce atitudine ar fi trebuit să adopte.

Ca din întâmplare, tânăra își trecu mâna peste membrul lui, care tresaltă imperceptibil sub atingerea aceea fierbinte.

— Sunteți un bărbat binecuvântat, Rajih Baba! Cu siguranță că zeița Khali este mulțumită de dumneavoastră.

După această ultimă apreciere, îl prinse pe indian de umeri și îl duse spre un colț al încăperii unde, așezată direct pe podea, se afla o cadă din lemn geluit, destul de încăpătoare chiar și pentru trei persoane. Îl îndemnă să intre în apă limpede și să se așeze. Apoi, din câteva mișcări scurte, se eliberă de veșmântul străveziu și, nepurtând niciun fel de lenjerie de corp, intră la rândul ei în apă. Îi sprijini bărbatului ceafa de marginea băii și îi ceru:

— Vă rog să vă relaxați!

— Încerc, numai că...

— Nu v-a mai spălat niciodată o femeie până acum? Asta vreți să-mi spuneți?

— Exact. Până la 20 de ani, am trăit în templu, apoi mi-am văzut exclusiv de învățătură.

Zâmbind, tânăra își puse o pereche de mănuși de in, îl unse pe piept cu un săpun lichid și începu să-l maseze.

— Închideți ochii! Vă veți simți mult mai bine. Sunt fericită pentru că eu sunt prima care îndeplinește acest ritual pentru dumneavoastră.

El îi dădu ascultare, iar apa aceea limpede și plăcut mirositoare, la care se adăugau mângâierile ei, îl făcu să se destindă complet. Tânăra îl frecă minuțios, neuitând nicio parte a trupului său.

Rajih nu știa ce se întâmpla cu el, dar își veni în fire când se trezi afară din cadă, învelit într-un cearșaf imaculat, cu iz de chiparos.

Fata, rămasă goală-pușcă, îi îndrumă spre un pat înalt de lemn, pe care îl

întinse cu fața în jos. În acel moment, Rajih observă că avea o erecție necontrolată și se strădui să ascundă, rușinat, acest lucru. Își simțea trupul ușor ca un fulg dar, în același timp, greu ca plumbul. O energie năvalnică stătea qata să răbufnească din interiorul lui. Lipsit de putere, se simțea ca un prunc nou-născut. Cu totul altfel se petreceau lucrurile când era îmbăiat în templu de către preoți...

Gazda îi luă cearșaful și prinse a-l masa lin, pe întregul spate, cu mișcări circulare. Folosea un unguent gelatinos, ce făcea ca trupul bărbatului să emane efecte fosforescente, în lumina aceea nepământească a încăperii.

Când veni timpul să îl întoarcă cu fața în sus, ea constată cu surprindere că „monstrul” bărbatului se afla în aceeași stare de erecție pe care o dobândise încă de la primele ei atingeri. Părea o armă gata pregătită să spintece, să sfârtece, să distrugă... Îi frământă umerii, pieptul și picioarele cu aceleași mișcări învăluitoare și nu se opri decât atunci când sânii ei mici și tari îi atinseră abdomenul.

Bărbatului îi era teamă să facă vreo mișcare sau să deschidă ochii. Nu voia să se trezească la realitate din acea stare de beatitudine, din care gusta pentru prima dată în viață. Avea impresia că însăși Khali, cu cele șase brațe ale ei, îi dezmiarda trupul neprihănit. Simți cum ceva foarte delicat îi atingea penisul, apoi încercă o senzație de parcă cineva ar fi vrut să i-l muște. Din pricina emoțiilor și a neștiinței lui, abia dacă mai îndrăznea să respire.

— Nu trebuie decât să vă relaxați, Rajih Baba. Doar să vă relaxați...

Tânăra renunță repede la alintările cu gura ei mică și îl încalecă fără să îl atingă. Doar patul de lemn parcă oftă sub greutatea lor, în tăcerea nefirească din jur. Se lăsă ușurel pe vine, își potrivea cu atenție penisul acolo unde îi era locul și se lăsă încetișor în el, ca apoi, la intervale scurte, să se ridice din nou. De fiecare dată se lăsa tot mai mult, suspinând de durere. Dar ce durere sublimă...

În clipa în care „monstrul” o pătrunse complet, fata se sprijini de umerii lui – strângând din dinți – și începu să execute mișcări circulare, fără a se ridica nici măcar un centimetru.

— Dacă vreți, puteți să împingeți și dumneavoastră... îl îndemnă ea, pe un ton lasciv. Așa dorește zeița Khali; așa ne învață să procedăm, pentru a-i face pe plac.

Convins că i se spunea adevărul și că trebuia să se supună, ca un credincios umil ce era, Rajih prinse a-și avânta abdomenul spre pântecul gazdei, făcând-o pe aceasta să simtă un cuțit înroșit înăuntru, care încerca să îi sfârtece măruntaiele.

Rajih nu îndrăznea să o atingă, neștiind dacă ar fi proceda corect, iar ea nu-i ceruse să facă nimic.

Oare de ce a trebuit să aștept atât de mult până să pot lua parte la acest ritual? se întrebă indianul, însă alungă repede din minte asemenea dilemă, cu un

oftat. Probabil că, până acum, n-am fost demn de asemenea favoare.

Avea ceva mult mai important de făcut, iar ritualul îi solicita întreaga concentrare. Respirația lui devenea din ce în ce mai agitată, iar atunci realizează că fata găfâia de-a binelea. O stima pentru efortul depus și o considera cel puțin la fel de credincioasă zeiței Khali precum era el.

La un moment dat, chipul i se crispă. Depunea – aproape fără să-și dea seama – eforturi disperate pentru a se smulge dintr-o transă în care era gata să se prăbușească. Să se smulgă dintr-o mlaștină a plăcerii, cu care nu avusese de-a face niciodată și în care stătea gata să cadă.

Ea simți că tensiunea bărbatului ajungea aproape de paroxism și atunci se extrase din el, coborând de pe pat. Îl înveli din nou cu cearșaful ce avea miros de chiparos, apoi îi șterse cu blândețe broboanele de transpirație de pe frunte, spunându-i:

— Fie ca spiritul să-ți fie la fel de curat ca și trupul! Lumina lui Khali – adorat fie-i numele!

— Să-ți călăuzească pașii oriunde te-ai afla!

— Veșnic fie numele ei! răspunse Rajih amețit, apoi deschise ochii.

Lângă el, stătea zâmbitoare, cu mâinile împreunate, fata subțirică precum o liană care, printr-o scamatorie ce n-o putea înțelege, era din nou îmbrăcată în sarongul ei de culoarea jadului. Doar ea știa de ce surâdea, nu și Rajih, atâta vreme cât el nu cunoștea nimic despre ritualul la care tocmai participase, darmite despre orgasmul femeii...

Ochii i se obișnuiseră rapid cu lumina candelor din încăpere. Privi stânjenit spre zona în care cearșaful stătea bătos în sus, în dreptul uriașului său penis.

— Amwar, eu n-am mai participat...

— ... Nu e nimic rușinos în asta, îl întrerupse ea. Viața are reguli neștiute, iar ceea ce vi se întâmplă acum este un semn a bărbăției cu care ați fost înzestrat. Vă puteți ridica acum.

El coborî din patul înalt și se lăsă îmbrăcat într-un halat galben, care se prindea peste mijloc cu un șnur de mătase verde. Abandonându-și propriile naine acolo unde gazda le aranjase când îl dezbrăcase, o urmă pe un coridor, iluminat de aceleași candelor cu miros parfumat. Călcau pe covoare grele de Baharat, făcute să dureze o veșnicie, ce absorbau orice zgomot.

În sfârșit, intrară într-o cameră la fel de spațioasă precum cea în care eljse îmbăiașe, numai că pereții erau tapetați în mătase roz. În jur, nu se vedea niciun fel de mobilier, doar numeroase perne de mici dimensiuni, toate înfățate în aceeași mătase roz. Acestea erau aranjate după o ordine prestabilită, pe un imens covor decorat cu flori roșii, galbene și azurii. Lumina răzbătea din colțurile încăperii spre tavan, iar atmosfera era completată de o aromă amețitoare de mirodenii, ce ardeau mocnit într-un minuscul șemineu.

Atunci văzu statuia zeiței Khali și căzu în genunchi. O privi, copleșit de adorație. Era imensă și înconjurată de lumânări negre. Îi zâmbea sau, poate, doar i se părea?!

Rajih se lovi de trei ori cu fruntea de covor, ceva mai tare decât ar fi fost necesar. Excesul său de zel se datora, fără îndoială, surprizei de a găsi statuia acolo și atunci.

Rosti în gând o rugăciune, asupra căreia se concentra atât de mult, încât nu auzi cum o ușă se deschidea în spatele său. Câteva perechi intrară fără zgomot în încăpere. Erau cu toții goi, la fel și cea care părea liderul lor. Se așezară pe covor cu picioarele încrucișate, formând un semicerc, iar în fața lor se postă nimeni alta decât frumoasa Kunani. Și ea era complet dezbrăcată, iar strălucirea tremurătoare a lumânărilor părea că îi învăluia trupul într-o catifea voluptuoasă, ireală.

În spatele femeii se așază un bărbat între două vârste, cu umeri largi și piept păros. Dădea impresia unei gorile, mai ales că și chipul – încadrat de o coamă deasă și neagră ca tăciunele – prezenta trăsături primitive, cu pomeții lătăreți și arcadele foarte pronunțate.

Rajih deschise ochii în clipa în care Kunani începu să se adreseze ciudatei asistențe. Avea o voce caldă, mângâietoare, de un calm olimpiu.

— Începând de astăzi, ne vom opri asupra unui ciclu de poziții erotice care fac parte din capitolul numit Sajithra – în traducere liberă, „poarta plăcerii”. Acestea sunt preferate de femeile a căror zone erogene se situează în interiorul vulvei, ceva mai adânc, adică nu în zona clitoridiană. Astfel, se solicită din partea bărbatului – ce trebuie să beneficieze de dimensiuni cel puțin normale ale penisului – intruziuni cât mai profunde. Pentru început, ca de obicei, vom proceda la o ușoară încălzire. Schimbați perechile și mângâiați-vă unul pe celălalt cu multă tandrețe și altruism, pe tot corpul, așa!..

În timp ce vorbea, cuplurile se îmbrățișau pe covorul superb țesut, alintându-se reciproc. Era o împletitură de corpuri care se unduiau cu mișcări line, provocatoare. Rajih simțea că în el creștea din nou atât durerea cât și bucuria, ambele surde, iar aceste sentimente îi amplificau entuziasmul interior de la o clipă la alta.

Bărbatul care o seconda pe Kunani își strecurase mâinile pe sub brațele ei și îi frământa sfârcurile între degete, făcând-o să geamă de plăcere. Degetele lui semănau cu niște gheare peste sâni rotunzi, potriviți ca mărime și consistență. Când urcau spre gâtul ei firav, când coborau spre pânțelele plat, trandafiriu, spre buric și chiar mai jos de părul pubian, tuns în formă de inimioară.

— Da!.. Murmură Kunani, într-atât de tare încât să fie auzită de discipolii săi. Acum dezmiertați sexul partenerului; încet și cu afecțiune.

Perechile o ascultau, supuse, în vreme ce ea însăși se lăsa pe spate, așa în picioare cum se afla, și își depărta pulpele.

Unul dintre degetele butucănoase ale gorilei din spate îi mângâie mai întâi „pisicuța”, ca apoi să o pătrundă până la capăt și dintr-odată.

Kunani oftă și tremură, de parcă ar fi fost electrocutată. Apoi, cu o mână, băjbâi pe la spate, pentru a găsi membrul bărbatului. Când reuși să îl prindă în captivitatea căușului palmei, începu să-l frece cu afecțiune de coapsele ei generoase.

El închise ochii și se arcui spre fesele frumoasei femei, într-o pornire erotică de nestăvilit.

Rajih simți că halatul cu care era acum îmbrăcat prindea contur în partea din față, iar abdomenul îi lua foc. Își încorda jnstictiv mușchii abdominali și duse o mână între picioare, într-adevăr, ceva, acolo, era foarte tare...

— Acum! se auzi glasul lui Kunani. Este momentul potrivit pentru felație!

După aceea, se răsuci spre partener, pentru a le convinge pe femei, prin puterea propriului exemplul, să-i urmeze indicațiile. Partenerul se lungi pe spate, își depărta picioarele ca să-i facă loc și se lăsă pe mâna ei. Învățătoarea se așeză pe vine, îl masturba puțin la început, încântată de grosimea mădularului pe care îl avea de „executat”, după care își folosi limbă o vreme, ca apoi să-l înghită cu desăvârșire.

Penisul de culoare cafenie, mai închis decât restul pielii lui, dispăru ca prin minune în cavitatea ei bucală, dar pentru scurt timp. Kunani își retrase capul, ca imediat după aceea să îl înghită din nou, într-un ritm susținut, egal, fără pic de grabă. Între timp, trăgea cu coada ochiului la cuplurile din subordine, pentru a se convinge că își vedeau de treabă cum se cuvine. Ar fi zâmbit, mulțumită, dacă ar fi putut... Lecția se desfășura conform planului din acea zi. Ceva mai târziu, privirea ei – ce devenea din ce în ce mai tulbure – se opri asupra lui Rajih, novicele. Îi studie reacțiile cu multă discreție și se declară încântată de ceea ce constatase.

Indianul se uita cu ochii holbați la perechile de pe covor și, cu o mână, își frământa propria sculă – a cărei erecție devenise dureroasă.

Scoțând vârstosul mădular din gură, maestra de ceremonii luă din nou cuvântul, peste capatele tuturor:

— All right, ladies... enough! Acum este rândul vostru! Domnilor, vă recomand – chiar vă rog insistent!

— Să vă comportați la fel de tandru și delicat ca partenerele dumneavoastră! Puteți începe, dar nu omiteți faptul că aveți obligația de a le provoca minimum un orgasm până la comanda mea de încetare a acțiunii!

Femeile se postară în cele mai felurite poziții, după preferințe, oferindu-se fără prejudecăți pofticioșilor bărbați. Kunani își depărta și ea pulpele, agitându-și picioarele în sus în formă de „V”, simbol ce putea însemna „victorie”, dar și... „vagin”. Se ciupi de sfârcuri de câteva ori, apoi își prinse partenerul cu ambele mâini de ceafă, trăgându-l spre „pisicuța” ei înfierbântată.

Bărbatul – ce părea că adoră acest procedeu sexual – o prinse de fese cu ambele mâini, le strânse cu putere și se năpusti, cu limbă înainte. Obrazul lui de maimuță o făcu pe Kunani să geamă mai zgomotos decât și-ar fi dorit-o. Privi îngrijorată la asistența de sex feminin și, spre bucuria ei, citi pe chipurile femeilor doar o invidie nerăutăcioasă. Așa că își văzu în continuare de propriile senzații, ținând ochii întredeschiși și mușcându-și buza de jos. Partenerul ei avea o limbă mare și roșie, ca de câine, ce îi făcea clitorisul să tresalte la fiecare atingere.

După ce durerea resimțită de Rajih coborâse din piept spre abdomen, ajunse în testicule, devenind de-a dreptul insuportabilă. Era conștient de faptul că trebuia să facă ceva, dar ce? N-avea nici cea mai vagă idee... Dacă tânăra cu care îndeplinise mai devreme ritualul îmbăierii ar fi fost acolo, cu siguranță că l-ar fi ajutat ori l-ar fi învățat cum să se poarte. Dar așa, cum nicio femeie nu era disponibilă, se vedea obligat să se mulțumească cu acele masaje disperate, solitare, care nu îi îndepărtau durerea, ci doar i-o mai ostoiiau.

Cu ochii dați peste cap, Kunani îl urmărea în continuare, tot mai interesantă de trăirile lui. Părea din ce în ce mai mulțumită, astfel încât abia dacă se mai putea concentra la activitatea susținută a bărbatului dintre picioarele ei. Acesta a fost și motivul pentru care, mai devreme decât planificase, dictă încetarea cunnilingusului colectiv și le vorbi tuturor, cu același glas lasciv ce ar fi târât în păcat și un pustnic:

— Este de ajuns, domnilor! V-ați comportat excelent. Citesc asta pe chipurile îmbujorate ale partenerelor dumneavoastră și mă bucur că această secvență a lecției noastre a avut succesul scontat. Ca și cele de mai 'nainte, desigur, accentua ea, pentru a nu lăsa loc interpretărilor. Și fiindcă doamnele sunt acum în cea mai bună formă pentru faza finală a lecției, eu zic că e timpul să trecem la îndeplinirea ritualului sexual propriu-zis.

O rumoare abia perceptibilă se auzi în sală, înainte ca învățătoarea să continue:

— Vă rog să mă urmăriți cu multă atenție! Poziția pe care o să v-o arăt astăzi este extrem de dificilă, dar și generatoare de mari satisfacții. Sunt convinsă că, în final, veți fi cu toții de acord cu mine, că amorul în grup poate fi clasificat undeva... În zona superlativului.

Începu să explice, pe un ton egal, exemplificând cu mișcări lente, bine studiate, ce era de făcut. Partenerul ei, care dădea semne vizibile de superexcitare, se comporta destul de bine, reușind să își tempereze – printr-un autocontrol demn de laudă – poftele animalice față de iapă în călduri din brațele sale.

— Femeia se lungește pe spate și își saltă picioarele, în așa fel încât să ajungă cu genunchii la propriile urechi. Ridicați-vă azinul o dată cu mine, cât mai sus posibil, arcuindu-vă oloana vertebrală la maximum. Așa... Domnilor, le puteți juta și dumneavoastră pentru a lua poziția corectă. V-am pus doar că e o

variantă destul de dificilă. Călcâiele vor fi rientate către tavan, așa, foarte bine... Acum e rândul dumneavoastră. Ridicați-vă în picioare și încălecați-vă partenererele, astfel încât tălpile picioarelor să fie postate în dreptul sânilor lor. Perfect... Flexați ușor genunchii, potriviți-vă mădulele în „intrarea fermecată” a acestor doamne și, apucându-le de bazin, ridicați-le cât mai sus, penetrându-le în același timp. Ele nu se vor mai sprijini de-acum decât în ceafă, așa că dumneavoastră veți fi obligați să le susțineți o parte din greutate, cu ajutorul forței cu care v-a înzestrat zeița Khali, laudat fie-i numele în veci! Și împingeți!.. Împingeți, domnilor, cât de tare puteți! Nu contează durata acestui act sexual... milenar, ci intensitatea lui...

Gemetele puternice – deși gătuite – care răzbăteau din piepturile femeilor o făcură pe Kunani să tacă pentru moment, ei înseși fiindu-i necesar un moment de respiro, sub presiunea vârstosului penis ce o împungea parcă până în coșul pieptului. Procedul era, într-adevăr, dificil, obositor chiar, dar merita cu prisosință efortul.

— Simțiți cât e de minunat, nu?

Întrebarea ei retorică rămase fără răspuns, nefiind nimeni interesat de vorbărie în acele clipe. În mai puțin de cinci minute, unul câte u. Nul, cuplurile începură să se prăbușească pe covor, semn că ajunseseră acolo unde trebuia. Semn că atinseseră suprema fericire pe care și-o doriseră atât de mult.

După alte câteva minute, doar două perechi mai țipau și icneau, răgușite. Atunci se făcură auzite și îmbărbătările lui Kunani:

— Nu vă opriți tocmai acum! Domnilor, împingeți cu putere! Sfărtecați-vă victimele, căci asta și-o doresc! Satisfacția supremă este aproape... ah... foarte aproape...

Rajih simți că masajul violent la care ajunsesese să-și supună impresionantul membru de sub halat nu îi mai era de ajuns. Îl scoase așadar la vedere și se folosi de ambele mâini, pentru a-i domoli erecția.

Micul „elefant” nu trecu neobservat de asistența feminină, chiar și în starea aceea de beatitudine pe care o gustă din plin, dar cea mai impresionată dintre toate se dovedi a fi Kunani.

— Nu se poate! murmură ea, extrem de încântată și, totodată, surprinsă la maximum. Lasă-mă! i se adresă partenerului ei, care continua s-o penetreze cât putea de tare, chircit cum era, ca un cimpazeu. Lasă-mă, n-auzi! repetă ea ordinul și o împinse pe gorilă într-o parte. Termină singur ce ai început, dacă n-ai fost în stare s-o faci până acum! Eu am puțină treabă...

Acesta se ridică supus, deși în priviri i se citeau gânduri criminale, apoi scrută sala, cu o privire pofcioasă; și cum una dintre femei, care nu se săturase, îi făcu semn să se apropie, se sui călare pe ea în grabă, reluându-și atacurile cu și mai mult aplomb.

În același timp, Kunani se duse la Rajih, al cărui automasaj numai

masturbare nu se putea numi și, fără să-i adreseze vreo vorbă, se așeză în genunchi în fața lui.

Bărbatul se arată entuziasmat de sâniile femeii, pe care ar fi vrut să-i strângă în palme, însă nu-și putea permite o asemenea îndrăzneală.

Din poziția în care se afla, Kunani îi mângâie șoldurile, apoi fesele puternice, admirând fascinată – de la o distanță de numai câțiva centimetri – membrul erect. Părea cioplit în abanos de mâna unui priceput sculptor, ce pusese multă măiestrie în operă lui. Femeia nu se mai putu abținu și îl prinse între buze, alintându-l cu limba și gemând de plăcere.

Rajih simți că genunchii începeau să-i tremure și sângele să i se încălzească, apropiindu-se de temperatură de fierbere. O clipă mai târziu, ajutat de superioară lui pe linie spirituală, se întinse pe covor, cu brațele răstignite în cruce. Presimțea că ritualul ce avea să urmeze va fi unul cu totul deosebit, în comparație cu cel săvârșit în compania tinerei de mai devreme.

Fortându-se din răputeri, Kunani reuși să-l înghită pe jumătate, arcuindu-și trupul deasupra lui, ca o pisică ce se desfată după ce a băut un litru de lapte. Cu mâinile îi mângâia testiculele – de aceleași dimensiuni impresionante –, iar cu sfârcurile împietrite de excitare îi atingeă pulpele puternice. În tot acest timp, continua să geamă, simțindu-și întreaga ființă copleșită de patimă.

Înainte ca Rajih să înnebunească de plăcere și neîmplinire, femeia îl încălecă și se fâțâi deasupra lui, până când monstruosul mădular își făcu loc în ea. Apoi, dintr-o singură mișcare, se lăsă să cadă cu toată greutatea corpului în el, scoțând un țipăt disperat și, totodată, fericit. Ochii îi ieșiseră din orbite, iar obrajii i se înroșiseră, ca și cum ar fi dat în clocot.

Din zona în care asistența terminase lecția pe acea zi, nu răzbătea niciun sunet. Fiecare persoană privea, fascinată, partida îndrăcită de sex care abia începuse.

Rajih se simțea atât de bine, încât era convins că însăși Khali este alături de el, apreciind devotamentul și credința de care dăduse dovadă întreaga lui viață. Deschise ochii și o văzu pe Kunani cum sălta pe abdomenul lui, din ce în ce mai repede, executând în același timp mișcări circulare. Se încorda mai tare, ridicându-și bazinul de pe covor și strângând din dinții lui puternici, cu care ar fi putut sfâșia chiar și un animal de pradă.

Femeia își înfipse unghiile în pieptul lui musculos, cerându-i:

— Dă-ți drumul, Rajih! Eliberează-te de tensiunea din minte și trup! Sfârtecă-mă acum, orice s-ar întâmpla!

Restul bolboroselii ei nu se mai înțelese, deoarece femeia înregistrase încă un orgasm.

Oare al câtelea să fie? se întrebă ea, însă nu insistă asupra acestei întrebări, că un vâj fierbinte ca un șuvoi de voluptate îi inundă feminitatea. Începu să țipe, să-i zgârie pieptul, ba chiar să-l muște de umeri, până când valul

se opri, concomitent cu încetinirea mișcărilor ei.

Zeiță Khali, oare este cu putință? încercă femeia să afle, simțind că bucata aceea imensă de carne din interiorul ei își pasta în continuare consistența. Doar a ejaculat, am simțit-o cât se poate de bine. Și-atunci, de ce nu se i înmoaie? Să fie vreun miracol la mijloc?

Nevenindu-i, totuși, să creadă, se extrase încetișor din Rajih și îi cercetă mădularul. Acesta era, într-adevăr, la fel de erect, numai bun pentru o nouă partidă de sex. Dacă n-ar fi fost discipolii aceia de față, Kunani ar fi reluat desfătarea, însă așa nu-și putea compromite poziția. Putea fi considerată o nesătulă, iar un asemenea „statut” n-ar fi fost deloc de dorit. Pentru a salva aparențele, îl mai masturba pe indian o vreme, apoi îi spuse:

— Bine ai venit în America, prietene! Khali e mulțumită de tine și te primește cu brațele deschise!

— Eu am să iau o bere, ca de obicei, îi zise Steve Mann barmanului și patronului Jimmy H. Face cinste Eric, pentru că tocmai s-a întors din concediu.

— Serios? se miră acesta. Nici n-am știut că ați fost plecat, domnule detectiv!

— Isteț mai ești, ce să spun!.. Îi dădu Black replica amicului său. Patroane, nu fac cinste cu nimic, să ne fie clar! Mie să-mi aduci un Martini cu două măslina și un cub de gheață.

— Iar mie un Irish Creăm, cu un strop de votcă în el, ceru Jane Heron.

— O gustărică nu doriți?..

— Atât e suficient, zise Eric, departe de a fi bine dispus. Fără a înțelege mare lucru din supărarea unuia dintre polițiștii săi favoriți – era vorba despre detectivul Black –, patronul barului Monica's dispăru în spatele tejghelei, pentru a pregăti comanda. În momentul în care Jimmy H. Se apropie de ei cu băuturile preparate, în local își făcu apariția nimeni altul decât Nathan Whist. Primul care îl zări fu detectivul, ce nu se putu abține să-l ia peste picior:

— La te uită, a venit și domnul AS!

— Cum adică? nu înțelese acesta.

— Am vrut să spun „agent special”, ce, nu-ți place prescurtarea? E la fel ca o poreclă.

— Lasă asta! Văd că ați luat-o de dimineață pe „ulei”. La voi se consumă alcool în timpul serviciului?!

— E obligatoriu, intră Jane în joc. Dacă nu bem nimic până la ora prânzului, riscăm să fim scoși din poliție, nu știai?

— Luați loc! îl invită sergentul Mann, ceva mai politicoasă decât colegii săi detectivi.

— Bullshit! mai bine să terminăm cu bancurile! spuse Whist, pe un ton împăciuitoare. N-am venit aici ca să ne certăm.

— Da, da' ne-ai urmărit și asta nu e frumos deloc, constată polițista.

— Se poate spune și așa însă, de fapt, m-am ținut după voi, căci nu știam încotro s-o apuc. Și nici nu voiam să încep vreo anchetă pe cont propriu, înainte de a ne consulta în prealabil.

— Domnul dorește ceva de la bar? se amestecă patronul în discuție.

— Da, o cafea. Și o halbă de bere, ca să mă supun regulilor locului, adăugă Whist, stârnind râsete generale. N-aș vrea să fiu acuzat de lașitate în fața dușmanului...

Ceva mai domolit, Eric aprecie, insinuant:

— Să nu-mi spui că la Washington D.C. Nu mai trageți și voi câte una mică în timpul serviciului, din când în când...

— Nu prea. O putem face foarte bine și după orele de program, de ce să ne riscăm pensiile?!

— Aici e chichița, prieteni! comentă sergentul. Ei lucrează după un anumit program. Domnule AS, la noi stă treaba cu totul altfel...

— Vrei să spui că n-aveți program de lucru?

— Ba avem: 24 de ore din 24. Păi, dacă am bea abia când terminăm slujba, vă dați seama câte baruri ar da faliment și câți oameni ar rămâne pe drumuri? Iar noi nu vrem să se întâmple una ca asta, nu-i așa, dragi colegi?

Râseră din nou cu toții și răceala dintre ei dispăru definitiv.

— Atunci să bem pentru prietenie! închină agentul Whist, ridicând halba, secondat de polițiștii locali, care dădură paharele peste cap.

— Îmi pare rău că n-am comandat altceva! zise Steve, ștergându-se la gură cu dosul palmei, după ce reuși să dea gata o jumătate din sticla lui de bere.

— De ce? întrebă agentul CIA.

— Pentru că acum veți mai da dumneavoastră câte un rând celor care și-au golit paharele, iar eu încă mai am de băut. Așa e obiceiul la noi: când toastezi pentru ceva, trebuie să faci cinste celor pe care i-ai lăsat... pe uscat.

— Foarte bine, se amuză Whist. Mă voi conforma obiceiurilor pământului. Patroane, mai adu-le câte un rând dumnealor!

După alt sfert de oră, în care continuară să se țină de bancuri, cei prezenți trecură la lucruri mai serioase.

— Știi ce nu înțeleg eu, Eric? Poți să-ți spun așa, nu?

— Chiar te rog!

— Cum puteți fi atât de siguri că îl veți prinde pe asasinul acela, atâta vreme cât nu îi cunoașteți decât numele? Totuși, LA este – cu tot cu suburbii – un oraș cu peste 12 milioane de locuitori. E ca și cum ați căuta acul în carul cu fân...

— Păi, nici nu suntem... preciza Jane.

— Ce nu sunteți?..

— Siguri.

— Și atunci de ce v-ați arătat atât de entuziaști și încrezători în fața

căpitanului vostru?

— Da' ce, ai fi vrut să începem să ne plângem?

— Colega mea vrea să spună că noi dispunem de două arme infailibile, care nu dau greș niciodată, încercă Eric să-l lămurească.

— Eu știam că numai norocul chior este cheia succesului vostru... își dădu Steve cu părerea.

— Aiurea, bătrâne! Altele sunt instrumentele noastre favorite, pe care ne bazăm.

— Și anume?

— Intuiția feminină a lui Jane și faptul că știm să improvizăm pe parcursul anchetei, în funcție de împrejurări.

— Ha, ha, ha! râse Whist, cu sinceritate. Atunci nu mai am nicio grijă... Și, cum cred că de-acum ne putem considera prieteni, eu zic să începem treaba!

— Păi, am și început-o de vreo jumătate de oră, zâmbi Jane, arătând spre pahare. Dacă o ținem tot așa, până diseară o și terminăm... De tot.

După ce băură și cel de-al doilea rând, polițiștii comandară cafele, apoi deveniră dintr-odată ceva mai serioși.

— Nathan, să zicem că noi nu punem mâna pe ăla în trei zile, începu Jane. CIA nu a luat măsurile necesare pentru a preîntâmpina asasinarea demnitarului indian?

— Ba, cum să nu! Dar nu știi și tu cum e cu măsurile astea? Se poate întâmpla oricând exact ceea ce te aștepți mai puțin să se-ntâmple.

— Are dreptate, consimți Steve. Orice s-ar zice, are dreptate. Și susțin asta chiar în condițiile în care ministrul apărării din India beneficiază de protecția lui Buddha...

— Mie îmi convine că vom fi „prinși” doar trei zile, aprecie Eric, îngândurat. Moare – bine, nu moare – și mai bine...

— Tot la concediul ăla nenorocit te gândești, partenere, nu-i așa?

— Și ce vezi tu rău în asta?

— Nimic, însă de palmaresul nostru nu îți pasă?

— La mai dă-l naibii de palmares! Acum mă gândesc mai mult la relaxare și odihnă decât la orice.

— Da' dacă ne alegem cu ceva rău la dosar, așa, ca un... cadou din partea amicilor noștri de la CIA? La asta te-ai gândit?

— Jane, te asigur că și în cazul în care nu îl vom prinde pe asasinul acela indian, nu vă vom agăța nicio tinichea de coadă, promise Whist. De fapt, ce te face să crezi că noi – am putea umbla pe la dosare? Asta numai cei de la interne o pot face.

— Aiurea, pal. Chestia cu inocența CIA și a FBI să i-o spui lui mutu', nu mie!

— Stați, nu vă enervați! interveni Steve. Eu cred că problema nu este dacă

îl prindem sau nu pe hindus, pentru că vom pune mâna pe el oricum, o să vedeți! Chestia e dacă ne vom încadra în termenul limită care ne-a fost impus – cel de trei zile.

Pentru câteva secunde, toți partenerii de pahar ai sergentului căzură pe gânduri. Fiecare în sinea lui se vedea nevoit să îi dea dreptate lui Mann.

— Eu cred că ne vom încadra, zise Eric în cele din urmă. Deja am niște idei și mai bine ne-am concentra atenția asupra lor, decât să ne tot lamentăm atât.

— Atunci să le auzim! deveni brusc interesat agentul special.

— AS, mai întâi să facem puțină ordine în mințile noastre, încărcate de aburii alcoolului îngurgitat! Așadar, avem numele indianului.

— Rajih Pundjab Brahalatkanthi, îl secunda Jane, citind de pe un carnețel pe care îl scosese în grabă din poșetă.

— Dacă nu cumva are și o altă identitate, își exprimă Whist îndoiala.

— A zburat sub acest nume, AS, ce motiv ar avea să își ia a el mai multe pașapoarte, când nimeni nu îl bănuiește de nimic, aici, în LA?!

— Aici nu, dar dacă l-au bănuit încă din India?!

— Este posibil, acceptă Eric. N-ar fi exclus să ai dreptate, în concluzie, trebuie să luăm în calcul și posibilitatea ca omul nostru să aibă mai multe nume și chiar cetățenii. Ba hiar mai multe înfățișări, în cazul în care și-a schimbat puțin fizionomia, după năzbâtia din toaleta aeroportului Compton.

— Asta înseamnă că, până la această oră, nu avem mare lucru, se bosumflă polițista dintr-odată. Ne-am bucurat degeaba, ca să nu mai vorbesc de optimismul nostru desuet – sau poate doar exagerat – pe care l-am manifestat față de căpitan...

— Deocamdată, eu zic să nu depunem armele și să n-o luăm cu anchetă de la început, își exprimă părerea sergentul. Până ce vom avea noi indicii, să mergem pe acest fir!

— Care? se prefăcu Eric a nu înțelege.

— Știm cine e asasinul, am aflat cui are de gând să îi facă de petrecanie, îi cunoaștem numele și originea. Dar să omori un demnitar de nivelul celui vizat nu-i floare la ureche...

— Exact, prinse Jane din zbor ideea colegului său. Nu poate pune totul la cale de unul singur. Trebuie să aibă niște complici.

— Și este foarte probabil ca aceștia să fie foști conaționali care s-au stabilit în SUA, remarcă și Nathan Whist.

— Oameni cu bani și cu o oarecare poziție în societatea americană, nu cine știe ce terchea-berchea, punctă Eric.

— Poate chiar personalități ale spiritualității indiene din LA, continuă Steve ideea.

— Există așa ceva în LA? se interesă agentul special.

— Ba bine că nu, AS! Avem aici vreo două, trei școli, un institut de cultură,

două temple, ba chiar și o universitate indiană, îl informă Jane.

— Atunci, nimic mai simplu, își dădu Steve cu părerea. Nu avem decât să le luăm la rând și să vedem ce putem afla. Iar dacă ne intersectăm cu Rajih asta, îl urmărim până-n gaură de șarpe.

— N-ar fi rău să începem cu locurile de întâlnire ale naționaliștilor și tradiționaliștilor, adică acolo unde se strâng conservatorii sistemului de guvernare indian, propuse Jane.

— Perfect! se arătă detectivul, încântat. Tu, Steve, și distinsa mea parteneră vă deghizați în indieni, vă ungeți cu cremă de ghete pe fețe și vă infiltrați printre ei. La urmă, dacă e nevoie, intervin și eu, împreună cu Nathan, pentru faza finală a arestării.

— Eric, ești de-a dreptul imposibil! Nemernicule! Cu tine nu se poate discuta serios niciodată...

— Depinde de împrejurări, draga mea, depinde de împrejurări... Dacă mi-ai adresa propunerea aceea indecentă, pe care o aștept de-atâta timp, să vezi ce serios aș deveni...

— Vrei să nu mai iei totul în râs sau nu?..

— OK. Dacă te duci acolo în calitate de polițistă, îți dai seama ce valuri o să stârnești? Iar nouă ni s-a spus foarte clar că oceanul trebuie să rămână cât se poate de liniștit, sper că n-ai uitat...

— N-avem încotro, trase Whist concluzia. Trebuie să riscăm. Altminteri, nu putem ajunge la Pundjab asta. La treabă!

— Vezi, domnule AS – zise Jane, întorcându-se, șăgalnică, spre agentul CIA –, ce efect miraculos are un păhărel de tărie înainte de a trece la acțiune!

— Steve, dacă tot ți-ai terminat berea, aș avea o rugămintă la tine, vorbi detectivul.

— Păi... n-am terminat-o...

— Aș avea nevoie de o listă cu toate instituțiile publice sau private ale comunității indiene din LA. Știi tu, potențați, personalități și oameni de cultură, cluburi, locuri de întâlnire etc.

— Mda... căzu sergentul pe gânduri. Cred că aș putea să te servesc în minimum două săptămâni sau, să zicem, zece zile.

— Sper că n-ai înnebunit, bătrâne! sări Eric că ars. Ne trebuie listă în cel mult o oră. Pentru asta, ai două beri de la mine.

— Așa mai vii de-acasă! Întotdeauna am adorat sporurile de urgență...

Rajih își odihnea spiritul și trupul într-o micuță încăpere mobilată cu divane arhaice, consumând cu înghițituri mici niște ceai verde, cu o felie de lămâie. Era din nou îmbrăcat în acel costum de blugi stupid ce îi fusese recomandat, însă nu reșise să renunțe la tradiționala poziție yoga, cu picioarele adunate sub el.

La doi pași depărtare, înveșmântată într-o pereche de șalvari de mătase

albă și o bluză verde brodată cu auriu, Kunani aranja pe o tăviță o gustare din ierburi aromate și fructe exotice. Se mișca dezinvolt – de parcă nici n-ar fi participat mai devreme la acea ședință de sex în grup –, iar hainele dintr-un material vaporos îi făceau trupul mai ademenitor decât atunci când fusese goală-pușcă.

Bărbatul o privea pe sub sprâncenele stufoase, cu ochi de lup înfometat, și ceașca din porțelan fin îi tremura ușor în mână.

Numai de n-aș sparge această frumoasă cănită! se gândi Rajih, care nu știa cum să-și mai potolească încordarea.

— Te rog să mănânci, Rajih! îi zise Kunani, așezând tăvița de aramă pe o masă sculptată, de lemn. Sunt fructe aduse de la Calcutta special pentru noi. Chiar Bătrânul înțelept le-a binecuvântat înainte de a ni le expedia. Doar cei mai vrednici slujitori ai zeiței Khali se bucură de asemenea privilegiu, cred că știi.

— Nu am mai gustat niciodată așa ceva, frumoasă Kunani, niciodată! aprecie bărbatul, după ce luă cu două degete și mestecă bucățelele de fructe, amestecate cu ierburi. Au un gust divin.

— Sunt multe lucruri pe care nu le-ai făcut până acum, prietene. Iar eu voi fi lângă tine pentru a ți le explica și... pentru a le pune amândoi în practică. Sper că ai să-mi asculți poruncile, nu-i așa?

— Cu sfințenie, frumoasă Kunani, cu sfințenie...

— Să înțeleg din asta că ți-a plăcut ritualul dragostei pe care l-am practicat împreună?

— Foarte mult, frumoasă Kunani, foarte mult...

— Și acel ritual nu a fost decât unul dintre multele pe care le mai avem de învățat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Trebuie să guști, împreună cu mine, dragostea adevărată și să îmi explorezi întreaga ființă, așa cum voi proceda și eu cu tine. Îți dorești asta, Rajih, nu-i așa?

— Desigur, frumoasă Kunani, desigur... Putem relua ritualul chiar acum, dacă crezi de cuviință.

— O să vedem. Dar ia și mănâncă! Frunzele cu care am amestecat bucățelele de fructe sunt de betel.

— Serios? N-am știut că pot avea un gust atât de bun. Când trăiam în templu, pentru a astâmpăra poftele lumești ale stomacului, obișnuiam să mestecăm frunze de betel cu cenușă. Ne tăia imediat și foamea și setea. Iarna, puteam suporta mai bine această amestecătură, dar vara, era un adevărat calvar.

— Îmi dau seama cât ai suferit, dragul meu. Ai trăit în templul de pe muntele Suraj, nu-i așa?

— Acolo, frumoasă Kunani.

— Părinții mei s-au născut exact la poalele aceluiași munte, într-un cătun foarte sărac. Rathari se numea, îți sună cunoscut?

— Cum să nu! Sătenii urcau la noi de multe ori pe an, aducând ofrande

zeiței Khali – veșnic fie-i numele lăudat!

— De care se temeau foarte tare, deși noi încercam în permanență să îi convingem că, dacă i se supun cu desăvârșire, n-au a se teme. Și noi mai coborâm câteodată după merinde, mai ales la începutul iernii și la sfârșitul verii. Acolo am luat prima dată viața cuiva... am îndeplinit primul meu ordin primit de la Khali.

— Îmi poți spune despre ce a fost vorba?

— Ție, da. Despre un bătrân cămătar, care se înhăitase cu triburile Skih. A murit în mâinile mele ca un vierme, fără niciun pic de demnitate, cerând îndurare.

— Dar cum crezi tu că ar trebui să moară oamenii când ajung la sfârșitul zilelor?

— Cu demnitate, bineînțeles. Numai așa pot atinge înălțimile Nirvanei și săruta picioarele preasfințitei zeițe Khali!

— Ție nu ți-e teamă de moarte?

— Nu, pentru că voi sfârși cu această lume în demnitate și voi ajunge într-un loc mult mai frumos decât acesta, de pe pământ. Moartea nu înseamnă pentru mine ceva rău. Dimpotrivă. Dimpotrivă... Va fi doar o separare a spiritului meu de trupul acesta păcătos.

Și ce trup, ce pierdere... nu putu femeia să nu se gândească la goliciunea bărbatului din fața ei. În schimb, vorbi:

— Și ce înseamnă pentru tine să ucizi?

— Nimic. Doar porunca lui Khali este importantă. Îmi poate cere să iau viața oricui, nu îmi e frică absolut deloc. Am fost crescut să nu cunosc frica. Da, da, am fost crescut să nu cunosc frica...

Îl privea fascinată pe omul din fața ei însă, în același timp, era îngrozită. I se păru că aerul din încăpere devenise brusc prea răcoros.

Asupra lui Rajih, frunzele de betel începură să își facă efectul. Ochii îi deveniră strălucitori, nările i se dilatară, iar pleoapele i se zbăteau din ce în ce mai evident.

Kunani înregistra în tăcere schimbările trăite de partenerul ei de discuție și, când crezu că a sosit un moment prielnic, îi zise:

— Rajih Pundjab Brahalatkanthi, astăzi, zeița Khali are nevoie de brațul tău.

— Voi asculta vocea sfântă și mă voi supune! răspunse el fără să ezite, devenind dintr-odată atent și înlăturând orice fel de slăbiciune trupească din comportamentul său. Ce trebuie să fac?

— Khali îți poruncește să iei viața unui alt dușman. Dușmanul nostru, al tuturor adeptilor ei.

— Cine e? întrebă indianul, scrâșnind din dinți, spre groaza femeii.

— Chiar fața care te-a îmbăiat, Rajih. Ea e.

— Cea cu sarongul de culoarea jadului?

— Da. Vrei să știi cu ce a păcătuit?

— N-am nevoie să mi se spună asemenea lucruri, replică indianul, deși din vocea sa reieșea că n-ar ucide-o pe micuța făptură cu prea multă plăcere.

— Dar ai fi curios să afli de ce o considerăm dușmancă?

— Aș fi, de ce să nu recunosc... Aș fi, însă nu trebuie capărat să mi se dea explicații.

— În timpul ritualului îmbăierii, s-a întâmplat ceva eosebit între voi?

— Nu înțeleg ce vrei să spui prin „deosebit”, frumoasă Kunani.

— Așa e. Vreau să aflu dacă ea a procedat cu tine la fel cum am procedat eu în timpul ritualului împerecherii. Ai pătruns cu intimitatea ta în interiorul ființei ei?

— Da, frumoasă Kunani, însă primul ritual nu s-a terminat precum și cel săvârșit în compania ta.

— Adică n-ați ajuns până la capăt?

— Cred că nu. A fost... altfel.

— Vezi, pentru asta, Amwar trebuie să moară, dar nu oricum, ci într-un mod aparte. Ești gata să îmi dai ascultare, Rajih?

— Până la capăt, frumoasă Kunani, până la capăt...

— O vei lua cum m-ai luat pe mine sau într-un alt mod care îți convine și veți înfăptui împreună ritualul dragostei. Dar va trebui s-o faci cu toată forța de care ești în stare, ține seama! Abia atunci vei deveni un bărbat adevărat, demn de mila zeiței Khali.

— Lăudat fie-i numele în eternitate!

— În clipa în care, la final, vei simți ce ai simțit alături de mine, adică o eliberare profundă a trupului tău înfierbântat, atunci îi vei lua viața. O vei strangula, Rajih, fără niciun pic de milă.

— Așa voi face!

— Te vei juca cu ea și veți îndeplini ritualul dragostei împreună. Dar nu uita nicio clipă că această tânără e o stârpitură și o netrebnică, ce trebuie să moară pentru faptele ei păcătoase! Asta e voia lui Khali!

— Nu voi uita!

— Străpunge-o cu membrul tău erect, înfige-te în ea cât mai adânc posibil și pe urmă strânge-o de gât! Trebuie să moară în mâinile tale.

— Așa voi face, frumoasă Kunani. Așa voi face...

— Și nu-i vei asculta vorbele, nu îi vei adresa niciun cuvânt. Nu vreau să te impresioneze prin farmecele ei și să te abată de la misiunea pe care o ai de îndeplinit.

Femeia se ridică și ieși grațioasă din încăpere, lăsându-l pe Rajih singur cu gândurile lui.

Neînțelese sunt ordinele lui Khali... își zise bărbatul, luând din nou o înghițitură de pe tava de aramă. Dar ce pot face eu altceva decât să mă supun?!

*

Nu trecu niciun sfert de oră, când Kunani reapăru, de astă dată însoțită de Amwar. Cele două femei îl găsiră pe Rajih complet dezbrăcat, cu penisul aflat în stare de semierectie. Doar pe încheietura mâinii stângi avea înfășurat un șnur subțire, de culoare vișinie. Văzându-l, maestra de ceremonii zâmbi cu înțeles către indian și o împinse pe tânără spre el, spunându-i:

— De-acum poți face tot ce-ți dorești cu ea! Dezbracă-te, domnișoară!

Apoi ieși din încăpere, frecându-și mâinile, mulțumită.

Tânăra se apropie mai mult de Rajih, lepădându-și hainele la fel de rapid ca și prima dată.

Pe bărbat nu-l mai impresiona goliciunea ei, ci îl excită la maximum. Gândul că îi putea face tot ce dorea constituia o provocare la care nu îndrăznise să spere până atunci. Își prinse mădularul într-o mână și se apropie amenințător de ea.

Fata ingenunche, crezând că mai întâi va trebui să se supună unei felații, însă el o prinse de păr cu brutalitate, o ridică și se apropie cu ea în brațe de un divan. O trânti pe burtă și se postă în spatele ei.

— Stai! Ce vrei să faci? încercă Amwar să protesteze, însă Rajih nu avea urechi pentru ea.

O aplecă și își potrivea mădularul între fesele fetei, fără a avea intenția de a o sodomiza. De fapt, nici nu avea de unde să cunoască acest procedeu sexual, fiindcă nu fusese inițiat încă.

Tânăra țipă când el împinse și își încorda mușchii fesieri.

Împotrivirea ei îl îndârji pe indian, care o prinse cu ambele mâini și îndepărtă fesele una de cealaltă, confundând orificiile. Apoi împinse mai tare, convins că ea trebuia să-i cedeze. Întâmpină, însă, o rezistență la care nu se așteptase. Se retrase câțiva centimetri, ca în secunda următoare să izbească cu și mai multă putere. Simți cum sfincterul fetei cedează, în vreme ce un firicel de sânge se prelinge pe mădularul lui gigantic.

— Stai, nu acolo, te rog! încercă Amwar să-i implore iertarea, însă în mod cu totul inutil.

Bărbatul din spatele ei era de neclintit. Reușise, prin atacuri succesive și din ce în ce mai hotărâte, să pătrundă mai bine de jumătate. Abia atunci înțelese unde a intrat. Dar locul acela strâmt era mult mai plăcut decât cel de mai înainte, așa că nu renunță să facă ceea ce începuse, în ciuda sângelui care se prelingea din ce în ce mai abundent, mănjindu-i pulpele. Chiar încerca o senzație de plăcere, văzând-o suferind.

Cu ochii scoși din orbite de durere, Amwar abia dacă mai putea respira, însă nu reușea să facă nicio mișcare. Simțea că anusul îi luase foc, iar în curând îi vor fi incendiate și intestinele. Nu mai avea cale de scăpare. Singura modalitate prin care putea atenua o parte infimă din durerea ce o copleșea era să se resemneze. Ceea ce și făcu.

Bărbatul luă această acceptare ca pe o nouă provocare. De aceea, o prinse pe victimă cu o mână de ceafă și cu cealaltă de mijloc, trăgând-o mai tare în el. Acum reușise să intre în totalitate și un rânjet sinistru se desenă pe chipul lui înverșunat. Cu mișcări ample, nici prea rapide nici prea lente, ieșea și intra din și în spatele tinerei, devenind de la o clipă la alta tot mai fericit. Locul acela strâmt de care beneficia în mod necondiționat îi provoca o încântare de-a dreptul nebunească.

Pentru câteva clipe, Amwar crezu că a leșinat. Nu mai simțea niciun pic de durere și se pregătea să-i mulțumească lui Khali pentru că o scăpase de teroare. Dar berbecul acela o lovi din nou în fund, parcă și mai violent ca înainte, făcând-o să icnească, în vreme ce lacrimile i se scurgeau șiroaie pe obraji.

Rajih simți că momentul acela de fericire pe care îl trăise și în compania lui Kunani era aproape și își aminti de ordinele primite de la superioară lui. Așadar, desfăcu șnurul înfășurat în jurul încheieturii mâinii și i-l puse tinerei pe după gât, fără însă a strânge prea tare.

Și-atunci ea înțelese ce avea să urmeze. Înțelese că urma să moară, dar nu putea pricepe de ce. Doar nu greșise cu absolut nimic și își îndeplinisese îndatoririle cu sfințenie. Aproape că nu-i mai păsa de durerea din spate, pe care trebuia s-o suporte în continuare. Se gândea că era prea tânără ca să moară, înainte de a se fi bucurat cât de cât de viață. Totuși, șnurul petrecut în jurul gâtului nu o strângea. Poate mai avea o șansă de supraviețuire...

Să fie doar un joc erotic? se întrebă ea în gând, cu multă speranță. Așa să îl fi învățat Kunani să procedeze? Nu îmi vine să cred! Voi muri... Mai mult ca sigur că voi muri...

Din instinct, când el începu să ejaculeze, Amwar închise ochii, presimțind iminentul sfârșit. Și, din nefericire pentru ea, nu se înșelă deloc.

Pe măsură ce orgasmul lui Rajih se consuma, șnurul de mătase din jurul gâtului fetei se strângea tot mai mult. Fata tuși de câteva ori. A fost eliberare de moment și atât. Lațul îi pătrunse în piele, împiedicând-o să mai respire. O cuprinse amețeala, capul începu să îi vâjâie, iar tâmpilele parcă îi explodau. Apoi, ochii i se încețoșară, până când întunericul se așternu asupra lor. Un întuneric etern, din gheară căruia nu mai putea scăpa și nu mai avea cum să se întoarcă la viață...

Asigurându-se că victima sa nu mai mișca, Rajih își eliberă strânsoarea, se extrase din spatele fetei și dădu drumul trupului, ce căzu moale pe podea. O privi pe Amwar cu scârbă, își șterse penisul cu veșmintele ei, după care scuiă în

direcția cadavrului.

— Îți meriți soarta pe deplin! zise el, simțind nevoia să își justifice oarecum fapta. Nu trebuia s-o superi pe Khali, binefăcătoarea noastră, a tuturor.

În acel moment își făcu apariția Kunani, care radia de bucurie. Urmărise grozăvia întregii scene printr-un orificiu practicat într-un perete și se vedea că era pe deplin satisfăcută. Rajih era într-adevăr o brută, pe care era bine să o poți controla.

Văzând-o, indianul se îndreaptă spre ea. Pentru o clipă, femeii i se făcu frică, însă se liniști imediat, când el îi vorbi:

— Voia lui Khali a fost îndeplinită, frumoasă Kunani.

— Zeița e mândră de tine. L-ai îndeplinit ordinul întocmai și te-ai dovedit demn de iubirea ei.

— Slăvit fie-i numele!

— Jane, ce părere ai despre AS?

— Te referi la agentul special Whist?

— Nu, ci la paispe din cărți... Bineînțeles că de Nathan vorbeam!

— Nu mi se pare așa bătos ca alți agenți CIA pe care, din nefericire, am avut ocazia să îi cunosc, dragă partenere. Ba chiar e prietenos și destul de amabil, după gusturile mele, lucru pe care nu îl pot spune despre tine...

— În acest caz, mă văd nevoit să îți amintesc un lucru pe care mi l-ai cerut încă din prima zi în care ai devenit partenera mea.

— Și anume?

— Să te tratez ca pe un bărbat, adică de la egal la egal. Iar eu tocmai asta am făcut. Ca acum să vii și să îmi reproșezi a nu mă port cu tine nu știu cum... Nu mi se pare prea ortodox cum procedezi, stimată colega.

— Ai fi vrut să îți spun eu că sunt femeie, ca să înveți să te porți cum se cuvine? Asta-i culmea! Mă mir că nu mi-ai cerut încă de la început să-ți arăt sânii sau mai știu eu ce?! Ești de-a dreptul ridicol!

Cei doi detectivi coborau împreună în „catacombele” Laboratorului criminalistic din sediul DPLA, peste care domnea legea doctorului Harrison. Fuseseră convocați de urgență de către „Specialist”, ceea ce însemna că acesta descoperise un indiciu important pentru ancheta lor.

Îl găsiră pe Butch în biroul său, în compania lui Nathan Whist. Amândoi priveau fix la monitorul computerului ultraperformant al legistului.

— Hei, prietene, ai ceva pentru noi? întrebă Eric, în loc de salut.

— Da, am, răspunse doctorul, răsucindu-se pe scaunul său rotativ. Vești importante. Dar ce e cu voi de sunteți așa veseli? Nu cumva ați pus deja mâna pe criminal, iar pe noi ne lăsați să ne batem capul de pomană?

— Nu l-am prins, Butch – zise Jane, cu regret în glas –, însă nici mult nu mai avem. Zilele îi sunt numărate.

— Asta să însemne că tu știi ceva ce noi nu știm? interveni agentul special,

adresându-i-se polițistei.

— Nu, nici pe departe; să zicem că am eu... așa... o intuiție...

— Una dintre acele faimoase intuiții feminine despre care ți-am vorbit, AS, ținut Eric să completeze cu malițiozitate.

Enervat, legistul se foi pe scaun:

— Vă mai interesează ce am să vă spun sau nu? Singurele urme pe care le-am găsit la locul faptei, la aeroport, sunt niște particule de origine textilă.

— Mai precis, unde ai găsit scamele, pe gâtul victimei?

— Exact. E vorba despre cele provenite de la șnurul cu care a fost strangulată victima. Un șnur de culoare vișinie, dintr-un material asemănător cu mătasea. Vă interesează și altceva?

— Desigur, Butch, te ascultăm.

— Atunci vă rog să stați locului și să ciuliți bine urechile! Dar mai ales să nu mă întrerupeți! În acest moment, vă pot informa cu certitudine că bărbatul acela a sucombat din cauza dizlocării vertebrei cervicale, care a fost pur și simplu smulsă de la locul său și a penetrat bulbul rahidian. Fractura s-a datorat presiunii pumnilor agresorului asupra discului cervical. Altfel spus, criminalul a strâns atât de tare de șnur, încât i-a rupt oasele ca unui pui de găină. Din câte îmi amintesc, aceasta este o tehnică specifică zonei asiatice, mai ales peninsulei Indochina. Moartea se produce aproape instantaneu, dacă asasinul e suficient de puternic. Este o metodă nedureroasă și nu lasă urme vizibile, în afara unei dungi subțiri în jurul gâtului, ce poate chiar dispărea în câteva ore de la deces. Presiunea strangulării fiind de scurtă durată, vasele sangvine nu sunt distruse prea mult, iar epiderma nu e compromisă în totalitate. Aș spune chiar că, dacă mâna criminală este exersată, urmă e superficială și greu de depistat.

— Deci, nu ai nicio îndoială că avem de-a face cu un profesionist, nu-i așa, doc?

— Un expert, asta-i termenul cel mai potrivit. Un expert care pune mare pasiune în ceea ce face. Vă asigur că are o mulțime de omoruri la activ, iar faptul că în baza mea de date nu există și alte crime săvârșite în același mod...

— ... Aia cu cele mai sadice omoruri din ultimii zece ani? îl întrerupse Eric...

— ... Îmi confirmă ipoteza că asasinul nu trăiește nici în America de Nord, nici în Europa, continuă dr. Harrison, ignorând întrebarea detectivului. Ar mai fi ceva. Când am folosit termenul „mătase”, l-am folosit la modul generic. Șnurul de proveniență textilă nu e confecționat din acest material, ci din fibră de nucă de cocos.

— Poftim?! reacționară toți trei, într-un glas.

— Da, nucă de cocos, mai exact din învelișul vegetal al acestui fruct. Printr-un procedeu vechi de mii de ani, din cocos se pot obține fire extrem de flexibile și solide, care întrec în calitate mătasea naturală. Atât ca textură, cât și ca finețe ori

rezistență la rupere.

— Formidabil!

— Stați, că n-am terminat! Acum intervine ceva și mai curios.

— Eram sigură că va lăsa bomboana de pe tort la sfârșit, ca de obicei, îndrăzni Jane. Bine măcar că nu ne mai fierbi în suc propriu, doc!

— După ce am finalizat prima serie de cercetări, am avut curiozitatea de a analiza cu ajutorul carbonului radioactiv, urmele de fibră, pentru a le determina vechimea.

— De ce? se miră Eric. Doar crimă e de dată recentă...

— Pentru că n-am auzit că firele din nuci de cocos să mai fie folosite la sfârșitul secolului XX, darmite în secolul al XXI-lea. Iar astfel de funii nu se fabricau de regulă pe coasta de est a Indiei, ci pe o insulă din arhipelagul Maldive, care se numea...

— ... Insula Cocos? interveni Jane Heron.

— Cum de-ai ghicit?

— Nici tu n-ai auzit de faimoasa mea intuiție? se fândosi polițista.

— Aud acum... dar să revin. Și mi-am mai adus aminte că am citit despre un explorator, care a vrut să construiască, prin anii '60, o copie fidelă a unei corăbii arabe din secolul al VII-lea, dar a ajuns la concluzia că tehnologia respectivă a fost dată uitării chiar și în locul ei de baștină. Nu a găsit în toată Asia un atelier care să mai producă așa ceva.

— E de-a dreptul impresionant, nu? le ceru Nathan Whist părerea partenerilor săi.

Cei doi detectivi ridicară din umeri impasibili, ca să nu-i dea satisfacție „Specialistului” pe care, în realitate, îl admirau extrem de mult pentru munca sa.

— Cum, nu sunteți impresionați?! se miră agentul special. Dar arma crimei, dacă îi pot spune așa, ar putea avea o vechime de peste un mileniu. E de-a dreptul remarcabil!

— Aș... Tot crimă se cheamă, indiferent cu ce a fost provocată, minimaliza Eric importanța descoperirii.

— Eu nu mai înțeleg nimic, recunosc Jane. Avem un laț pentru strangulat oameni, vechi de când lumea, dar care nu se mai fabrică de aproape 1500 de ani...

— ... Ori, poate, nucile de cocos au avut o vechime atât de mare, lațul fiind fabricat în secret, în zilele noastre, formulă dr. Harrison o nouă ipoteză, pentru a-i băga și mai mult în ceață pe polițiști.

— Hai să revenim la oile noastre! încercă detectivul să se dezmeticească. De ce să folosească asasinul, criminal profesionist fiind, o funie atât de veche? N-are niciun sens.

— Se impune o precizare legată de ultima afirmație, îl întrerupse legistul. N-are niciun sens pentru mintea ta răvășită... Răspunsul se află aici – și bătu cu

palma peste ziarele descoperite de către detectiv în avion.

— Vrei să spui – zise Eric, acid – că ai găsit o funie asemănătoare, ascunsă în presa indiană?

— Nu fi prost! se enervă „Specialistul”, repetând: Răspunsul se află aici!

— Dacă îmi mai spui că ai învățat hindusa de ieri și până azi, chiar că m-ai dat pe spate, Butch!

— Eu să știu hindusa? Nici vorbă! Da' Whist o știe...

— AS? încremeni detectivul, la fel ca și partenera lui. Vorbești limba lui Indira Gandhi, pal?

— Doar puțin, cât să pot purta o conversație, să citesc știrile și articolul de fond dintr-un ziar.

— Păi asta e enorm! aprecie Jane, cu sinceritate. Eric nu știe nici engleza prea bine... Cum ai reușit s-o înveți?

— Am lucrat doi ani la... dar asta e o cu totul altă poveste, asupra căreia nu are niciun rost să ne oprim tocmai acum.

— AS, mai bine ne-ai spune ce ai descoperit în presă! îl rugă Eric.

Agentul luă ziarele și le răsfiră în evantai pe birou.

— Priviți! Sunt câteva cotidiene și săptămânale naționale.

— Ei și?!

Whist zâmbi și le arată că toate erau din ziua în care criminalul se urcase în avion. Deci, cât se poate de proaspete, cu excepția unuia singur, vechi de trei săptămâni.

— M-am întrebat de ce ar fi fost interesată victima să studieze un ziar vechi, fiind de fapt un individ conectat la actualitate.

— Și ce ai descoperit?

— Un articol foarte interesant, în pagina a opta, zise el, despăturind cotidianul și punând degetul pe o fotografie. Este poza zeiței Khali, al cărei cult a început cu peste 1000 de ani înainte de Hristos. Adepții ei adoră astrele și natura, închinându-se unei femei fantastice cu șase brațe, care este socotită mama tuturor zeilor. Mama pământului, a cerului, protectoarea iubirii, a vieții...

— ... Și ce legătură ar putea fi între această zeiță, cele șase brațe ale ei și funia din nucă de cocos? întrebă Jane care, ca și Eric, devenise foarte interesată de explicațiile agentului special.

— În cadrul acestui cult, în Evul Mediu, se practicau tot felul de jertfe umane, iar cei sacrificați erau strangulați... ghiciți cu ce?

— Bănuiesc cu ce; spune mai departe, Nathan!

— Preoții călăi foloseau astfel de șnururi – împletite din fibră de cocos – pentru a-și ucide victimele, iar acestea erau, de regulă, rajahi de seamă, regenți ai provinciilor indiene și alte persoane de vază ale acelor vremuri.

— Unde vrei să ajungi, AS? La faptul că ucigașul nostru e un adept al acestui cult barbar? întrebă Eric Black.

— Unde altundeva?! Sunt aproape convins că un om din interiorul acestui cult a fost trimis să-l ucidă pe ministrul indian al apărării. Consider că la fel credea și colegul meu hindus, care a fost ucis în toaleta aeroportului Compton. Altminteri, de ce să fi fost eliminat?!

— Iată o pistă care ne poate ajuta enorm, remarcă Jane.

— Ai dreptate! În scurt timp, vom primi de la Delhi un e-mail de la Serviciile Secrete Indiene, legat de cultul lui Khali. Am solicitat informații complete și mi s-au dat asigurări că le vom avea în timp record. Se pare că și ei sunt interesați de reușita noastră împotriva sectei.

— Nathan, am impresia că tu te miști mult mai repede și mai bine decât noi, remarcă polițista.

— În plan internațional, poate. Doar acesta e specificul muncii mele, nu?

După câteva clipe de tăcere, „Specialistul” îi zori:

— Dacă nu mai aveți nicio treabă pe aici, puteți pleca la casele voastre.

— Da, ai dreptate, însă n-am făcut niciun plan de acțiune pentru mâine, spuse Whist.

— Perfect, atunci mergem la barul Monica's, bem ceva și punem țara la cale! propuse, cine altul, dacă nu Eric. Mergi și tu, Butch?

— Duceți-vă voi! Știi bine că eu nu prea beau. Dacă sosește între timp e-mail-ul acela, vă dau un telefon.

— OK, acceptă Jane, după ce agentul CIA dăduse din cap afirmativ. Va trebui să trecem în revistă lista întocmită de Steve, ca să bifăm obiectivele culturale și religioase pe care le avem mâine de vizitat.

— Al naibii, sergentul! zise Eric, înciudat. Fac pariu că la ora asta sforăie lângă nevastă-sa, fără nicio grijă.

— Da, însă pierde o bere sau două pe gratis, râse polițista. Dacă ar ști, ar sări numaidecât din pat. Acasă nu prea bea, că nu îl lasă consoartă. Mergem, AS?

— Pachi.

— Asta ce mai e?

— OK, în hindustani.

Câteva minute mai târziu, mașina care îi transporta pe cei trei rula cu viteză moderată pe Backer Boulevard. Jane șofa degajat, avându-l pe agentul special în dreapta și urmărindu-l prin oglinda retrovizoare pe partenerul ei din spate, care cerceta o listă destul de lungă, la lumina unei mici lanterne.

— Ce-ar fi dacă am merge să mâncăm ceva? propuse Whist, la un moment dat.

— Dar și Jimmy H. Ne poate pregăti unele bunătăți, zise Eric, care realizează chiar în acel moment cât de foame îi este.

— Eu aș avea o altă propunere, spuse agentul. N-ar fi mai bine să căutăm un local indian cu mâncare tradițională? Astfel, ne-am putea adapta mai bine

specificului...

— ... Excelent! nu-l lăsa Jane să-și termine ideea. Știu eu unul nu prea departe. În zece minute suntem acolo. Ce zici, Eric?

— Vrei să ne duci la Brahmasutra? N-am nimic împotriva, da' cine mă împrumută cu niște bani până mâine?

— Jane m-a întrerupt tocmai când voiam să vă anunț că fac eu cinste.

— AS, dar nu e nevoie...

— Lasă, Eric, știu că e... Și, oricum, noi suntem mult mai bine plătiți ca polițiștii din LA sau de aiurea.

— Asta cam așa e. De când mi-ai dat această minunată veste, parcă mi s-a făcut și mai foame.

Până la localul cu pricina, nimeni nu mai scoase un cuvânt. Abia după ce se așezară la o masă mai retrasă, detectivul – cu nasul încă în hârtiile primite de la sergentul Mann – zise:

— Niciodată nu mi-am imaginat cât de mulți indieni își fac veacul în LA. Mai mult ca sigur că sunt cu sutele de mii, dacă au înființat atâtea stabilimente. Uite aici și o notă! Steve mă informează că, dacă voi avea nevoie de identitatea vreunuia dintre ei – adresă, numărul asigurărilor sociale sau alte chestii dintr-astea –, le poate obține cu ușurință de la amicul său care lucrează la Serviciul Pașapoarte.

— Și ce te miră? îl întrebă Jane. Nu știi că bătrânul nostru coleg are prieteni peste tot?

— Poate n-ar fi rău să-l întreb, dis-de-dimineață, dacă nu există în DPLA vreun polițist indian, se gândi Whist. N-ar fi exclus să avem nevoie de unul ca el.

— Excelentă idee! sări Jane, care devenea tot mai impresionată de profesionalismul agentului special.

— Cum văd că voi doi vă înțelegeți de minune, eu am să mă concentrez în continuare asupra acestei liste, făcu Eric pe marginalizatul.

— Caută cluburile, detective! i se adresă Whist, ignorându-i supărarea. Caută cluburile!

— De ce, mă rog?

— Indienii au trăit sute de ani sub dominație engleză și au împrumutat de la ei o sumedenie de obiceiuri. Mai ales pe cele proaste, te asigur. Clubul joacă un rol esențial în relațiile sociale, fiind principalul centru al vieții civice și politice comunitare. Deci, există șansa ca unii dintre complicii asasinului nostru să fie membri ai vreunui club, nu? Ne va fi mai ușor să ne descurcăm, dacă dăm de vreun fir legat de zeița Khali.

— Cluburi... cluburi... Dumnezeuule, dar lista asta e plină de saloane de masaj!

— Păi... alea sunt „cluburi”, amice. Doar nu era să le înființeze sub titulatura lor reală, de case de toleranță. Fale câte un semn și mâine începem cu

ele!

— OK. Un, doi, trei... sunt nouă în total, zise Eric, cu puțin înainte ca o ospătăriță să se apropie de masa lor, punându-le în față câte o listă de bucate.

— La uitați-vă pe scenă! le atrase Jane atenția.

— Hopa, au și program! se bucură detectivul. Pal, distracția asta o să te cam coste.

— Nu contează... se decontează...

Pe podiumul redus ca dimensiuni, un fachir slab și deșirat se lungise pe patul său de cuie, iar un zdrahon cu mușchi de gladiator pensionar lovea cu un baros imens un bolovan de calcar, ce fusese așezat pe pieptul nefericitului. Din spatele unor draperii de un galben țipător, răzbătea o muzică stridentă, produsă de instrumente de suflat, tobe și tamburine.

De cei trei consumatori se apropie un tinerel, care le puse în față câte o ceșcuță, spunându-le, într-o americană cu accent californian:

— Vestitul ceai Dajeerling fără zahăr, pentru reconfortarea dumneavoastră. E din partea casei, mai preciză el, retrăgându-se cu o plecăciune bine interpretată.

— Puah! ripostă Eric. Ceai înainte de masă? Dar votcă n-or avea, AS?

Între timp, lângă ei apăruse o tânără superbă, atât la trup cât și la chip, îmbrăcată toată în mătase albastră. Aceasta depuse în fața fiecăruia câte un castronaș de piatră plin cu apă, în care pluteau niște ciudate floricele purpurii, alături de felii de lămâie.

— Pentru spălarea mâinilor, îi lămuri Whist, care se dovedi încă o dată un cunoscător în materie.

— Dar mă pot duce și la toaletă... ripostă detectivul.

— E un ritual străvechi, dacă vrei să mă înțelegi, îl lămuri agentul. Și-apoi, ai văzut că toaletele nu sunt foarte indicate pentru... sănătate.

Râseră cu toții de aluzia cu privire cadavrul găsit în aeroportul Compton, apoi polițiștii încercară să se descurce cu lista de bucate. Și cum niciunul nu reuși să înțeleagă mare lucru din mulțimea de preparate, Jane i se adresă lui Whist:

— Nathan, ne lăsăm pe mâna ta, dacă tot ai fost așa de drăguț și ne-ai invitat aici.

— Da-da, ești mult mai priceput ca noi la acest capitol, recunosc asta cu mâna pe inimă! întări și Eric Black. Dar pentru început cere ceva tare, că mi s-a uscat gâtul de tot.

— În regulă, acceptă agentul. Știți ce mă întrebam? Oare individul ăla cu mușchi de gladiator are de gând să lovească toată noaptea în bietul fachir?

— Poate că ălalt i-a greșit cu și colosul vrea să-i facă de petrecanie, își dădu Jane cu părerea. Altfel nu se explică de unde atâta ură...

Ca și când le-ar fi auzit discuția, gladiatorul își încetă opera distructivă,

abandonă barosul și părăsi scena în aplauzele câtorva clienți. Slăbănogul îl urmă imediat, după ce încercă fără prea mult succes un simulacru de plecăciune. Îi luă locul un alt fachir, probabil frate-su geamăn, că prea semănau. Acesta căra un coș de rafie cu capac, pe care îl depuse în mijlocul scenei. Apoi se așeză ciucit, cu fața la public, și scoase un fluier de lemn de la centură.

— Știu! exclamă Eric. Acum o să cânte, iar din coș va ieși o cobră, ce va dansa charleston!

Dar detectivul se înșela. Cântă fachirul ce cântă o melodie lentă și duioasă, aproape hipnotică, însă din coș ieși un... capăt de funie groasă, de cânepă. Aceasta începu să se unduiască aidoma unui șarpe, spre deliciul spectatorilor, care aplaudară cu frenezie.

— Hai că asta-i mai tare ca aialaltă! aprecie Jane. Uitați-vă cât de mult urcă!

Într-adevăr, când capătul de sus ajunsese la o înălțime de vreo patru metri, funia se opri și încremeni, dreaptă ca o lumânare. În acel moment, din culise apăru o tânără cu trup de felină, ce nu purta drept veșmânt decât un mic cache-sex din strasuri. Avea sâinii robuști, dar vulnerabili, coapsele puternice, cu mușchii reliefați exact atât cât era necesar, și niște fese tocmai bune să îți înfigi dinții în ele, după umilă, dar neexprimată părere a detectivului. Tot corpul îi era uns cu un lac fosforescent, strălucitor care, sub lumina unui reflector albăstrui, răspândea efecte halucinante.

Fata se agăță cu grație de funie și, din câteva mișcări atletice, ajunse în vârful ei, unde începu să execute o serie de contorsiuni și alte acrobații, ce o făceau să pară construită din piese detașabile, ca de Lego, prinse între ele cu elastic.

Absorbit peste poate de fascinantul spectacol, Eric Black nu observase că un ospătar în livrea le așezase în față paharele cu băuturi.

— Nu bei? îl întrebă Whist, trezindu-l brusc la realitate. Detectivul se dezmetici, luă paharul din față sa și îl adulmecă.

— Nu-ți fie teamă! îi șopti agentul special, pentru a nu o deranja pe Jane Heron, care viziona cu sufletul la gură numărul de acrobație și iluzionism. Nu e nicio chestie orientală, așa că poți consuma liniștit.

— Da' ce e, AS?

— Whisky de-al nostru. Comun. Neaș, din Kentucky. Red Label.

Ciocniră și dădură paharele peste cap dintr-o înghițitură. Apoi, Nathan făcu semn să li se mai aducă un rând. Odată cu băutura, sosiră farfurii pline cu tot felul de aperitive, ce semănau cu mici viermișori roz, stropiți cu un sos gălbui și garnisiți cu verdeață.

Văzând privirea uimită a lui Eric, Whist îl lămuri:

— Ai în față răcușori de apă dulce, cu sos de șofran și rozmarin. Sunt pur și simplu delicioși!

Și, într-adevăr, erau. Felul următor a fost format din niște carne friptă direct pe cărbuni, din care încă se răspândea mirosul de mangal. Ca garnitură li se adusese orez amestecat cu feliuțe subțiri de bambus prăjit, apoi salată de anghinare cu dovlecei și varză roșie, murată în oțet din mere.

— E friptură de iac, primiră lămuriri detectivii, înainte de a se înfrupta din preparat. Orezul a fost fiert în zeamă de banane, apoi i s-a adăugat curry. Puteți fi siguri că e cel mai bun orez din lume! Pe lângă indieni, japonezii și chinezii sunt mici copii în prepararea felurilor de mâncare din aceste cereale.

Revenind cu picioarele pe pământ, Jane ceru, totuși, cartofi franțuzești.

— Am oroare de pilaf! se justifică ea, spre deziluzia ospătarului, care nu înțelegea de ce frumoasă clientă nici măcar nu gustase din acel sofisticat preparat.

Între timp, fahirul și superbă contorsionistă dispăruseră, cu funie cu tot. Și cu fluier, bineînțeles, lăsând locul unor artiști destul de pricepuți, care interpretară dansuri populare. Indiene. Apoi cele patru perechi mimară un fel de joc erotic, ce culmină cu simularea unor împerecheri în toată regula.

În continuare, clienții au fost serviți cu câte o porție de pește de culoare aurie și sos picant, cu o ciudată salată, înecată în sos de usturoi și oțet de fragi, plus alte asemenea delicatese, alături de nelipsitul orez.

— Indienii ăștia au o adevărată fixație pentru orez, zise Jane, iritată.

— Acum ar merge un vin, bătu Eric un apropo departe de a fi subtil, aflându-se la cel de-al treilea pahar de whisky.

Whist comandă unul sec, iar detectivii se declarară extrem de mulțumiți după ce îl gustară.

Pe scenă tocmai se perindau niște înghițitori de săbii și flăcări, când li se aduse desertul: turte din făină de grâu cu miere și frișca, frunțe orientale și fistic.

În acel moment, telemobilul lui Eric începu să sune.

— Cine dracu' ar putea fi la ora asta? se întrebă el, cercetând numărul afișat pe ecranul minusculului său celular. Steve? Alo, Steve! De ce nu dormi la ora asta?

— M-a sunat căpitanul chiar acum câteva secunde. A apărut încă un cadavru.

— Cum?

— Așa cum ai auzit. De astă dată, e vorba despre o indiană tânără. Au găsit-o azvârlită într-un container de gunoi, în spatele restaurantului Brahmasutra.

— Bine, dar noi suntem chiar aici! Luăm cina, în compania lui AS.

— OK, mergeți în spate! îi veți găsi acolo pe dr. Harrison și pe criminalistul Brian Benett.

— Am impresia că distracția noastră se va încheia aici, le zise Eric celorlalți

doi, după ce întrerupse legătura. La treabă, copii, Butch ne așteaptă la ieșirea de serviciu! Avem un alt cadavru.

— Luați-o înainte! le ceru Whist. Achit consumația și vin imediat.

*

Tânăra, care nu era alta decât Amwar – ultima victimă a lui Rajih Pundjab Brahalatkanthi – se afla întinsă pe o masă de inox care, în mod normal, folosea la curățarea legumelor. Pe lângă cei doi slujbași ai Diviziei „Cazuri Speciale”, roiau mai mulți ofițeri de poliție în uniformă, ce încercau să adune informații, interogând personalul restaurantului. Patronul însuși își frângea mâinile, disperat, și răspundea într-o engleză destul de stricată întrebărilor ce i se puneau.

— Hei, ce-i cu voi aici? nu-și putu ascunde Benett surpriza. Cum de ați aflat atât de repede ultimele noutăți?

— Eram înăuntru și luam masa liniștiți, îl lămurii Jane Heron, fără niciun chef.

Spre deosebire de criminalist, „Specialistul” nu le aruncă nici măcar o privire nou-veniților. Era prea absorbit de examinarea proaspătului cadavru. Chiar mormăi la un moment dat:

— Astăzi a sucombat. După ora 2.00 p.m. Da-da, cu siguranță. Astăzi a sucombat. După ora 2.00 p.m. Da-da, cu siguranță...

— Cine a descoperit cadavrul? întrebă polițista.

— Eu, doamnă, răspunse un tânăr pirpiriu și măsliniu, care stătea înfricoșat într-un colț al bucătăriei, ștergându-și mâinile de zor cu un prosop murdar. Eu curăț vasele aici și, când m-am dus să arunc niște resturi de mâncare, am văzut un picior ieșind dintr-un tomberon. Pe urmă, am transportat-o cu toții aici.

— E clar, o parte dintre urme s-a dus, îi zise Jane lui Eric.

— Câțiva băieți de-ai noștri caută în continuare pe-afară. Butch, ce părere ai?

— Are la gât o cicatrice similară cu a cadavrului de la toaleta aeroportului. E aceeași mână criminală, fără îndoială.

— Poate, însă văd că e în pielea goală și prezintă urme de sânge între picioare, remarcă detectivul, simțind cum stomacul i se întorcea pe dos, după bunătațile pe care le mâncase.

— Părerea mea preliminară e că, înainte de a fi ucisă, a fost sodomizată.

— Și de-acolo poate curge sânge? Nu știam...

— E foarte probabil că asasinul să fi avut un gabarit sexual depășit, îl lămurii „Specialistul”. Dar, în mod sigur, de data asta, victima nu a mai murit instantaneu. A fost chinuită...

— Ce barbarie! exclamă Jane, care trăsesse cu urechea la dialogul celor doi. Bestial!..

— Indienii pot fi și sadici uneori, interveni Whist, care tocmai își făcuse apariția. Iar chestia asta, pe lângă multe altele, ține de cultură și tradiția lor. Eu zic să vedem dacă vreun membru al personalului restaurantului o poate identifica! Ce zici, Eric?

Peste cinci minute, mai puțin dr. Harrison, se aflau cu toții în biroul patronului: Jane Heron, Eric Black, Nathan Whist și Brian Benett. Acesta le oferi câte o ceașcă de ceai, arătându-se dispus să le dea tot concursul pentru descoperirea criminalului.

— Nu mi s-a întâmplat așa ceva de când mă aflu în America! încep el să se lamenteze.

— De când?

— De mai bine de 30 de ani. Și, în tot acest timp, n-am avut nicio problemă gravă cu autoritățile. Puteți verifica!

— Așa, deci... zise polițista, enigmatic, deoarece nu avea nici cea mai vagă idee despre ce l-ar fi putut întreba. Cum vă numiți? îl chestionă ea, de parcă mintea i s-ar fi luminat brusc.

— Sahib. Raj Sahib.

— Ce ne puteți spune despre cele întâmplate? reluă polițista așa-zisul interogatoriu.

— Absolut nimic. Știu tot atât cât știți și dumneavoastră. Când a fost descoperit cadavrul, mă aflu printre clienți, ca să-i fac să se simtă cât mai bine. V-am remarcat și pe dumneavoastră.

— Domnule Sahib, am dori ca tot personalul să privească victima, chiar dacă nu oferă o priveliște prea plăcută. Poate o recunoaște cineva.

— Îndată! se arătă de acord bărbatul, ridicând receptorul telefonului de pe biroul său. Nu e nicio problemă.

— V-ar deranja foarte tare dacă v-am ruga să supravegheați chiar dumneavoastră această operațiune?

— Absolut deloc, se grăbi patronul să le răspundă. V-am spus doar că sunt gata să cooperez cu tot ce pot.

Spre dimineață, aflați la sediul diviziei, cei doi detectivi și agentul CIA treceau în revistă ultimele evenimente.

— Să recapitulăm! încep Eric. Avem o crimă similară cu cea din aeroport. Victima a fost identificată de majoritatea angajaților restaurantului ca fiind o clientă fidelă a localului. Se numea Amwar Lahathi, însă nimeni nu îi cunoaște adresa.

— Șeful de sală a susținut că a întâlnit-o adesea într-un anumit salon de masaj, preciza Jane. Și cum am înțeles că saloanele astea se ocupă mai cu seamă de sexualitatea indivizilor... n-ar fi exclus ca plăpânda domnișoară să fi lucrat

acolo.

— Exact. Venea întotdeauna singură la restaurant însă, în general, pleca însoțită, vorbea Whist. Ipoteza ta, Jane, stă în picioare. Se pare că Amwar Lahathi nu își câștiga existența într-un mod tocmai ortodox.

— Dacă se și prostitua în timpul liber, de unde ar fi putut proveni urmele de sânge? întrebă Eric. Nu prea se leagă.

— Asta o vom afla cu exactitate în câteva ore, de la Butch. Problema e ce facem când se luminează de ziuă?

— Cum spuneai că se numește salonul acela?

— Khali Surijaharman, preciza Whist. Probabil, după numele zeiței aceleia.

— La te uită! se minună Eric, cercetând lista primită de la sergentul Mann. Bifasem deja salonul. Măine, la prima oră, le facem o vizită.

— Și până atunci? vru Jane să știe. E prea târziu ca să mai mergem pe la casele noastre pentru a trage un pui de somn.

— Hai mai bine să bem câte ceva la Monica's! Cafea, apă și sucuri, bineînțeles, preciză detectivul, cât se poate de serios. Deja am îngurgitat destul alcool pe ziua de azi. Adică... de ieri.

— Mă speriasem, zâmbi agentul special. Credem că voi și noaptea o țineți în cheful...

*

Căpitanul West se plimba prin birou ca un leu în cușcă. Din când în când, se apropia de telefon pentru a-și apela secretară, dar în ultimul moment se răzgândea. În cele din urmă, nu mai ezită și ridică receptorul.

— Melanie, încă nu au sosit zăpăciții ăia?

— Ba da, șefu', însă au coborât direct la dr. Harrison, împreună cu agentul Nathan Whist.

— Așa? Asta înseamnă că s-a descoperit ceva important. Cum îi vezi, trimite-i la mine!

— Pot să le telefonez chiar acum, dacă doriți.

— Nu, să-și vadă de treabă, dar nu-i lăsa să plece pe teren, până când nu dau ochii cu mine! Sau lasă, mai bine am să cobor chiar eu în Laboratorul criminalistic.

Câteva minute mai târziu, când intră în bârlogul legistului, realizează că fusese lezat în mândria lui de șef al diviziei și se întunecă la față.

La naiba! își zise el. Ticăloșii ăștia ar fi trebuit să treacă mai întâi pe la mine, ca să raporteze ce au aflat până acum. Doar așa le-am ordonat. Trebuie să fac neapărat puțină instrucție de front cu ei...

Îi găsi într-adevăr în biroul „Specialistului”, așezați comod pe scaune și cu cești de cafea aburindă în mâini. Fiecare citea câte ceva; erau toți acolo:

legistul, Jane Heron, Eric Black (cu țigara sa fără filtru în colțul gurii), Steve Mann și, bineînțeles, agentul Whist.

— Ce-i aici, sală de bibliotecă? tună el încă din prag, făcându-l pe dr. Harrison să-i arunce o căutătură criminală.

— Mai încet, șefu', să nu treziți cadavrele! îl sfătuiește detectivul Black, cu ochii înroșiți de oboseală.

— S-a întâmplat ceva, domnule căpitan? îl întrebă AS, pe cel mai firesc ton din lume.

— Da, s-a întâmplat. Nu știu nimic despre ultimele evenimente, iar voi stați aici, bine-mersi, și nici măcar numi telefonați. Asta s-a întâmplat...

— Tocmai studiam o informare primită din partea Serviciilor Secrete Indiene. Ar fi trebuit să sosească mai devreme de la Calcutta, dar băieții de acolo s-au gândit că e mai eficient să ne-o traducă în engleză, așa că au întârziat.

— E vorba despre un e-mă/ 7 destul de stufos, în legătură cu secta aceea despre care v-am informat ieri, îl lămurește sergentul Mann. Încercam să îi dăm de cap, să găsim un fir.

— Bine-bine, mormăie superiorul, stingherit. Și cu fata ucisă azi-noapte cum e? i se adresează el, de astă dată, „Specialistului”.

— Așa cum am bănuiește încă de la început. A fost sodomizată de cel care, în final, a ucis-o. Am prelevat urme de spermă din rect și i-am stabilit ADN-ul. Mai rămâne să avem cu ce-i compara.

— Nefericită!..

— Fata nu a fost ucisă în zona restaurantului, ci în alt loc, continuă dr. Harrison, imperturbabil. Probabil că, pentru a deruta investigațiile polițienești, au dus-o acolo unde obișnuia să ia cina și să agațe câte un client.

— În continuare, ce aveți de gând să faceți?

— Terminăm de citit acest documentar, apoi plecăm să vizităm câteva stabilimente cu specific indian, vorbește Jane. Avem deja unele bănuiele...

— Și anume? Spui despre ce e vorba sau trebuie să scot cu cleștele cuvintele din gura ta?

— Vom descinde mai întâi la un bordel, mascat în spatele unui salon de masaj, unde se pare că lucra ultima victimă.

— În regulă, dar fără valuri. Cred că n-ați uitat... Mă veți ține la curent telefonic, din oră în oră, în legătură cu desfășurarea anchetei. Când plecați, lăsați informarea aceea la Melanie! Vreau să citesc și eu ce-i cu secta asta.

— E un cult, nu o sectă, îl corectă Eric.

— Tot un drac; mi-e egal...

Nici nu pleacă bine căpitanul, că detectivul bătut un aproape cât se poate de subtil, în stil propriu, la adresa legistului:

— Ce bine ar fi dacă am mai avea câte o cafea...

— Nici nu te gândești! Și asta din două motive. Vrei să le afli?

— Dacă durează mai puțin de o jumătate de oră...

— 1, n-am chef și 2, nu mai am cafea.

— Eric, ce-ar fi să te duci până la arhivă? îi zise Jane. Pun pariu că drăguța Jodie Green n-o să te lase pe uscat. De multă vreme îți poartă sâmbetele...

— Ce te face să crezi asta?

— Faptul că, de câte ori te vede, i se umezesc ochii de fericire. Și probabil că nu numai ochii, dacă înțelegi ce vreau să spun... Iar asta se întâmplă – ce coincidență ciudată – de când a trebuit să faci de serviciu împreună cu ea, în noaptea aceea. Ai nevoie și de alte argumente?

— Dimpotrivă, și așa ai spus prea mult... ține-ți gura, că mă duc! se grăbi detectivul să încheie incomoda discuție și să plece.

*

În fața unui computer, mignona Jodie tocmai tasta procedura de inițiere a unui program. În cameră, plutea o aromă de cafea proaspătă, care îl făcu pe polițist să se lingă pe buze.

— Hello, Dolly! Pun pariu că îți era dor de mine!

— Și nu ești foarte departe de adevăr. Dar ce e cu fața asta a ta? Parcă n-ai mai dormit de un deceniu. Nu te-au lăsat amantele?

— N-am dormit, însă motivul este cu totul altul. Avem o anchetă în plină desfășurare și suntem în criză de timp.

— Anchetă? Hm... Spune mai bine că tu și Jane ați pus-o azi-noapte până v-au sărit capacele și am să te cred! Doar știi că nu sunt geloasă din fire.

— Cu alte cuvinte, ești emancipată, știu... Jodie. Numai că nu vrei să înțelegi unele lucruri...

— ... Și anume?

— Între mine și partenera mea nu a fost și nici nu va fi nimic, te asigur! Crezi sau nu, asta-i treaba ta... Altfel, s-ar duce naibii toată munca noastră, ținem unul la celălalt și atâta tot.

— Bine, să zicem că te cred. Ce vânt te-a adus pe la mine? Ai nevoie de ceva, mai mult ca sigur, că nu după ochii mei frumoși ai venit până aici, cu toate că... Îi am. Și nu numai ochii...

— Am simțit că la tine miroase a cafea proaspăt preparată.

— Și ai avea nevoie, de una, nu-i așa? La filtru.

— Câtă ai preparat?

— O cană întreagă.

— Bun, atunci qă-mi-o pe țpată SLintein unu persnanp nedormite de pest*

— Lasă-mi și mie o jumătate de ceașcă până îmi fac alta! se răsti Jodie la Eric, deoarece acesta pusese deja mâna pe cana filtrului.

— OK.

În timp ce îi turna cu zgârcenie din licoarea maronie, detectivul îi sărută lobul urechii, șoptindu-i cu tandrețe:

— Am să mă recompensez față de tine cât de curând, doll. Promit! Poate că te propun și pentru o avansare...

— Unde? Se deschide vreo cafenea în sediul poliției sau ai nevoie de cineva care să îți încălzească cearșaful înainte de culcare?

Și, în timp ce vorbea, Jodie Green își desfăcu primii trei nasturi ai bluzei, astfel încât Eric să-i poată admira sânii tari și rotunzi cu care o înzestrase natura, în ciuda staturii ei mai degrabă plăpânde.

Detectivul puse cana pe birou ca să nu o verse și se aplecă, pentru a-i săruta frumosul bust. Dar, în acel moment, zări un medalion din argint, care atârna la gâtul fetei.

— De unde ai asta?

— Ce, amuleta? Ți place?

Detectivul o luă în mână, studiind-o cu mai multă atenție. Înfățișa o femeie cu trei perechi de brațe.

— Chiar foarte mult.

— De la un fel de club, pe care îl frecventez în ultima vreme. Toți cursanții primesc câte unul la înscriere. Desigur, contra unei sume de bani. Este o zeiță hindusă, pe nume Khali.

— Iar salonul pe care îl frecventezi – căci nu este un club, în adevăratul înțeles al cuvântului – se numește Khali Surijaharman, nu-i așa?

— De unde știi? Ai luat și tu lecții?

— Nu încă, dar m-ar interesa. Crezi că mai primesc cursanți?

— Eric, dar e un curs de educație erotică pentru persoanele fără prejudecăți...

— Tocmai de-aia aș vrea să mă număr printre cursanți. Mă recomanzi?

— Dacă vrei... Poți fi chiar partenerul meu.

— OK, când ai cursuri?

— Astăzi" la 5.30 p.m. Vii să mă iei?

— Da. Lasă-mi lămpișorul până atunci! Am să-ți povestesc pe urmă de ce mi-a trebuit, adăugă el, grăbit. Cana de cafea o găsești la Melanie, secretara noastră. O iei tu de la ea, bine? Ciao, am fugit! Am să-ți explic totul mai încolo. Ai răbdare!

Peste un minut, detectivul intra triumfător în biroul lui Butch. Văzându-l că radia de fericire, Jane nu se putu abține:

— L-ai tras una scurtă lui Jodie, de ești atât de bine dispus?

— Mă așteptam la o asemenea remarcă nedelicată din partea ta! mârâi Eric, trântind medalionul pe birou și turnând cafea în cănile goale. Același lucru m-a întrebat și ea, observându-mi cearcănele de la ochi. Iar aluzia se referea la tine, dacă te interesează...

— Scorpia!.. Zise polițista, în surdina.

— De unde îl ai? se miră agentul CIA, când zări figurina lui Khali.

— Indirect, de la o zeiță. Și astăzi, la ora 5.30 p. în., am să-i fac o vizită, dacă nu vă este cu supărare...

— Jane, nu mai avem timp pentru micul dejun. Vom pleca direct la salonul acela de masaj. Pe urmă, îi vom spune și lui Eric ce am aflat.

— OK, AS, da' eu ce fac până atunci, mă duc acasă și mă culc? întrebă detectivul, nedumerit.

— N-ar fi rău, ca să fii odihnit după-amiază, îl înțepă polițista. Apoi ai putea trece pe la muzeul de istorie din oraș. Cică au o colecție impresionantă de gravuri erotice indiene. Poate că te inspiră...

— Bine, am să mă duc și la muzeu. Ținem legătura telefonic.

Ieșiră toți trei din sediul DPLA, îndreptându-se spre parcare. Eric se sui la volanul Fordului său Scorpio de culoare roșie și demară, fără să se mai uite înapoi. Apoi își aprinse un Camel fără filtru.

— Jane, eu zic să mergem cu mașina închiriată de mine.

— De ce, AS, nu-ți mai place hârbul meu nemțesc?

— Nu e vorba despre asta, dar parcă prea bate la ochi.

— În regulă, și-așa mă simt destul de obosită ca să conduc. Știi la ce mă gândeam când am ieșit din sediul diviziei?

— Habar n-am!

— Nu mi-ar dispăcea foarte tare să lucrez pentru CIA.

— Adică să fii informatoarea noastră, infiltrată în rândurile poliției? Asta vrei să spui?

— Nu, dragă! Unde îți umblă mintea? Să fiu angajată acolo, așa, ca tine. Să descopăr spioni și să împiedic fel de fel de atentate.

— Gama activităților noastre e mult mai largă, Jane. Cele mai multe lucruri se petrec peste hotare.

— M-aș descurca, sunt sigură.

— Cine știe, poate că nu e prea târziu! Încearcă!

Rulau cu viteză pe Aqua Caliente, iar mașina aluneca silențios. Consultând harta orașului, în câteva minute ajunseră în fața salonului de masaj cu pricina.

— Ce facem, descindem? întrebă agentul special.

— Mai bine să așteptăm puțin, ca să vedem cine intră și cine iese. Mai știi că nu observăm vreo figură cunoscută?!

— Ai dreptate.

Zăboviră în automobil aproape un ceas încheiat, vorbind vrute și nevrute, timp în care câteva persoane de diferite vârste, cu predilecție bărbați, vizitară stabilimentul. Cei doi nu remarcară nimic suspect.

— Ești căsătorit? întrebă Jane, la un moment dat.

— Da. De fapt, nu. Am fost și mi-a trecut... Sunt divorțat de vreo patru ani.

— De ce ați ajuns la tribunal, dacă nu sunt prea indiscretă?

— Prea multă muncă de teren, departe de casă, a dus la răcirea relației noastre. Ea nu a mai suportat singurătatea, dacă înțelegi ce vreau să spun... Mi-a lăsat copiii și a plecat – culmea ironiei – cu un polițist.

— Nu mi te-aș fi imaginat tată...

— Am două fete.

Se caută prin buzunare și scoase degrabă o fotografie, așa cum îi stă bine oricărui american sadea.

— Nu vreau să-ți fac un compliment gratuit, dar sunt foarte drăguțe.

— Mulțumesc! Seamănă cu mama lor, care nu e deloc urâtă. Acum sunt la Măine, în tabără.

— Și nu ți-e greu să le crești singur?

— Ce întrebare! Cui nu i-ar fi?!

— Dar tu poți trăi de unul singur?

— Mai găsesc câte o parteneră din când în când, dacă la asta te referi. Desigur, atunci când serviciul mi-o permite. Dar nu mă ambalez în relații îndelungate. O experiență eșuată mi-a fost de ajuns.

Porniră umăr la umăr spre intrarea somptuoasă, unde fură întâmpinați de o tânără din cale-afară de amabilă, costumată într-un tradițional sarong vișiniu, decorat cu motive aurii.

— Bine ați venit în casa lui Khali! Sunteți pentru prima dată la noi?

— Da, răspunse Jane, prezentându-și legitimația de polițistă. Vrem să stăm de vorbă cu managerul.

Rajih se îmbrăcase în blugii pe care-i detesta și se pregătea să plece de acasă. În curte, dintre rondurile de flori, motănelul vecinilor îi sări în față, încercând să se frece de picioarele lui. Se alintă, mieunând încetișor.

Bărbatul se aplecă încet ca să nu-l sperie, îl prinse de ceafă și îl ridică până la nivelul ochilor săi, privindu-l scrutător. Pisoii se uita la el la fel de intens, fără a manifesta niciun fel de reținere sau opoziție. După ce îl mângâie de câteva ori, Rajih îl depuse din nou în iarbă și ieși în stradă. Urcă în jeep-ul care îi fusese împrumutat și demară cu brutalitate, înscriindu-se în trafic.

După un sfert de oră, frâna în fața salonului de masaj, acolo unde primise primele instrucțiuni în legătură cu misiunea sa, imediat după ce sosise în LA. Ezită. Să urce sau nu? Așteptă circa o jumătate de oră. Prin minte începură să i se perinde amintiri din frământata sa copilărie, din anii petrecuți în templul de pe muntele Suraj.

Nu își cunoscuse părinții. Cât fusese un copil neștiutor, preoții îl învățaseră că nici nu avea părinți, că fusese adus pe lume de spiritul zeiței Khali. Deci, avea origine divină.

La un moment dat, din cauza privațiunilor de tot felul, se gândise să fugă din templu, însă călugări prinseră de veste și îl mai menajară o vreme. În tot

acest timp, îl amenințau că zeița Khali îi va da o mare pedeapsă dacă nu redevenea supus, ascultător și își lua tălpășița din templu.

Abia acum, la maturitate, ajunsese să înțeleagă ce pățise în copilărie. Fusesse jucăria unor oameni care mai târziu aveau să-l învețe cele 39 de ritualuri ale uciderii, întru cinstirea zeității căreia i se închinau cu toții.

Gândindu-se la trecutul său, lui Rajih îi veni să ucidă din proprie inițiativă. Era pentru a treia oară în viață când îl încerca un asemenea sentiment. Se îngrozi.

Poate lui Khali nu îi place cum gândesc și ce simt?! își zise el, înspăimântat. Totuși, dacă ar fi așa, mi-ar da un semn. Da-da, fără îndoială că mi-ar da un semn...

În momentul în care se hotărî să coboare din mașină, văzu că, din clădirea pe care o supraveghea, tocmai ieșea un bărbat. Era ras în cap și purta ochelari cu ramă subțire, din sârmă. Era îmbrăcat într-un costum elegant dar sobru, din stofă englezească, de culoare gri închis, și o cravată cu arabescuri palide, în culori pastelate. În mână dreaptă purta o geantă tip „diplomat”, cu cifru, din piele de crocodil, iar în stânga ducea o umbrelă neagră cu mâner din fildeș, încrustat cu perle.

Privi îndelung chipul bărbatului, care trecu nepăsător pe lângă el și se urcă într-un Rolls Royce Silver Shadow, ce oprise în dreptul clădirii. Portiera îi fusese deschisă cu obediență de un șofer îmbrăcat în livrea neagră, dar în loc de clasica șapcă a unor asemenea angajați, respectivul purta un turban de mătase argintie, în ton cu vopseaua caroseriei.

Mașina demară lin, neauzită.

Fără să-și dea seama de ce o făcea, Rajih o porni pe dată în urmărire, păstrând o distanță apreciabilă – cam de o sută de metri. Nu exista pericolul să o piardă din ochi, deoarece limuzina rula lent pe bulevardele aglomerate, iar silueta ei era inconfundabilă printre celelalte mașini ce se târau în trafic.

Cam peste o jumătate de ceas, Rolls Royce-ul parcă în spatele unei clădiri monumentale, înconjurată de palmieri și chiparoși. Bărbatul coborî și intră în clădire, salutat de un gardian echipat în uniformă de shik – cea tradițională a vânătorilor de munte indieni. Acesta era înarmat, pentru decor, cu o carabină antică, având țeava lungă.

Rajih făcu un mic ocol pentru a putea întoarce. Apoi, ajuns în dreptul intrării principale, citi pe frontispiciul acesteia: Muzeul de Istorie Indiană.

Zâmbi mulțumit și plecă spre casă. Deci, el era omul cel mai apropiat al zeiței Khali. El comandă ce avea trebuia făcut în America...

Jane Heron și Nathan Whist așteptau răbdători pe o sofă încăpătoare, într-o încăpere în care absolut totul era de culoare albastă – Inclusiv lustra de porțelan cu șase brațe, unde ardeau becuri sub formă de lumânări, ce confereau acelui spațiu o tonalitate caldă, primitoare. Fuseseră serviți cu ceaiuri Dajeerling,

în ceșcuțe la fel de albastre, și cu biscuiți glazurați cu nucă de cocos și ciocolată.

— Dacă știam, mă îmbrăcam într-un taier asortat cu încăperea, ca să nu fac notă discordantă! îi scăpă polițistei o mică răutate.

Tânăra, care îi condusesese până acolo și făcuse oficiile de gazdă, își ceru scuze că îi lăsa singuri și plecă în căutarea directoarei. Aceasta se afla într-o întâlnire importantă și fata urma să se intereseze cât va mai dura întrevvedereea. Tonul angajatei fusese atât de politicos și plin de solitudine, încât cei doi se gândiră – fiecare în sinea lui – că, poate, au nimerit într-un loc greșit. Nu le rămânea decât să ronțăie liniștiți biscuiții aceia delicioși și să soarbă din ceaiul neîndulcit, cam tare pentru gusturile lor.

— De mult n-am mai mâncat ceva atât de bun! remarcă Jane. Oare îngrășă?

— Mai mult ca sigur. Sunt o specialitate din zona fluviului Gange. Aluatul e preparat din făină de Parataka, bogată în proteine, iar nucă de cocos e foarte grasă. Acești biscuiți sunt recomandați în special copiilor.

— Ah, atunci nu mai înghit niciunul! Oare de ce îngrășă toate mâncărurile bune din lumea asta? suspină Jane, punând o jumătate de biscuit înapoi, pe tavă. Nu e drept!

Whist nu se putu abține să râdă.

— Mănâncă fără grijă, draga mea! Efectul kaloriilor suplimentare e anihilat instantaneu de ceaiul acesta minunat, care, practic, dizolvă toate grăsimile. Astfel, în afara faptului că îți vei astâmpăra foamea, nu vei păți nimic.

— Serios?

— Foarte serios. Dar de ce te temi că te vei îngrășa, când ai niște coapse de adolescentă, de balerină chiar...

— ... Pe care ai vrea să le mângâi? De ce nu îți duci ideea până la capăt? Eu n-am auzit încă despre o femeie căreia să nu îi placă complimentele.

— M-am temut să nu mă crezi lingușitor sau și mai rău – mincinos. Altfel, aș fi recunoscut de prima dată când te-am văzut că ești o femeie... de toată ispravă.

— Gata, ai spus-o! Te dai la mine! E clar că îmi faci curte...

— Și dacă ar fi așa?

— Nimic. Chestia e că m-am prins.

— Dacă adevărul e sinonim cu a face curte, recunosc, îți fac! Dar să știi că nu mă dau la tine; e prea vulgar.

— La te uită, ce mai agent CIA cu maniere!

— Mai încet, dacă nu vrei să afle adevărata mea identitate și cel care vinde ziare la chioșcul din colț! Și încă o precizare: omul care ți-a făcut complimente a fost Nathan, cel fermecat de tine, iar nu agentul special AS, așa cum m-ați poreclit voi.

— Tu chiar vorbești serios? se arătă Jane destul de impresionată de

ultimele lui cuvinte, deși, prin definiție, nu era nici pe departe o „gâsculiță”.

— Foarte serios, dar asta nu are nimic de-a face cu misiunea pentru care ne aflăm aici.

Polițista simți că obrajii începeau să îi ardă și, ca să nu se observe, își inspectă cu atenție unghiile de la picioare.

— De multă vreme nu mi-a mai vorbit un bărbat atât de frumos! zise ea, după câteva secunde de cumpănă.

Whist îi luă mâna într-a sa și, ridicându-i capul, depuse o sărutare pe fruntea ei încadrată de buclele castanii.

Într-un avânt de care nu se credea în stare, ea își ridică semeț bărbia și îi răspunse, sărutându-l apăsător pe buze. Sărut care se transformă rapid într-o îmbrățișare pătimașă, plină de dorință. Apoi, mâna lui prinse a-i mângâia sânii, prin stofa moale a bluzei pe care o purta, coborând încetșor pe mijloc, spre coapse.

Jane tresărea de voluptate și își dorea ca el să nu se oprească până când nu îi va invadea slipul. Însă pasionala reverie fu întreruptă de zgomotul unei uși, ce se deschidea cu încetinitor, parcă.

Cu reflexe de adevărată polițistă, Jane adoptă o poziție firească, în doi timpi și trei mișcări. Cât despre AS, acesta se prefăcu a sorbi o ultimă înghițitură de ceai.

Era Kunani.

— Mă bucur că ne-ați călcat pragul! începu ea să-și „perie” oaspeții, conformându-se stilului casei. Regret din suflet că v-am făcut să mă așteptați atât de mult, dar mă aflu în mijlocul unei importante întâlniri de afaceri, pe care și așa am terminat-o mai devreme decât mi-am propus.

— Ne pare rău dacă...

— ... Nu-i nimic, nu-i nimic, nu vă faceți probleme! Numele meu e Kunani Batha și sunt managerul acestui cinstit așezământ.

— Jane Heron, detectiv la DPLA, și domnul Nathan Whist.

— Omagiile mele, doamnă! vorbi AS, că nu cumva amfitrioana să creadă că era mut. Biscuiții au fost excelenți, felicitări!

— Mă bucur nespun că vă plac obiceiurile tradiționale, păstrate de mii de ani. De fapt, rațiunea pentru care am înființat acest salon este tocmai aceea de a-i face pe toți cei care îi trec pragul să se simtă bine. Dar, în fine, cu ce vă pot fi de folos?

— Am avea să vă punem câteva întrebări, în cazul în care ați dori să ne răspundeți, zise Whist, protocolar.

— Dar, desigur, cum să nu fiu de acord!

— De când funcționează acest elegant salon?

— Ne aflăm deja în cel de-al treilea an și, până acum, n-am primit nicio reclamație. Aveți ceva să ne reproșați?

— Nici pe departe, o liniști Jane. Doar că s-a dus vestea prin târg referitor la... calitatea serviciilor oferite de dumneavoastră.

Pentru a atenua tenta de ironie pe care polițista o imprimase ultimelor sale cuvinte, AS interveni cu o nouă întrebare, menită să distragă atenția gazdei:

— Bănuiesc că afacerea este cât se poate de prosperă...

— Și perfect legală, după cum puteți constata, dacă aveți această intenție. Eu, una, vă stau la dispoziție. Nu mă pot lăuda pe cât mi-aș dori, însă trei ani înseamnă destul de puțin pentru o afacere de genul celei pe care am pus-o pe picioare, cu mari eforturi. Cel mai important lucru, după părerea mea, este că ne-am făcut un nume și am reușit să avem o clientelă selectă.

— Da? Ce fel de clientelă?

— În general, oameni de condiție bună, îndeosebi din clasa de mijloc a societății americane. Mici proprietari și funcționari, care au nevoie de relaxare, mai rar afaceriști și chiar oameni ce reprezintă legea sau autoritatea Statului California.

— Să înțeleg că mulți dintre aceștia sunt clienții dumneavoastră permanenți? deveni Jane insistentă.

— Se poate spune și așa...

— Cam care ar fi numărul acestora?

— Nu vă pot spune cu exactitate, însă apreciez că sunt între 60 și 90 de clienți fideli ce recventează salonul lunar.

— Oho, în acest caz, afacerea este într-adevăr prosperă...

— Dacă vă referiți strict la încasări, ele nu sunt de neglijat. Dar și cheltuielile sunt pe măsură, vă asigur! Încercăm să menținem un standard cât mai ridicat în privința personalului, a dotărilor – absolut necesare –, a decorațiunilor interioare etc. Știți la ce mă refer...

— Apropo de personal! îi întrerupse Jane perorația. Scopul vizitei noastre este și acela de a obține informații despre una dintre angajatele dumneavoastră.

— A făcut ceva rău? se arată gazda, îngrijorată. În acest caz, va fi dată afară chiar în această zi. Despre cine e vorba?

Whist scoase din buzunar o fotografie și i-o înmâna lui Kunani. Tânăra parcă dormea, datorită trăsăturilor senine ale feței și culorilor vii pe care tehnicienii foto reușiseră să le obțină în laborator.

Fără a părea câtuși de puțin tulburată, femeia cercetă poza îndelung.

— Da, vorbi ea într-un târziu. Figura mi se pare destul de cunoscută, dar nu vă pot spune cu siguranță cine este această persoană și, cu atât mai puțin, cum se numește. Nam nici cea mai mică idee dacă este sau nu angajata noastră.

— Cum așa?

— Știți, eu nu mă ocup de personal. Avem un om plătit pentru asta. Unele vin, altele pleacă. E ceva fluctuație pe aici.

— Câte angajate aveți în total?

— În jur de 30, după ultimele date pe care le dețin. Am fost nevoiți să ne limităm oarecum activitatea în ultima vreme, datorită taxelor și a impozitelor în continuă ascensiune.

— Totuși – interveni AS în discuție –, poate există cineva care o cunoaște.

— De ce vorbiți despre ea la modul trecut? Nu mai e cumva în viață? Sunteți de la „Omucideri”?

— Persoana în cauză a fost ucisă cu bestialitate ieri, după ce a fost sodomizată cu o violență ieșită din comun, ținu Jane să-i spună, verde-n, față patroanei.

— Oh, îmi pare nespus de rău! se prefăcu îndurerată Kunani. Cum a fost posibil?

— Asta ne întrebăm și noi la această oră. V-am ruga să ne ajutați la identificarea cadavrului! Bineînțeles, dacă directorul dumneavoastră de personal nu o va putea recunoaște după fotografie.

— De acord, domnule, zise femeia, ceva mai puțin sigură pe sine, dar mult mai concentrată decât atunci când schimbaseră primele politețuri.

Bătu de trei ori din palme și îndată își făcu apariția superbă creatură îmbrăcată în sarong, de parcă ar fi ascultat la ușă întreaga lor conversație.

— Cheamă-l, te rog, pe Assam! Să se grăbească. Hopa, tipa e și autoritară, nu numai alunecoasă! își zise polițista. N-ar fi rău s-o luăm ceva mai din scurt, dar întâi să văd ce intenții are Nathan!

— Nu va dura decât un minut, vorbi Kunani, parcă temându-se să păstreze tăcerea, pentru a nu i se mai pune cine știe ce alte întrebări incomode. Mai doriți ceai sau, poate, niște biscuiți?

— Nu, mulțumim, a fost suficient!

— Și cum spuneți că a murit această fată, fie-i spiritul mântuit?

— A fost strangulată, l-am găsit trupul în gheana de gunoi a restaurantului cu specific indian Brahmasutra, preciza agentul secret. Cunoașteți acest local, desigur...

— Da, e unul dintre cele mai notorii din LA, răspunse ea, realizând că n-avea niciun rost să se eschiveze.

— Îl frecvențați și dumneavoastră?

— Nu prea des. Programul de cabaret – pe care l-au montat pentru atragerea clienților – mi se pare de prost gust și n-are aproape nicio legătură cu cultura hindusă. Pe deasupra, patronul e un mitocan. Se poartă execrabil cu angajații.

— Cum de știți atâtea despre Brahmasutra, dacă ziceți că nu îl vizitați frecvent? întrebă Jane, nedumerită.

Înainte de a răspunde, Kunani îi aruncă polițistei o privire încărcată de venin.

— Lumea noastră din „Orașul îngerilor” este destul de mică, în comparație

cu țara de origine, adică India. Aici, chiar dacă nu ne cunoaștem cu toții, tot auzim unii de alții. Despre patronul acelui restaurant circulă tot felul de zvonuri ciudate...

Pauza intenționată făcută de gazdă o scoase din sărite pe Jane, care tare mult și-ar fi dorit să se ridice în picioare și să-i altoiască mironosiței câteva scatoalce. Se abținu cu greu, apoi întrebă, pe un ton mai iritat decât și-ar fi dorit:

— Și ne spuneți despre ce fel de zvonuri e vorba... ori mai bine să venim mâine, ca să vă acordăm timpul de gândire necesar. Ori poate peste o lună de zile...

— Nu e nevoie. Se zice că Sahib Raj, printr-o filieră secretă, racolează tineri și tinere din India, pe care îi aduce aici în scopul de a se prostitua pentru clienții săi. Dar nu am nicio dovadă în acest sens, se grăbi Kunani să precizeze. Faptul că mulți dintre acești tineri dispar câteodată în mod misterios, poate fi doar o interpretare răutăcioasă a gurilor rele...

În acel moment, în cameră își făcu apariția bărbatul cu figură de maimuță, care i-o trăsese așa-zisei patroane în timpul lecției de erotism petrecute cu o zi înainte. De această dată, era îmbrăcat într-un costum ușor, de culoarea oului de rață.

— M-ați chemat, Kunani?

— Da, Assam. Domnii aici de față sunt de la poliție...

— ... Detectiv Jane Heron și domnul Nathan Whist.

— Ar dori informații despre tânăra din această poză. Se pare că a lucrat la noi... îi sugerează ea natura întrebării ce avea să urmeze, pentru a-l pune în gardă.

După o clipă de gândire, ce dură mai degrabă o veșnicie – timp în care așa-zisului funcționar îi transpiră atât fața cât și ceafa – acesta răspunse, cu un nod în gât:

— Da, a lucrat aici aproape un an de zile. Se numea Amwar Lahathi.

— De ce vorbiți despre ea la timpul trecut? întrebă Whist, mai mult din inerție.

— Pentru că acum nu mai lucrează. Simplu. Deci, pentru noi, a încetat să mai existe. Am spus ceva ce nu trebuia?

— Dimpotrivă, interveni Jane. Și de când nu mai este angajată dumneavoastră, dacă nu e un secret?

— De ieri. A dat buzna la mine în birou și m-a anunțat că ne părăsește, cerându-și banii pe ultima săptămână. Dreptul ei. L-am satisfăcut dorința și am pus-o să semneze pentru primirea drepturilor ce i se cuveneau. Vă pot dovedi, dacă nu mă credeți pe cuvânt.

— Nu v-a precizat motivul pentru care a demisionat?

— Zicea că vrea să plece în India, la niște rude mai îndepărtate și, cu banii strânși în America, să înceapă acolo o mică afacere. Parcă pomenise ceva de

localitatea Benares.

— Ne-ați putea spune exact cu ce se ocupa ea în cadrul Salonului de masaj oriental și educație erotică Khali Surijaharman?

— Era o maseuză destul de pricepută, de ce să nu recunosc. Nu ne-a picat prea bine despărțirea de ea, însă așa e viața! Fiecare e liber să facă tot ce vrea. Cel puțin în Statele Unite...

— Alte însărcinări sau activități nu avea?

— Nu înțeleg la ce vă referiți!

— Nu faceți pe naivul cu noi, domnule Assam! răbufni Jane pentru prima oară. Și un copil de țâță din Downtown știe că, sub masca salonului de masaj, se ascunde cu totul altceva, mult mai puțin legal în această țară blagoslovită de Dumnezeu...

— Doamnă, insinuarea dumneavoastră poate constitui motivul unei acțiuni judecătorești, interveni Kunani, pozând în patroană indignată. Ne-ați jignit profund, iar noi v-am primit cu brațele și sufletele deschise!

— La ascultă, cucoană! Pe cine crezi tu că protestezi? se rățoi polițista la ea. Ai impresia că am venit cu plută pe Colorado? Dacă aici se face sex pe bani, puțin ne interesează. Noi vrem să știm doar dacă această fată a fost „eliminată” de unul dintre clienții voștri și atât. Dacă a murit la... locul de muncă sau nu. Am fost destul de clară?

Tăcerea celor doi era cât se poate de semnificativă. Bărbatul se uita fix la covor, în vreme ce directoarea avea privirile ațintite în gol. În schimb, mințile lor funcționau la maximum de capacitate. În cele din urmă, se priviră lung, înainte ca femeia să ia din nou cuvântul:

— Știți... uneori, anumiți clienți au... anumite preferințe sexuale.

Kunani realizase că nu mai avea niciun rost să mintă în privința serviciilor oferite de salonul de masaj și încerca să-i deruteze într-un alt mod pe acei incomozi vizitatori.

— Noi nu știm ce fac angajații noștri în afara programului de lucru și nici nu îi spionăm. În cazul în care ei, adică ele, fetele, răspund anumitor avansuri, asta e treaba lor. De asemenea, dacă în timpul ședințelor de masaj se petrec și unele lucruri mai... reprobabile, nu avem cum să aflăm. Doar nu putem monta camere de supraveghere în saloane... Vă dați seama că nimeni nu ne-ar mai trece pragul, știindu-se spionat.

— Până aici, sunt de acord. Mai departe!

— Stabilimentul este frecventat și de persoane sus-puse. Vă dați seama că nu putem – chiar dacă am ști – să vă dezvăluim identitatea clienților lui Amwar.

— Hopa, ai reținut numele ei! remarcă Jane. Mai departe!

— Nu știu ce aș putea să vă spun mai mult de atât, se eschivă Kunani, prinsă în corzi.

— Adevărul. Cine erau cei mai fideli clienți ai victimei? Așadar, mai departe!

— Profesori universitari, medici, câțiva avocați... ce să vă spun. Toți însurați și la locul lor, cât se poate de departe de bănuielile dumneavoastră.

— Am impresia că discuția noastră deviază, se enervă Jane. Pe noi ne interesează fata și nimic altceva. Deocamdată. Ce ne mai puteți spune despre răposata Amwar, domnule Assam?

— N-am nici cea mai mică idee.

— Atunci, să vă ajut eu, deveni polițista din ce în ce mai scorțoasă. V-ați culcat cu ea?

— Poate vrei să repet întrebarea de vreo douăzeci de ori, ca să o pricepi?

Agentul Whist, care devenise un veritabil spectator la reprezentația dată de Jane era, totuși, cu simțurile la pândă și cu reflexele în stare de alertă maximă.

— Nu, nu e nevoie. Nu e nevoie. Da, m-am culcat cu ea de câteva ori.

— Ați sodomizat-o vreodată? supralicita Jane.

— Ce???

— Întrebarea mea a fost cât se poate de clară, însă o voi repeta mai pe înțelesul dumneavoastră: i-ați vârat-o în fund? Adică în anus?..

— Niciodată! Cum vă puteți închipui așa ceva?

— Uite că ne închipuim, dacă nu ți-e cu supărare! renunță Jane dintr-odată la orice formulă de politețe adresată gorilei.

— Doamnă, mă jigniți nepermis de mult!

— Dar, dintre toate angajatele salonului – continuă polițista, imperturbabilă –, există vreuna care ți-a scăpat?

— Asta are vreo legătură cu ancheta dumneavoastră sau nu? interveni Kunani.

— Nu. Era o pură curiozitate, răspunse Jane cu sinceritate.

— Chiar și așa, vă voi răspunde, continuă bărbatul. A mă culca cu ele constituie un fel de probă de lucru. Dar, înainte de asta, le pun să semneze că sunt de acord cu „reprezentația”. Dacă doriți, pot să vă aduc manuscrisele cu iscăliturile tuturor anagajatelor noastre.

— Nu e necesar. Văd că niciunul dintre voi nu are de gând să ne ajute...

— Cum puteți afirma așa ceva, când am răspuns la toate întrebările! ripostă Kunani Batha, așa-zisa patroană a salonului Khali Surijaharman.

— Dacă vă mai amintiți ceva, aveți aici cartea mea de vizită! se prefăcu Jane că nu remarcase indignarea gazdei.

— Domnule Assam, ai putea să ne dai adresa la care locuia Amwar? întrebă Whist. Ca să nu mai căutăm noi aiurea, pe la evidența emigranților.

— Cum să nu?! Imediat.

Rămași din nou în trei, Jane nu se putu abține (pentru a câta oară?) și spuse:

— Dacă n-aș fi fost detectiv al Diviziei „Cazuri Speciale” din cadrul DPLA,

mai mult ca sigur că m-ar fi interesat o slujbă bine plătită la salonul tău, Kunani. Mai ales că aveți niște biscuiți delicioși...

— Sunt un produs special, ce conțin substanțe afrodisiace naturale. Am uitat să vă spun... Dar de ce susțineți asta? Credeți că sunt o femeie ce duce lipsa unui bărbat...

— Și nu e adevărat?..

— Nu chiar...

Detectivul Eric Black își parcă mașina în fața gogoșeriei și intră în mare viteză.

— Salut, Bill! îl salută el pe negrul de la tejghea.

— Hei, ia te uită ce mai persoană simandicoasă ne trece pragul! exclamă vânzătorul. În ultima vreme ai fost cam scump la vedere, domnule polițist. Mai că mi se făcuse dor de tine... Lumea vorbea că ți-ai fi dat demisia și ai aterizat în golful de la Frisco, să te faci pescar.

— Serios?...

— Ofițerul Hearley cică te-ar fi văzut cum ieșezi dintr-un magazin de articole sportive, cu diverse lansete și mulinete în brațe.

— Ce rapid circulă bârfele în orașul ăsta! auzi, măi negru-tăciune, lasă gargara și fă-mi plinul de cafea! N-am mai dormit de nu mai știu când.

— Cafeaua e făcută, du-te-n măta! Toarnă-ți și singur, dacă nu știi să vorbești civilizat!

Eric se apropie de colțul tejghelei, se ridică pe vârful picioarelor și luă cana filtrului de cafea, turnându-și o porție generoasă într-o ceașcă dublă. Adăugă zahăr și frișca, puțin păsându-i de colesterol, și se așeză pe un taburet înalt în fața vânzătorului.

— Te pomenești că acum ai să-mi ceri și gogoși! reacționa acesta imediat. Ca orice copoi, de altfel... își completează el remarca.

— Mda, aș vrea... da' numai dacă îmi dai pe datorie. Știu că voi nu operați cu cărți de credit, iar bani lichizi nu am la mine.

— Iarăși nu vi s-au dat salariile sau ce?

— Bă, plăcintarele, află că mi s-a dat, dar l-am pus în cont, cu gândul să plec în concediu! Însă, numai după o jumătate de zi de fericire, am fost rechemat la serviciu. O chestie din asta să nu dorești nici dușmanilor tăi!

— Gata, am priceput! Ești cătrănit. Mai bine spune-mi ce ți-ar dori sufletelul și îți voi administra medicamentul care să-ți meargă direct la inimă!

— Dă-mi două cu scorțișoară! Da' și o „Labă de urs”, din alea cu cremă de ciocolată și miere... Și încă una, cu brânză dulce... Și încă două, cu ineluș de cremă... Și... gata, mi-ajunge!

— Bag seamă că n-ai mai glojdit nimic de multă vreme...

— Am fost aseară la un restaurant indian și ne-au servit cu niște carne

prin care umbla ceva viu, mai-mai să iasă din farfurie. Ca desert, am primit un cadavru, pe care tipii l-au găsit în gheana de gunoi, la un loc cu niște resturi de legume.

— Bine că nu l-au pus la fiert în ciorbă, ca să-i găsești măruntaiele prin farfurie! râse Bill.

— Bă, negroteiule, da' scârbos te-ai mai făcut de când n-am mai dat pe la tine!

După puține minute, detectivul mușca din gogoși cu poftă, câte o îmbucătură din fiecare, declarându-se mulțumit că „bucatele” fuseseră pudrate cu suficient zahăr.

— Ziceai ceva despre un cadavru? întrebă patronul. Nu e tipa care a apărut astăzi pe prima pagină din LA Times?

— Ai ziarul la îndemână, Bill?

— E la Willie. Tocmai citește pagina de sport sau pariurile la cai, nu-mi dau seama. Hei, amice, mai ai mult cu maculatura aia?

— Lasă-mă-n pace! Sunt la cronica meciului de ieri.

— Poți renunța. Red Sox a luat-o din nou pe cocoașă.

— Știu, cu șapte puncte diferență.

Eric se întoarse la gogoșile lui, mormăind printre dinți, mai mult pentru sine:

Mare treabă n-ai făcut tu în poliție, Willie! Erai un amărât de sergent la „Moravuri”, care paria pe sume mai mari decât propriul salariu. De-aia te-a și azvârlit DPLA ca pe o măsea stricată...

Apoi i se adresă din nou lui Bill:

— Am doar impresia ori ai început să te pricepi la preparat gogoși?

— Le face nevastă-mea, deșteptule, ca de obicei!

— Unde e Millie, că de figura ta m-am săturat deja?

— În spate. Pune dinamită și praf de pușcă în aluat, ca să le scoată mațele afară unor copoi nesuferți... Dar ce ai în mână? îl întrebă negrul, văzându-l pe detectiv că admiră medalionul împrumutat de la Jodie Green, arhivara.

— O amuletă. Am primit-o cadou de ziua mea. De ce mă întrebi?

— Hai, nu o face pe enigmaticul, că nu te prinde! Te-ai înscris și tu la...

— La ce?

— Știi tu...

Și Bill scoase la vedere un medalion identic, vârându-l sub nasul polițistului.

— De unde l-ai procurat, gogoșarule?

— Și nevastă-mea are unul, la fel. Suntem înscriși la salonul Khali și ne place foarte mult ce se întâmplă în zonă. Dar nu mergem decât împreună, să știi!

— De cât timp?

— De vreo șase luni sau pe-aproape...

— Până acum, n-ai văzut nimic suspect pe-acolo?

— Da' de ce mă tot descoși? Faci o anchetă în acel stabiliment?

— Fata găsită moartă în spatele restaurantului fusese angajata lor.

În acel moment, Bill ocoli teigheaua și îi smulse lui Willie ziarul din mână. Lasă, pal, că ai să-l citești mâine! Ți-l păstrez eu.

După ce primi cotidianul, Eric îl deschise la pagina cu articolul despre crimă și se adânci în lectură.

Pentru o vreme, vânzătorul îl lăsă pe detectiv în pace, apoi intui întrebarea care plutea în aer și zise:

— Amwar. Amwar Lahathi, chiar așa o chema. Nu e un nume fals.

— Ai idee unde locuia?

— În blocul Parker, dar nu știu numărul apartamentului.

— Nu-i nimic, mă descurc eu. Trece-mi consumația în cont!

— De asta poți fi sigur... Și pe viitor nu ne mai ocoli! Vezi câte poți afla de unde nici nu te aștepți?

— Văd.

— Să-l prinzi pe criminal, amice! Dacă reușești, o săptămână îți dau gogoși pe gratis.

— Cam puțin...

— ... ție și prietenilor tăi.

— Așa mai merge!

*

Rajih Pundjab Brahalatkanthi intră în supermarket cu mâinile în buzunarele pantalonilor, ochii zburându-i aiurea, de la un exponat la altul. Undeva, într-un colț, era amenajat un spațiu pentru machiaj și deghizări de tot felul. Acolo își făceau veacul studenți la actorie, indivizi excentrici și cei ce doreau să se afirme în acest domeniu de activitate.

Indianul se îndreptă spre acel mic salon și își alese o perucă. Era una cu părul lins, de culoare neagră, lung și strălucitor, ce i s-ar fi potrivit unui cântăreț rock decadent. Apoi puse ochii pe alta, cu bucle castanii, și începu să le examineze pe toate părțile.

— Ție i s-ar potrivi o mustață și niște perciuni ceva mai lungi, își dădu cu părerea un filfizon, care se vedea de la o poștă că era proaspăt machiat.

Fără a-i răspunde, Rajih urmă sfatul necunoscutului, după care mai cumpără două perechi de ochelari de soare și o pălărie din piele de căprioară, cu niște boruri imense. Plăti cumpărăturile cu bani cash, aproape 500 în total, și transportă lucrurile la mașină. O oră mai târziu – după ce își mai cumpăraseră și un costum din stofă bună, două cămăși, o cravată europeană și o pereche de pantofi italienești – parcă în fața casei sale.

*

Imobilul se numea Parker pentru că întregul parter era ocupat de un uriaș magazin de mobilă, aparținând unei vestite firme de pe coasta de vest.

Un manager avusese idei extrem de avansate în legătură cu modul în care trebuia expusă marfa. Spre exemplu, pe o canapea stil, se odihnea o superbă ființă sumar îmbrăcată, care le făcea cu ochiul clienților, îndemnându-i să cumpere. Desigur, acest gen de avans se desfășura cu mare discreție, că nu cumva soția sau amanta prezumtivului cumpărător să bage de seamă.

Oare dacă aș cumpăra o canapea ca asta cu banii de concediu, mi-ar da și fata? se îndreabă detectivul Eric Black, mai în glumă, mai în serios.

Se opri alături de alți câțiva gură-cască, pentru a admira trupul de abanos, perfect conturat, al unei dive, ce ocupa cu grație un fotoliu tapizat în piele. Imediat după aceea, realizează că nu se mai putea urni din loc. Bikinii, care abia reușeau să ascundă acea feminitate provocatoare, și sâni, ce parcă de-abia așteptau să evadeze din strânsoarea unui micuț sutien, pur și simplu îl fascinară.

Și când mă gândesc că n-am mai pus-o cu o negresă de ceva timp... își zise polițistul, cu poftă, lingându-se pe buze. Ce odihnă binemeritată aș putea găsi între pepenașii aceștia nemaipomeniți...

În cele din urmă, își scutură capul înciudat și porni mai departe.

Precis sunt „siliconati” se gândi el precum pisica, atunci când nu ajunge la struguri.

Intrarea spre scara cu apartamente se făcea lateral, printr-o ușă masivă de metal, acționată hidraulic. Fiind, totuși, un bloc cu apartamente a căror chirie nu era exorbitantă, nu exista nici portar nici interfon ori vreun sistem electronic de închidere a ușii principale.

Eric cercetă cutiile poștale din hol și astfel află că Amwar locuiește, adică locuise, la primul etaj. Ajunse acolo imediat, oprindu-se în fața unei uși de placaj prevăzută, cu o yală banală. Scoase din buzunarul de la spate al pantalonilor un simplu briceag, cu plasele îngălbenite de vreme. Alese în grabă o lamelă subțire, ușor ruginită, și descuie închizătoarea cu ușurință, intrând în apartament. Desigur, nu înainte de a șterge urmele efracției sale cu o batistă și de a-și pune niște mănuși de cauciuc. Pentru mai multă siguranță, aprinse o lanternă.

Apartamentul, compus din două camere și. Toate anexele necesare, era destul de spațios și decorat cu gust. Detectivului s-ar fi declarat și mai entuziasmat, dacă locuința fetei recent ucise n-ar fi fost întoarsă cu susul în jos.

Pe podele, claie peste grămadă, erau aruncate o grămadă de haine, pantofi, cărți, reviste, articole pentru machiaj, cosmetică, veselă spartă, bibelouri, ce mai, parcă trecuse taifunul pe acolo.

Intrusul fluieră încetișor a pagubă și rămase imobil în mijlocul living-room-ului, neștiind de ce să se apuce mai întâi. În acea clipă, atenția îi fu atrasă de o statuie care, ca prin minune, rămăsese neatinsă. Era Khali. Obiectul de lut roșcat trona pe o etajeră sub formă de altar și era înconjurat de mici lumânări negre – stinse, din fericire.

Eric privi fascinat statuia zeiței, preț de câteva secunde, apoi întinse mâna spre ea. Atunci auzi un zgomot la intrare. Era un sunet cât se poate de cunoscut: cineva deschidea yala cu un obiect care, în mod cert, nu avea nimic de-a face cu o cheie potrivită. Stinse lanterna, se ascunse cu pași de felină în spatele unei grinzi de beton împodobite cu iederă de plastic și își scoase revolverul Browning, model GP DA, de calibrul 9 mm. Deși îl armă cât mai silențios cu putință, încercarea să nu dădu rezultatele scontate. Imediat după aceea, din holul de la intrare se distinse un zgomot asemănător, apoi încă unul.

Aha, sunt doi! își spuse detectivul, mândru de intuiția lui.

Trase o înjurătură în gând, se lăsă pe vine, cu toate simțurile la pândă, și așteptă în tăcere, ținându-și respirația. Simți cum pulsul îi creștea la o valoare ce depășea cu siguranță 130 de bătăi pe minut, iar sângele îi alergă tot mai năvalnic prin artere. Deși n-ar fi recunoscut-o prea ușor, îi era frică. Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese angajat într-un schimb de focuri.

Ce mama dracului! se îmbărbăta detectivul, încercând să își recupereze stăpânirea de sine. Chestia asta face parte din meserie. Iar atacul e cea mai bună apărare, după cum ne-au învățat la Academie...

În secunda următoare, plonja pe burtă în holul dintre cele două camere, cu pistolul și lanterna îndreptate către musafirii nepoftiți.

— Mâinile... încercă el să someze regulamentar, când distinse figura binecuvântată a propriei lui partenere, Jane Heron.

Și ea se afla într-o poziție clasică de tragere, cu un genunchi așezat pe podea, luând linia de ochire și ținând arma – un revolver Walther PAK, model PP, tot de calibrul 9 mm – cu ambele mâini.

— Ce Dumnezeu!..

În picioare și lipit de zid, agentul special Nathan Whist îi asigura spatele, fiind înarmat cu un pistol cât toate zilele.

— Băi, ce m-ai speriat! vorbi detectivul din nou, de astă dată mult mai relaxat. Pe voi nu v-au învățat mămicile să bateți la ușă, când intrați într-o încăpere care nu vă aparține? Mai cu seamă când vă aflați în vizită...

— Dar tu, Eric, nu știi să dai un telefon când faci o asemenea descindere?

— Asemenea... cum?

— Ilegală, desigur... preciza Jane. Altfel spus, te faci vinovat de intrare prin efracție într-o proprietate privată. Ca să nu adaug faptul că ar fi trebuit să te afli în cu totul alt loc la această oră...

— Ca și voi, de altfel...

— Pfui, dar se pare că anumite persoane au avut de lucru pe aici! remarcă AS, aprinzând lumina și vârându-și revolverul în tocul de la subsuoară. Ai sosit de mult, amice?

— Abia intrasem. Puneți-vă și voi niște mănuși, ca să nu dăm de belea!

Whist ridică din umeri, justificându-se:

— Noi nu ne temem niciodată de eventualele urmări ale unei descinderi. Avem acoperire, dacă înțelegi ce vreau să spun...

— Pricep, însă ar fi mai bine să nu atingi nimic, îl sfătuiește detectivul. Fă-o măcar spre binele nostru!

Începură să cerceteze apartamentul cu minuțiozitate, din păcate neștiind ce anume căutau.

— În dezordinea asta... nici n-avem ce deranja! își exprimă AS părerea, împiedicându-se de un taburet răsturnat. Ori ne apucăm mai serios de treabă ori vă chemați „Specialistul”.

— Aș opta pentru cea de-a doua variantă, zise Jane. Eric, crezi că am putea obține urgent un mandat de percheziție?

— Eu zic că da, confirmă detectivul. Dacă îi argumentăm procurorului de serviciu că tipă a decedat, n-are de ce să emită obiecții. Altceva nu mi-e mie clar. Oare de ce n-am venit noi aici, chiar în clipa în care am aflat identitatea lui Amwar Lahathi.

— Cred că... de proști! sublinie Jane, după o clipă de gândire. Am sau nu dreptate?

Ca să nu îi dea satisfacție, Eric își scoase telemobilul din buzunar și vorbi cu Butch:

— Amice, mai ești în sediu?

— Nu, la un spectacol de balet. Astă seară mă delectez cu „Lacul lebedelor” ... Unde să fiu, dacă nu la sediu?!

— Bine, atunci am să-ți dau o adresă, ca să ne faci o vizită în cel mai scurt timp posibil, cu echipa ta de șoc. Nu uita să aduci de la procuror un mandat de percheziție!

— Despre a cui locuință e vorba?

— A fetei găsite moartă în spatele restaurantului.

— Atunci, se face. Plec imediat spre voi! Dă-mi adresa! Mulțumit, polițistul i-o dictă, apropiindu-se apoi de statuia lui Khali, care îl fascinase.

— Crezi că fata a fost ucisă aici, în apartament? îl întreabă Jane.

— Nu cred nimic. Aștept ca Butch să se pronunțe în acest sens. Totuși, impresia mea – dacă vrei să o știi neapărat – este că tot ce e aici, în jurul nostru, a fost...

— ... Aranjat? se amestecă Whist în vorbă.

— Exact, AS. Aranjat artistic; mult prea artistic pentru gusturile mele. Tu ce zici, colega?

— Adică, insinuezi că o anumită persoană încearcă să ne creeze impresia că mobilul crimei a fost jaful? întrebă detectivul. Această ipoteză nu stă în picioare. Dacă ar fi fost vorba despre așa ceva, de ce nu a lăsat cadavrul aici, unde existau toate șansele ca noi să-l găsim mai greu. Câștiga timp în felul ăsta.

— Bună remarcă! aprecie agentul CIA.

— Atunci poate că au căutat ceva anume, își continuă Eric raționamentul. După părerea mea, între crimă și acest apartament există o legătură indubitabilă.

— Și care ar fi aceea, dacă nu te superi că te întreb? îl chestionă Jane, ironică.

— Deocamdată îmi scapă... se bâlbâi polițistul.

— Îți poți argumenta măcar deducția? Pe ce te bazezi?

— Un asemenea dezastru ar fi trebuit să producă un zgomot infernal, ce i-ar fi alertat în mod sigur pe vecini. De aceea cred că scenă a fost aranjată cu grijă și în liniște. De fapt, pun prinsoare că legistul va stabili aceeași concluzie. E o treabă de amator, evident. Iar motivul îl vom afla noi, în cele din urmă, vă asigur!

— Știți ce îmi place la voi, băieți? îi întrebă Whist.

— Ce?

— Sincer, fără supărare?

— Sincer.

— Chiar dacă mai duceți lipsă de unele calități pe ici, pe colo – cum e și normal –, la capitolul optimism sunteți, fără doar și poate, incurabili. Felicitări!

— AS, fii convins că nu de mișto-ul tău duceam noi lipsă acum...

— Ați spus că nu o să vă supărați.

— Ba nu, ripostă Jane. Tu ai spus-o, nu noi.

— Hai să ne întoarcem la oile noastre, vorbi Eric din nou, tot mai îngrijorat. Priviți această statuie a lui Khali! Toate sunt vraiește, numai ea e întreagă, nevătămată, neatinsă. Dacă aici ar fi avut loc o luptă sau o percheziție furibundă, cineva tot ar fi răsturnat-o. Și cum e din lut – în fine, din teracotă –, mai mult ca sigur că s-ar fi spart în zeci de bucățele. Totuși, nu s-a întâmplat așa ceva. Oare de ce? Chestia asta mă contrariază la culme.

— Poate că, fiind goală pe dinăuntru, ascunde ceva, își dădu Nathan cu părerea.

— Un motiv în plus ca să fi fost spartă, zise Jane.

— Corect! punctă Eric. Deci, jaf nu a fost sub nicio formă. Hoții ar fi furat-o pe Khali sau măcar ar fi distrus-o.

— Cu condiția ca jefuitorul – sau jefuitorii – să se fi priceput la antichități, spuse Whist, luând statuia în mână. Să fi fost niște novici sadea?

— Nu te supăra că te întreb, Nathan... Vouă, acolo, la CIA, vi se fac injecții cu hormoni pentru inteligență? deveni detectivul mai iritat ca până atunci.

— De aceea v-am și sugerat să-l chemați pe Butch!

— Pentru că... da, sau pentru că... nu?

Însă cum pe hol se auzeau zgomote, agentul special renunță să le mai răspundă celor doi copii.

— Eric, dar tu parcă aveai o treabă în această după-amiază... își aminti polițista. N-ar fi mai bine s-o întinzi?

— Ba, cred că da. Am zburat!

— Să ne aduci și nouă un pliant de la muzeu!

Îmbrăcat elegant într-un costum de tweed albastru, cu cămașă albă și cravată bleumarin, Rajih părea un turist pierdut pe culoarele impresionante ale muzeului. Peruca șatenă și favoriții stufoși, mustața castanie și ochelarii de soare, cu ramă de baga, îi schimbau complet înfățișarea. Nu însă și inconfundabila statură de baschetbalist – sau mai degrabă de jucător de fotbal american. Pe umăr purta cu dezinvoltură husa închisă a unui aparat de fotografiat și probabil că de aceea nimeni nu-l întrebase de sănătate la intrare, când îi fusese cercetat „bagajul”.

Se alătură unui grup de japonezi, care erau mai scunzi cu două capete decât el. Aceștia admirau încântați un set de tapiserii imense, atârinate pe pereți, ce înfățișau scene clasice din Ramayana. Indianul se prefăcu a le studia și el cu atenție însă, de fapt, trăgea cu ochiul la capătul culoarului, unde trebuia să ajungă în scurt timp. Văzu o ușă masivă din lemn, pe care era prinsă o plăcuță cu inscripția „Principal”.

Abandonă grupul de japonezi și se mai învârti vreo jumătate de oră prin zonă, memorând unde se aflau camerele video de supraveghere. Asta până când ușa cu pricina se deschise larg, din spatele ei făcându-și apariția un bărbat chel, însoțit de doi tineri atletici, ce păreau a-i fi supuși. Din același birou, se auzi o voce caldă, de femeie:

— Domnule director! Sakrim Baba!

— Da.

— V-ați uitat ochelarii.

— Ah, într-adevăr. Mulțumesc, Sărina! M-ai ferit de multe neplăceri făcându-mă atent. Ești o comoară de neprețuit!

Unul dintre aghiotanți se întoarse rapid și îi aduse ochelarii, iar bătrânul îi puse automat în buzunarul de la piept.

— Să mergem! Din câte știu, copoilor nu le place să aștepte:

Rajih porni precaut în urma lui, spionându-l de la distanță. Mângâia cu delicatețe husa aparatului de fotografiat, în care nu se afla nimic altceva decât o bucată de sfoară, lungă de aproape un metru.

*

Eric ajunsese în cabinetul tapetat cu stampe vechi și, chiar dacă nu

înțelegea mare lucru din frumusețea acestora, nu contenea să le studieze cu atenție. Oricum, nu avea altceva mai bun de făcut.

Reușise să intre destul de greu în acea încăpere interzisă publicului larg – și numai după ce abuzase de calitatea sa de polițist, chipurile oficială. Ba mai mult, atunci când doi agenți de pază se pregăteau să-l convingă să-și ia tălpășița, Eric făcuse în așa fel încât să se vadă că purta pistol, vârându-le apoi sub nas legitimația de copii.

După cum îl lămureau cele câteva rânduri scrise sub o carte, în patru limbi, se afla în fața unui exemplar cu o vechime de peste 1800 de ani, ce înfățișa scene din Kamasutra. Lucrarea era desenată și imprimată pe piele de iac – o valoare inestimabilă, atât din punct de vedere muzeografic, cât și cultural, nemaivorbind de prețul ei în dolari americani...

În scurt timp i-a fost repartizată o frumoasă tânără, care să-l supravegheze și să-i țină de urât până la sosirea directorului. Aceasta răsfoia cu venerație paginile conținând scene de sex incredibile pentru detectivul care, în sinea lui, credea că știa absolut totul la acest capitol.

— Oh! spuse el, înmărmurit. Toate chestiile astea se practicau în India?

Zâmbind cu oarecare superioritate, muzeografa îi răspunse, cu un calm deosebit:

— Și încă se practică, domnule, dar numai în cercurile cele mai versate din acest punct de vedere. Și nu doar în India, ci peste tot în lume.

— Frumoasă țară aveți, domnișoară! nu se putu abține Eric să exclame. Frumoasă țară! repetă el, pe un ton insinuant, ca să se facă și mai bine înțeles.

— Așa e, domnule polițist.

— Nu vă supărați că vă întreb...

— Vă rog!

— Dumneavoastră vă considerați o persoană elevată?

— Eu zic că da. Dar unde vreți să ajungeți cu această întrebare? Spuneți direct!

— Ați încercat vreodată...

— ... Poziții din Kamasutra? Bineînțeles. Ca orice indian ce își iubește obârșia din care se trage și nu vrea să moară tâmpit – ca să mă exprim printr-un termen mai familiar dumneavoastră...

Eric ignoră, fără să clipească, această remarcă aluzivă și se prefăcu mirat:

— Nu mai spuneți!

— Uitați, de exemplu, poziția asta, zise tânăra, indicându-i un desen. Dumneavoastră așezați-vă acolo, da, așa... puțin aplecat. Eu voi sta... o secundă!

Privi iarăși gravura, apoi reluă:

— Voi sta așa. Mă prindeți cu ambele mâini de aici și eu... de aici.

Vorbele fetei erau însoțite de gesturile cuvenite, astfel încât detectivul simți

pentru a doua oară în acea zi că sângele începea să îi clocotească în vene. Desigur, acum motivul era altul și nu mai avea nevoie de pistol. Cel puțin nu de cel cu gloanțe, în adevăratul înțeles al cuvântului...

— Vă pot ajuta cu o mână, în cazul în care vă dezechilibrați, vorbi muzeografa din nou, de astă dată cu un glas lasciv. Shit! izbucni ea, la un moment dat.

— S-a întâmplat ceva? întrebă detectivul, sperându-se că a comis vreo greșală, iar distracția s-ar putea încheia înainte de a fi început.

— Nu, nimic, însă hainele astea... Nu cred că o să ne iasă mare lucru, cu ele pe noi. În cultura hidusă, este o artă să le porți, dar e o artă și mai mare să nu le porți, dacă înțelegeți ce vreau să spun...

— Cum să nu înțeleg! se făli Eric, fără să priceapă o iotă.

Dar când ea îi descheie cureaua, se luminează dintr-odată.

Fată râdea încetișor și încerca să se desprindă de bărbatul care, între timp, ajunsese cu pantalonii în vine, fără însă a-i da drumul din brațe.

— Domnule detectiv, înțeleg că voi, polițiștii, mergeți direct la țintă, dar nici chiar așa...

— Ei, draga mea, să nu îți închipui despre mine că sunt un tip pervers sau obscen!

— Dar nici n-aș îndrăzni...

— ... Voiam doar să îți demonstrez că și noi, americanii, avem unele fantezii erotice – zic eu – deloc de neglijat.

— Și penisuri pe măsură. Știu...

Ultimele ei cuvinte fură urmate de gesturi elocvente. Sub mângâierile tinerei, umflătura din chiloții copoiului deveni și mai mare. Tot mai mare...

— Nu te speria! o liniști el. E o urmare firească a farmecelor tale și a învățăturilor pe cale ni le-au lăsat înaintașii hinduși despre arta amorului. Cred că nu te deranjează...

— Nici pe departe, domnule, nici pe departe! Mă simt chiar măgulită de reacțiile dumneavoastră, dacă măcar o parte dintre ele mi se datorează.

Eric observă atunci că puful de pe ceafa tinerei se zburlise deja. Iar asta era un semn că ea îl dorea. O prinse delicat de grumaz și o trase mai aproape, uitând complet de motivul pentru care se afla în acel muzeu.

Ea i se lăsă moale în brațe, tremurând și suspinând încetișor, își lăsă capul pe umărul bărbatului și îi oferă buzele sale umede, prinzându-i în același timp bărbăția în mână.

Eric o sărută delicat, o strânse la piept ca să îi simtă toate rotunjimile și, în acea clipă, totul se transformă în ceva mult mai pasional, ce nu avea legătură cu Kamasutra sau vreo altă artă erotică. Mai clar spus, tânăra îi introduse în gură toată lungimea limbii sale, lăsându-se suptă o vreme, ca apoi să încerce să-l înghită cu totul pe detectiv...

Această izbucnire pătimașă nu numai că îl încântă pe polițist, însă îi stârni și mai tare poftele. Măinile începură să îi alerge febril pe trupul fetei, pe care îl luă la frământat, fără. Menajamente. Acum nu mai conta nimic din ce era în jurul lui, în America, în restul lumii ori pe... Jupiter. Conta doar acea făptură pe care, deși nu reținuse cum o chemă, o dorea din adâncul ființei lui.

Dar ce importanță are numele ei – raționa el pentru o clipă –, atâta vreme cât se află în brațele mele, dăruindu-mi-se cu pasiune?! Cui îi mai pasă de un nume, acolo?!

Hoțeste, tânăra își introduse o mână în slipul barbaântre timp, tânăra „expertă” în tehnicile Kamasutra se retrăsese cu demnitate, lăsându-l pe polițist să o privească lung din spate.

— Aveți o cultură extrem de... viguroasă, își căută detectivul cuvintele.

— Suntem un popor cu vechi tradiții, înțelept și tolerant, domnule. Dar nu mi-ați spus cu ce altceva v-aș putea fi de folos?

— Stimate Sakrim, pe scurt, Divizia „Cazuri Speciale” din cadrul DPLA anchetează asasinarea a doi dintre conaționalii dumneavoastră. S-ar părea că respectivele crime au legătură cu o sectă ce se închină zeiței Khali.

— Khali? Zeița fertilității și a iubirii?

— Întocmai! Mă adresez dumneavoastră în calitate de expert în istoria veche a Indiei. M-ar interesa unele informații mai ample privind această sectă, care să cuprindă elementele principale ale evoluției sale în timp, precum și activitatea curentă a organizației. Într-un cuvânt, orice amănunt, cât de nesemnificativ vi s-ar părea, care să ne conducă la prinderea acestui asasin periculos, ce se află în libertate. Sau a acestor asasini, în caz că sunt mai mulți.

— Înțeleg, murmură directorul. Voi încerca să vă ajut. În tinerețe, mi-am susținut teza de doctorat pe această temă, așa că vă voi putea pune la dispoziție un material documentat despre Khali și adoratorii ei. Dar să știți că astăzi au rămas foarte puțini...

— Când mi-ați putea furniza acest material?

— Chiar acum, domnule Black. El se află stocat în memoria computerului meu. Îi voi cere secretarei să scoată imediat câteva printuri. Între timp, dacă vreți, vă pot arăta alte vestigii și izvoare ale vechii culturi indiene.

Cum detectivul se arătă încântat de propunere, cei doi părăsiră sala, umăr la umăr. Eric nu observă că erau urmăriți de un individ cu favoriți stufoși și ochelari de soare, ce privea lung în urma lor...

Whist, agentul CIA, era nefiresc de agitat pentru unul cu experiența sa. Jane Heron îl privea îngrijorată, încercând să intuiască motivul acestei stări de spirit.

— Ce se întâmplă cu tine, domnule AS? îl întreabă ea, cu o oarecare doză de sarcasm în glas. Dai cumva pe dinațară?

— Jane, de ce te joci cu mine? ți se pare anormal că sunt agitat? Mai avem

doar vreo 24 de ore până când demnitarul indian va ateriza pe un aeroport din LA, iar noi suntem strânși cu ușa.

— Îți cam țâțâie fundul, nu-i așa? îți fuge pământul de sub picioare. Ți se clatină bastimentul. Îți ia foc șandramaua. Ți se scufundă corăbiile...

— ... Jane, încetează! Nu este vorba despre mine, ci despre America, pe care o iubim cu toții.

Polițista tăcu în cele din urmă, fiindcă spusese destule. Stăteau amândoi în „anticul” ei BMW 525, ce era staționat într-o parcare discretă, la aproximativ 200 de metri distanță de stabilimentul condus de Kunani. În timpul vizitei, remarcaseră unele rețineri suspecte în comportamentul acesteia, iar Jane insistase să sacrifice un ceas de stat la pândă. Și așteptarea lor nu a fost zadarnică.

După o vreme, Kunani Batha ieși cu mare precauție pe o ușă laterală.

— Ți-am spus eu! exclamă polițista, încântată. Flerul, intuiția mea feminină, vreau să spun, nu mă înșeală niciodată! „Fetița” asta nevinovată, cu siguranță are ceva pe suflet. N-ar fi exclus să ne ducă pe o pistă la capătul căreia vom da de criminal.

— Oh, my God! se închină Whist; dar ar fi extraordinar! Femeia se îndreptă, atentă, spre un mic automobil Toyota de două locuri, ce era parcat în spatele stabilimentului. Crisparea ei era evidentă. Urcă și introduse cheia în contact, încercând să pornească motorul. Încăpățânat, acesta dădu mai întâi câteva rateuri, apoi se aprinse. Mașina demară imediat, înscriindu-se în traficul extrem de aglomerat.

— La vânătoare! zise AS, mai mult pentru sine.

— Ar fi mai bine să treci tu la volan! consideră Jane, coborând îndată și ocolind autoturismul.

Agentul îi luă locul și puse bătrânul bolid în mișcare, păstrând o distanță apreciabilă față de „pradă”.

Micuța Toyota continua să dea rateuri, fapt ce o determină pe polițistă să formuleze următoarea supoziție:

— Pun prinsoare – pe o petrecere la Monica’s – că fâța asta va abandona în curând automobilul și își va așeza prețiosul posterior într-un taxi.

Înainte că AS să reacționeze la provocarea ce-i fusese avansată, mașina urmărită semnaliza dreapta, opri cu două roți pe trotuar, iar lămpile de avarie începură să pâlpâie. Imediat după aceea, Kunani coborî de la volan și „pescui” un yellow cab liber, care tocmai trecea pe acolo.

— După ea! Ai văzut că am avut dreptate!

Șoferul taxiului era, fără îndoială, un profesionist în materie, după felul în care se strecură printre alte autovehicule, distanțându-se rapid de urmăritori.

— Mai mult ca sigur că i-a dat un bacșiș ca să se grăbească, aprecie agentul.

Dar nici el nu era un novice în materie de șofat, așa că distanța inițială fu restabilită în scurt timp. Taxiul intră pe Sunset Boulevard și frână violent în fața supermarketului Olivia, unde Kunani se precipită să coboare, aruncându-i conducătorului auto un ghemotoc de bani nenumărați.

— AS, mă duc după ea! Dacă nu mă întorc în cinci minute, trage mașina în spatele magazinului, pe Sesame Street. Clădirea asta are două ieșiri, dacă te întreabă cineva...

Termenul fixat de polițistă se scurse mai repede decât s-ar fi așteptat agentul CIA, așa că acesta procedă conform instrucțiunilor primite. Nici nu opri bine, că o zări pe Kunani coborând în grabă niște trepte. O recunoscuse destul de greu, ce-i drept... Acum purta o fustă de blugi plină de tigheluri, o bluză ecosez, care îi scotea în evidență bustul proeminent, și niște pantofi sport. Părul îi era adunat la spate și legat cu o eșarfă vișinie, iar pe nas avea o pereche de ochelari fumurii. Lui Whist nu-i scăpă din vedere nici faptul că femeia purta pe umăr o geantă voluminoasă, ce ar fi putut ascunde foarte bine hainele pe care le purtase inițial.

Spre norocul ei, „ținta” găsi un alt taxi liber și se îmbarcă imediat. În acel moment își făcu apariția și Jane, căreia nu-i rămase altceva de făcut decât să sară în propriul BMW și să exclame:

— A naibii cățea, se joacă de-a „v-ați ascunselea” cu noi!..

Aflați în plină urmărire, oamenii legii coborâră spre Down Town, șerpuiind prin traficul sufocant de la acea oră. După un adevărat tur de forță prin aglomerația rutieră, frânară la numai câțiva zeci de metri în spatele taxiului, ce oprise la intrarea principală a Muzeului de Artă Indiană. Ca un făcut, detectivul Eric Black se afla în capul scărilor, luându-și la revedere cordial de la un tip scund și plinuț, cu mofturi de mare senior.

În clipa în care Kunani coborî din taxi, Jane observă cum bărbatul ce-i conduse pe partenerul ei avu o grimasă de surpriză aproape violentă. Apoi îi strânse mâna copoiului și se întoarse în clădire cât putu de repede.

Rămas cu ochii în soare, Eric nu găsi altceva mai bun de făcut decât să își aprindă un Camel fără filtru, după care observă prezența tovarășilor săi.

— Cum ați ajuns aici? întrebă el când ajunse lângă BMW. Jane, să nu-mi spui iarăși ceva despre intuiția aia a ta...

— Nu-ți spun, deșteptule! Am urmărit un personaj extrem de interesant. Urcă în spate mai repede, ca să nu ne dai de gol!

— Și cine e persoana, dacă nu sunt prea indiscret?

— Tipa aia apetisantă ce a trecut cu grație pe lângă tine, fără ca s-o remarci.

— N-am remarcat o frumusețe? Asta înseamnă că am început să îmbătrânesc, colega.

— E chiar patroana stabilimentului pe care-l vei vizita la 5.30 și se numește

Kunani Batha.

— Ei, atunci am să-mi repar greșeala, acordându-i atenția pe care o merită! Aveți ceva împotriva dacă mai zăbovesc puțin cu voi? Aș vrea să văd cum arată această divă și dacă tu, Jane, ai într-adevăr gust la femei.

Sakrim se plimba nervos prin biroul său, mobilat cu piese masive și ornat cu covoare orientale de mare preț. Își răsucea între degete ochelarii cu rame fine, din metal, și privea din când în când, mânios, la Kunani.

Femeia stătea în picioare, aproape de intrare, respectuoasă și abordând o mină umilă.

— Este inadmisibil ce ai făcut! Te-ai purtat exact ca o puștoaică ce capătă o jucărie nouă.

— Eu...

— ... Să nu aud niciun cuvânt! Tu, cu mintea ta îngustă, periclitezi o acțiune de maximă importanță pentru viitorul Indiei ca stat național, unitar, și pentru cultura noastră milenară! Dacă vom da greș, cerurile lui Khali se vor închide pentru noi, iar spiritele noastre vor fi condamnate să hălăduiască veșnic în lumea tenebrelor!

— Sakrim Baba – îndrăzni Kunani –, eu am vrut doar...

— ... Ai vrut să pui copoii pe urmele noastre, asta ai vrut...

— N-am avut altă intenție decât să-l aduc pe Rajih la cea mai bună formă a sa. Să îl pregătesc spiritual pentru a ucide fără șovăială. Să-l transform, după puterile mele, într-o armă imbatabilă.

— Și ai ales cea mai proastă cale cu putință, o întrerupse bărbatul din nou. Auzi, să ucizi o prostituată de mâna a șaptea!

— Tocmai de aceea, Sakrim Baba! Poliția nu o să facă prea mare caz pentru o ființă atât de neînsemnată. Ancheta lor este doar una de rutină, ca pentru o crimă care nu iese din tiparele cotidiene.

— Minte îngustă de femeie... fără pic de judecată... Spune-mi, de ce crezi tu că te-am chemat?

— Pentru... ca să...

— Habar n-ai! Poliția a fost aici, dacă te interesează. AICI, ÎN MUZEUL MEU. Mi s-au solicitat informații în legătură cu Khali și adoratorii ei. Ți vine să crezi? Și au făcut o legătură clară între crima de la aeroport și cea din stabilimentul tău.

— Nu se poate! Atât de repede...

— Surpriza ta mă face să-mi dau seama că nu cunoști deloc copoii din LA. Te asigur că dau dovadă de o mare eficiență atunci când nu sunt corupți! Tare mi-e teamă de ceva urât din partea lor!

Ochii lui Kunani erau înlăcrimați. Se prăbuși în genunchi pe anticul covor, lipindu-și fruntea de țesătura policromă.

— Iartă-mă, Sakrim Baba! în numele zeiței – veșnic fie-i regatul!

— Iartă-mă! Știu că nu merit să mai trăiesc, din cauza ignoranței mele, dar iartă-mă!

Bărbatul se postă în fața ei, iar chipul îi fu iluminat de un zâmbet răutăcios, în care cucernicia și bestialitatea se amestecau într-un mod malefic.

— Ridică-te, fata mea! Din fericire, Khali încă veghează asupra noastră. Nu trebuie să îți fie teamă. Totul se va termina cu bine.

Femeia se ridică, privindu-l pe Sakrim cu multă recunoștință, chiar dacă lacrimi de vinovăție i se prelingeau încă pe obrazul discret fardat.

— Îți aduci aminte ce ți-am spus în legătură cu Rajih, atunci când ți-am vorbit prima oară despre el? reluă directorul.

— Da, cuvânt cu cuvânt.

— Trebuie să îl ții din scurt în continuare. Da-da, asta să faci! Fascinează-l și subjugă-l sentimental în continuare!

— Așa voi face!

— Acum, du-te la el și ordonă-i să fie prezent la mine acasă, la ora 3.00 p. M! Am să-i comunic lucruri extrem de importante. După aceea, îl vei lua tu în primire. Programul salonului de masaj e același?

— Da, neschimbat.

— Pune-l să exerseze, împreună cu ceilalți cursanți, cât mai mult cu putință. Sexul trebuie să-i capteze întreaga atenție și energie. Mai târziu, n-ar fi rău să ieși cu el în oraș. Du-l într-un loc exotic, îmbată-l, vrăjește-l și, la urmă, fă amor cu el! Măine va fi ziua cea mare...

*

— Asta e tipa? întrebă Eric, cu ochii țintă la Kunani, care cobora scările vijelios. Are un trup pe cinstel! remarcă detectivul, cu un glas insinuant. Numai bună pentru Kamasutra... mai precis pentru poziția aia, cu fruntea lipită de genunchi, pe care am exersat-o la muzeu...

— Ce-ai făcut? se răsuci Jane spre el, ca mușcată de șarpe.

— Voiam să spun... pe care am... examinat-o la muzeu. Erau acolo niște hârtoage vechi, pline cu desene porcoase, știi tu... penisuri imense și vul...

— ... Te rog să încetezi imediat! se revoltă polițista. Măgar ai fost și măgar ai să rămâi până la sfârșitul zilelor tale, detectiv Black!

— Dacă te referi la mărimea acelor penisuri, ai perfectă dreptate, dragă colega. Parcă erau ale unor măgari... se prefăcu Eric că nu înțelegea.

Între timp, Kunani ajunsese în stradă și încerca de zor să oprească un taxi.

— Am impresia că frumoasa noastră patroană de bordel mai are o „codiță”, remarcă Whist, indicându-le intrarea muzeului.

Jane și Eric priviră într-acolo. Într-adevăr, zăriră un bărbat cu părul lung și favoriții stufoși, care o supraveghea pe maestră, din spatele unei coloane

monumentale.

— Și după cum arată părul lui – reluă polițista –, fac pariu că toată clăia aia castanie nu e altceva decât o perucă.

— Da – confirmă detectivul, după o privire atentă –, ai ochi de profesionist. Nu i se potrivește. Apropo, și eu l-am zărit pe individul ăsta la muzeu. Se plimba de colo-colo, cu un aparat de fotografiat pe umăr, fără să facă vreo poză. Mi s-a părut destul de dubios, altfel nu i-aș fi reținut fizionomia.

— O fi vreun banal găinar, își exprimă Jane îndoiala. Un oarecare, pus pe furțișaguri.

— Ba eu cred că lucrurile nu stau deloc așa! ripostă Eric. Și am de gând să mă țin după el. Am și eu flerul meu... masculin. Uite, vă las niște materiale cu privire la secta asta. Mi le-a dat directorul muzeului, dar n-am avut timp să le studiez.

În timp ce Kunani urcă într-un yellow cab, iar Rajih – căci el era personajul deghizat – o porni spre jeep-ul său, Eric coborî din BMW-ul partenerei lui, întrepândându-se spre propriul automobil. Două minute mai târziu, în circulația sufocantă a marelui oraș, se formă o coloană hilară de urmăriți și urmăritori. Ordinea era: Kunani, Rajih, Whist – asistat de Jane Heron, în dreapta sa și Eric Black. Criminali și justițieri, navigând printr-o lume plină de spaime și atrocități...

Căpitanul Corky West – comandantul Diviziei „Cazuri speciale” din cadrul DPLA – se învârtea enervat prin bârlogul său. Lipsa de informații cu privire la desfășurarea anchetei îl înnebunea de-a binelea. O sună pe secretara să, frumoasa și grațioasa Melanie Pullman, întrebând-o cu speranță în glas:

— Ceva nou?

— Nu, domnule, absolut nimic.

— Pe unde or umbla zăpăciții ăia de detectivi?..

— Fiți siguri, șefu', că sunt undeva pe teren! Doar au. Atâta experiență încât... mă rog, îi cunoașteți foarte bine...

— Da, tocmai că îi cunosc! De-aia sunt îngrijorat. Neisprăviții își permit să mă țină în permanență pe jăratic, iar această atitudine trebuie stopată la un moment dat... Încearcă să dai de ei în continuare!

În acel moment, secretara îi anunță vizita directorului DPLA, Larry Tillman, în persoană. Acesta se opri în ușa, cu mâinile la spate, îngândurat.

— Căpitane, ne amenință o primejdie uriașă, dacă nu vom reuși să-l prindem pe asasin în timp util.

— Vom reuși, domnule director, o să vedeți!

— Mă bucur că încerci să mă liniștești, dar tare aș vrea să aflu pe ce te bazezi când susții asta, deoarece văd că stăpânirea de sine ți-ai pierdut-o de ceva vreme... făcu șeful cel mare aluzie la faptul că West încă se plimba de colo-colo.

— Pe flerul detectivilor mei și pe experiența agentului special CIA.

— Dar oamenii pot să și greșescă uneori, nu-i așa? Amice, din păcate, nu ne putem permite nici cea mai mică eroare în acest caz... Trebuie să avem mintea limpede și să despicăm firul în patru... însă cel mai util ar fi acum să ne relaxăm puțin. Hai să facem o pauză și să ne destindem! Ia-ți haina și urmează-mă!

— Unde? întrebă căpitanul, surprins nevoie mare de o asemenea invitație.

— La Monica's. Să vedem și noi ce găesc subalternii tăi direcți atât de interesant în acest bar, de își petrec acolo cea mai mare parte a timpului... aăă... a timpului liber, vreau să zic.

*

Coloana de urmăriți și urmăritori ajunsese în fața imobilului în care locuia Rajih. Pe traseu, Kunani își recuperase automobilul, care acum – ca prin minune – funcționa ireproșabil. Adoratorul cultului zeiței Khali parcă jeepul Cherokee puțin mai încolo, se debarasa de toate accesoriile care îi folosiseră la degvizare și urcă în urma femeii.

Agentul CIA ținu morțiș să le facă urmăriților câteva fotografii, în vreme ce comenta:

— Jane, se pare că n-ai spus o vorbă în vânt atunci când mi-ai pomenit despre intuiția aceea a ta mai... specială.

În acel moment, mobilul polițistei începu să trepideze. Era partenerul ei, Eric Black.

— Colega, a avut dreptate AS, nu-i așa?

— Nu te pot contrazice. Țsta care a intrat după divă e suspectul nostru numărul unu.

— Și-atunci ce mai așteptăm? Să punem mâna pe el!

— Aiurea! Uiți că n-avem nimic împotriva lui? Nimic mai mult decât niște simple bănuieli...

— Ai dreptate, Jane, da' eu tot l-aș aresta. Măcar până trece vizita aceea. Pe urmă, mi-aș cere scuze dacă n-aș reuși să-l dovedesc.

— Și în tot acest timp ai sta liniștit, nu?

— Exact.

— Tipic masculin... Da' dacă nu e el asasinul și diplomatul acela tot moare? Atunci pe unde mai scoatem cămașa?

— La asta chiar că nu m-am gândit, draga mea. Bine, atunci cum procedăm, rămânem la pândă?

— Ce altceva mai bun am avea de făcut?!

— Eu am să mă ocup mai târziu de chelios.

— Ce oameni ciudați sunteți și voi! zise Whist, studiind-o pe Jane, care întrerupsese legătura telefonică cu partenerul ei.

— De ce spui asta?

— Fiindcă sunteți plini de surprize. Dacă nu mi-ar fi teamă să crezi că vreau să vă iau peste picior, aş afirma că sunteți exact ca polițiștii din cărțile de gen.

— Aiurea! Nu suntem decât niște copoi chinuiți, după cum ți-am mai spus. Uneori, lucrăm 24 de ore din 24, timp liber – aproape deloc, prieteni – puțini, cât despre familii, nici nu mai amintesc.

— Draga mea, dar tu ai făcut acum portretele unor ratați, care în niciun caz nu vi se potrivesc!

— Ce bine ar fi să ai dreptate...

Trecuse o vreme fără să se întâmple mare lucru. Îmbrăcat în niște blugi scorțoși și o cămașă de mătase în culori pastel, Rajih părăsise locuința, iar Eric pornise în urmărirea lui.

Agentul și polițista se plictiseau de moarte, neștiind cum să-și mai consume timpul. La un moment dat, și Kunani părăsi imobilul, imbarcându-se în Toyota sa de mic litraj.

— Hai după ea! murmură Jane, pe când AS mai lua câteva instantanee.

Mașina o porni pe Sunset Boulevard, la o distanță apreciabilă de cea a femeii.

*

Fiindcă indianul șofa destul de imprudent, depășind limita legală de viteză prin oraș, Eric se văzu nevoit să depună unele eforturi pentru a nu-l pierde pe urmărit. După circa un sfert de oră, jeep-ul frână în fața unei clădiri somptuoase, cu o arhitectură clasică.

Fără a se da jos din mașină, Rajih sună la intrare, iar o ușă automată se deschise în fața sa.

Detectivul zăbovi două minute, apoi coborî și citi plăcuțele aurii, gravate cu numele proprietarilor. Cel de-al patrulea indica sec: „Sakrim”.

— Măi să fie! murmură polițistul. Te pomenești că și directorul muzeului e implicat în povestea asta...

*

Larry Tillman alese un loc cât mai aproape de intrare și ceru două halbe de bere Budweiser. Căpitanul renunță să protesteze că el nu consuma alcool și ciocni cu directorul DPLA, așteptând ca acesta să înceapă discuția pentru care îl invitase acolo.

— Corky, în ipoteza că nu vom pune mâna pe asasin, m-am gândit la câteva măsuri de securitate, în special pentru momentul sosirii diplomatului indian la aeroport. Mi se pare că acolo suntem cel mai vulnerabili.

— Dar... plecarea va fi la fel de dificilă.

— Ai dreptate. Aceste două momente sunt cele mai expuse riscului. Desigur, de paza lui efectivă se vor ocupa alte servicii specializate, dar noi vom fi primii care vor trage ponoasele în caz de... Așa că nu putem sta cu mâinile-n sân! De aceea, am obținut acordul coordonatorului întregii operațiuni pentru a ne implica și noi.

— Și cam ce ar însemna asta, domnule director?

— Mă gândeam să deplasez vreo 50 dintre oamenii noștri, deghizați, în incinta aeroportului și pe traseu, până la reședința rezervată ministrului indian. Aceștia ar avea avantajul – spre deosebire de ceilalți agenți veniți de cine știe unde – de a cunoaște foarte bine aeroportul, orașul, ba chiar și lumea interlopă.

— Aveți dreptate! Polițiștii sub acoperire se vor simți ca peștii în apă într-o asemenea acțiune. Am să mă ocup personal de această treabă, dacă doriți!

— Perfect, zise Tillman, sorbind încă o gură de bere. Iată, aici, programul vizitei, schița traseului și amplasamentul agenților speciali! Cred că până la ora 9.00 p.m. Vei reuși să schițezi un plan, pe care să-l discutăm apoi cu băieții. După aceea, vom repeta ce avem de făcut la miezul nopții și mâine dimineață, la ora 9.00.

Directorul depuse pe masă un plic destul de voluminos. Căpitanul îl luă cu atenție, cântărindu-l în mână preț de câteva secunde, când fu întrerupt de superiorul său direct.

— Gata cu băutura! zise acesta, dând de dușcă și ultima înghițitură de bere. Acum, la treabă!

Rajih Pundjab Brahalatkhandi îngenuncheară în fața imensei statui ce o reprezenta, în toată splendoarea ei, pe adorata zeiță Khali. Fruntea sa atinge podul sufrageriei, iar tânărul aproape că nu respiră, de parcă s-ar fi aflat în transă.

— Ridică-te, Rajih! se auzi o voce venind din spatele sculpturii.

Era Sakrim.

Celălalt ascultă doar parțial ordinul primit, rămânând în poziția lotusului.

— Drumul tău prin America este presărat cu cadavre, prietene! întreaga poliție din Los Angeles se află pe urmele tale.

— Nu am făcut decât să execut întocmai ceea ce mi s-a ordonat, stăpâne. Nu e vina mea.

— Știu prea bine. Altcineva a comis unele erori și va plăti scump pentru asta, dar la momentul potrivit.

— Vă referiți cumva la Kunani?

— Da, la ea. A fost extrem de necugetată, punând în primejdie planul sfânt pe care ni l-a încredințat Khali. De aceea, va trebui să moară. Și va muri de mâna ta, Rajih! Acesta e ordinul zeiței.

Bărbatul se înclină, fascinat de forța acelui glas poruncitor.

— Ascultă-mă cu atenție! reluă Sakrim. Acum te vei duce la salonul lui Kunani. Vei rămâne în compania ei și vei lua parte la cursurile de inițiere de astăzi. Apoi îi vei cere să te scoată în oraș, mai exact la restaurantul Brahmasutra. Abia acolo ai să cauți un moment prielnic pentru a o ucide. Pe urmă, o arunci într-unul dintre cazanele de gunoi ale localului, iei un taxi și te duci la hotelul Sunshine, unde ai o cameră rezervată pe numele Sirhan Kadar. Când pleci de aici, vei găsi pe măsuta de la intrare un plic, care conține noile tale documente de identitate și niște bani.

— Așa am să fac, stăpâne!

— Nu mă întrerupe! Vei rămâne la hotel până dimineată. Poți dormi mai mult în această noapte, fiindcă abia la ora 11.00 va trebui să ajungi la aeroport. În rest, instrucțiunile sunt deosebit de simple și clare. După ce avionul ministrului indian va ateriza, îl vei ucide. Acesta este țelul vieții tale, să nu uiți! Ți-am relatat voința zeiței, lăudat fie-i numele în veci! Te îndoiești cumva?

— Nici vorbă, stăpâne! Nici vorbă...

— Foarte bine! Măine vei fi MÂNA LUI KHALI, ține minte!

Drept răspuns, bărbatul se trânti din nou cu fruntea de podea, murmurând:

— Mâna lui Khali... Mâna lui Khali...

— Rajih, dacă izbândești să duci la îndeplinire ordinul sacru pe care l-ai primit prin intermediul meu, vei câștiga o demnitate invidiată chiar și de regii acestei planete și te vei bucura de veșnicie. Sufletul tău va urca direct în Nirvana, ca să se contopească cu spiritul etern al adoratei Khali! Acum, du-te și îndeplinește poruncile, fără șovăire!

Rajih mai execută câteva mătăanii, apoi se ridică și încercă să străpungă cu privirea obscuritatea încăperii.

Am să mă întorc și la tine, țăp bătrân și necredincios! își spuse el în gând, strângând pumnii, pentru a-și ascunde inexplicabila ură ce îl copleșise. Te voi trimite mai întâi pe tine la Khali, ca să-i dai socoteală pentru faptele rele pe care le-ai făcut. Până voi veni și eu, Kunani îți va ține companie în iad. Ne vedem mai încolo, în cazul în care nu-ți va scoate ea ochii, pentru că ai osândit-o...

Cu un zâmbet straniu apărut în colțul gurii, bărbatul se ridică și părăsi tăcut încăperea. Nimic nu i se părea mai frumos decât să ucidă în numele zeiței...

*

Detectivul Black îl urmări pe Rajih, până ce acesta ajunse din nou la „Salonul de educație erotică și masaj oriental – Khali Surijaharman”. Acolo, întâlni inevitabilul tandem Jane Heron – Nathan Whist, care parcase mașina la o distanță rezonabilă față de clădire. Cei doi se aflau în așteptare, uneori făcând fotografii celor care ieșeau, dar mai ales intrau. Eric opri și el, telefonându-le.

— Se pare că astăzi nu voi reuși să scap de voi.

— Tocmai la asta mă gândeam și eu, replică polițista.

— Știi cum se numește sentimentul ăsta?

— Nu, dar fac pariu că ai să-mi spui tu...

— Dragoste refulată. În subconștientul tău, pe care te lupți cu disperare să-l controlezi, ești îndrăgostită lulea de mine. Asta e, degeaba încerci să te eschivezi!

— Într-o oarecare măsură, ai dreptate. Mi-aș dori foarte mult să te strâng în brațe... până ți-ai pierde răsufarea și ți-ar ieși limba de-un cot. Tare drag mi-ar fi să te omor, iubitul...

— Cât mai aveți de gând s-o țineți așa? interveni Whist în dialogul telefonic al celor doi parteneri.

— Asta este una dintre puținele plăceri ale vieții noastre de polițiști – să ne tachinăm! răspunse Jane, cu oarecare părere de rău în glas.

— Mai bine să ne întoarcem la sediu, reluă agentul CIA. Chemăm în locul nostru o echipă de filaj și dezvoltăm pozele făcute, ca să avem ce studia. De asemenea, trebuie să vedem ce informații ne-a furnizat directorul muzeului pe printurile acelea. Nu mai spun că șeful vostru arde de nerăbdare să afle noutăți.

— Excelent, aprecie Eric, care auzise propunerea lui Nathan. Îl sun chiar acum pe căpitan să trimită înlocuitori! Ne vedem la sediu.

— Lăsați-mă-n pace și vedeți-vă de ancheta voastră! mormăi căpitanul West când dădu cu ochii de ei, în sediul diviziei. Și nu mă mai deranjați, decât după ce puneți mâna pe asasin!

Comandantul era cufundat într-un morman de coli acoperite cu scrisul mărunț al secretarei Melanie, cărora parcă nu le dădea de cap.

— Ce s-o fi întâmplat cu el? se miră Eric, privind-o întrebător pe partenera lui.

— Te pomenești că se pregătește să iasă la pensie... aprecie aceasta. Hai să coborâm în catacombele „Specialistului”! Poate ne mai administrează vreo porție de umor negru, în schimbul unor cafele.

Butch tocmai studia pe computer pozele primite de la Whist, ca apoi să le scaneze și să le multiplice. Sergentul Mann îl secunda, arătându-se foarte interesat de activitate.

— Ați găsit ceva interesant până acum? îndrăzni Jane să le tulbure concentrarea.

— Mai nimic, răspunse Steve.

— Eric a făcut rost de istoria veche a Indiei și câteva date despre cultul lui Khali.

— Dacă studiem informațiile cu atenție, am putea înțelege psihologia asasinului, comportamentul său și metodele de ucidere preferate, își dădu Nathan cu părerea.

— Ar fi interesant, într-adevăr, însă nu prea avem timp pentru așa ceva, zise dr. Butch Harrison. La priviți aici! adăugă, arătându-le pe monitor o fotografie mărită. E o poză scanată și prelucrată cu ajutorul unui program specializat. Tipului din prim-plan i-am adăugat o barbă și un turban roșu.

— Eric, mai bine ai trage o fugă până la aeroportul Compton, ca să le arăți fotografia celor ce l-au zărit pe criminal! zise Jane. Poate-l recunoaște cineva.

— M-aș duce, însă trebuie să merg cu Jodie la salonul de masaj, ai uitat? Steve, ai putea să faci tu treaba asta?

— Eu știu...

— Am înțeles! Uite aici zece dolari, pentru două beri. Le poți bea acolo, dacă vrei.

Fără vreun alt cuvânt, Steve luă hârtia nou-nouță din mâna colegului său și se îndreptă spre ieșire, cu un zâmbet radios pe chip.

— Deci, să recapitulăm! îi readuse Whist cu picioarele pe pământ, după ce dispăru sergentul. Avem trei suspecti: Kunani, tânărul acela cu perucă și directorul muzeului. E foarte posibil ca unul dintre ei să fie asasinul nostru, deși nu m-ar mira să colaboreze toți trei la acest atentat.

— Ar fi bine să extindem filajul asupra tuturor, opina Jane. Având în vedere că asasinatul va avea loc în următoarele trei zile, mai mult ca sigur că, începând de azi, vom asista la mișcări importante.

— Ai impresia că un atentat de asemenea anvergură se pregătește pe ultima sută de metri? întrebă Nathan, gânditor.

— Nu, dar ultimele amănunte se stabilesc întotdeauna în final, în funcție de împrejurări. Știu asta din proprie experiență.

— Oricum, ținerea lor sub observație n-are la ce să strice, constată Eric. Și mai e ceva. Dacă vizita de la ora 5.30 p.m. Ne va aduce elemente noi, ar fi de preferat să avem pregătite trei mandate de arestare.

— Le obținem pe urmă, spuse Whist. În astfel de situații, nimeni nu ne va tăia capul dacă nu respectăm legea cu strictețe. Doar este vorba despre terorism și siguranță națională, nu?

— AS are dreptate! îl susținu polițista.

— Eu am plecat, copii! spuse Eric, după ce își consultă ceasul. Mă duc la o întâlnire la care nu vreau să întârzii. Nu faceți nicio mișcare greșită până când mă întorc! Poate vin cu ceva interesant.

*

Jodie Green era îmbrăcată într-un compleu vaporos, de culoarea cerului senin, iar pe dedesubt avea o bluziță fină de în, care îi scotea în evidență bustul bine făcut.

Eric încerca să se concentreze asupra traficului extrem de aglomerat, în

ciuda faptului că îi lăsa gura apă după nurii însoțitoare sale. Tânăra îi observă tulburarea și se amuză pe seama lui, încercând să-l întărească și mai tare. Astfel, își ridică fusta – chipurile pentru a sta cât mai comod – și își lipi o pulpă marmoreană de mâna bărbatului, care se crispase pe schimbătorul de viteze.

— Mi-ai promis că îmi vei oferi detalii în legătură cu motivele pentru care te-ai decis să te inițiezi în... această activitate sexuală, ganguri Jodie.

— Ceea ce avem de făcut nu are nicio legătură cu sexul, minți Eric, însă doar parțial. În acest domeniu, pentru mine nu mai există nicio noutate.

— Îmi place că ești modest!..

— Draga mea, este vorba despre o misiune cu implicații directe asupra siguranței naționale, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Poți fi mai explicit?

— Măine trebuie să sosească la LA ministrul indian al apărării, pentru o vizită neoficială de trei zile. Se pare că cineva a tocmnit un asasin extrem de periculos, ca să-l ucidă pe înaltul demnitar. Iar asta ar duce la bulversarea relațiilor dintre SUA și India, cred că-ți dai seama.

— Îmi dau. Am auzit câte ceva despre semnarea în viitor a unui tratat de dezarmare nucleară.

— Ei bine, toate firele pe care le avem până în prezent ne duc la acest așa-zis club.

În acel moment, detectivul nu mai rezistă tentației de a mângâia piciorul ce se împingea insinuant în mâna lui. Începu să-l alinte, până când ajunse mult mai sus, întâlnind mătasea unui slip ce părea înfierbântat. Jodie suspină încetișor, prinzând mâna polițistului între pulpe, ca într-o capcană dogoritoare.

— Nu mai poți avea răbdare două minute? îl întrebă tânăra, cu ochii pe jumătate închiși. Imediat ajungem la Khali, iar acolo...

— Mi-e teamă că acest răstimp va fi lung cât un secol, în sfârșit, zăriră firma căutată, apoi mașina de filaj, care era destul de bine camuflată îndărătul unei dubite, cu roțile din spate pe jantă.

Detectivul intră în holul spațios, la braț cu Jodie, și îl văzu imediat pe Bill, patronul gogoșeriei, care ajunsese înaintea lor. Alături de Millie, frumoasa lui soție – o negresă cu un corp superb – sorbea ceai dintr-o ceșcuță minusculă. Imediat ce îl observă, și fără a ține cont că era însoțit, femeia i se aruncă în brațe detectivului, strivindu-și sânii fermi de pieptul său. Din instinct, bărbatul o prinse de talie, încercând să o țină cât mai lipită de el. Millie percepu imediat o duritate în zona buricului și îi șopti la ureche:

— Eric, sunt obișnuită ca aluatul de gogoși să se umfle în mâinile mele, dar nu să se și întărească instantaneu... Pe Bill al meu trebuie să-l frământ câte un sfert de ceas și mai bine, până să-l aduc la un nivel cât de cât asemănător cu al tău.

— Eh!

— Făcu detectivul, stânjenit – cu un trup ca al tău...

— Ce faci, mă, copoi nenorocit, te dai la nevastă-mea chiar sub ochii mei? sări Bill de la locul lui, apropiindu-se, cu silueta sa uriașă, de cei doi.

— Taci, negru nesuferit, că altfel ți-o iau și fug cu ea în lume! ripostă polițistul în glumă.

Bărbații dădură noroc prietenește, iar imensa stângă a colosului poposi pe umărul lui Eric, făcându-l să se încovoiaie.

— Mă bucur al naibii să te văd aici, copoiule! Khali te va ajuta să privești viața cu alți ochi, ascultă-mă pe mine! Vei descoperi că actul sexual nu e doar o practică mecanică, fiziologică, ci mai ales una spirituală.

— Auzi, termină cu porcăriile astea pedagogice! Sexul e sex și atât! Un bărbat și o femeie...

— ... Te înșeli, pal, e mai mult decât atât, interveni Jodie în discuție. E însăși rațiunea de a fi a speciei umane. Centrul mișcării în Univers. Dar nu mă prezinți prietenilor tăi?

— Scuză-mă! Ei sunt Bill și Millie, zise Eric. Regii gogoșilor și ai plăcintelor. Distinsa domnișoară îmi este colegă de serviciu – o profesionistă a computerelor – și se numește Jodie. Astăzi îmi va fi parteneră la prima mea lecție de... cum îi zicea?

— Kamasutra, îi veni negrul în ajutor. Dar mă îndoiesc în ceea ce privește ultima ta afirmație. Cel puțin în această după-amiază...

— Aici există o regulă de aur – încep Millie să-l lămurească – și anume aceea că nu se păstrează cuplurile. Cu alte cuvinte, ai venit cu una, dar o faci cu alta.

— Să înțeleg – continuă Eric, nedumerit – că îți vei lăsa soția să și-o tragă cu altcineva și chiar în prezența ta?

— Desigur, doar și eu voi face același lucru. Nu mă deranjează deloc și nici pe ea, atâta vreme cât ne putem ține sub observație. Niciunul dintre noi nu îl înșeală, deci, pe celălalt.

— Atunci, voi sta cât mai aproape de tine, Millie! zise Eric, după ce citi în privirea lui Jodie că n-avea absolut nimic împotrivă.

— Jane, te caută secretara lui West! își anunță „Specialistul” colega.

— Alo, ne-ați solicitat să aflăm dacă în DPLA există vreun angajat de origine indiană.

— Da, Melanie, ar putea să ne fie foarte folositor.

— În acest caz, vă notați? Am identificat șase. Patru funcționari și doi polițiști în uniformă.

— Spune-mi numele celor din urmă!

— Avem un bărbat și o femeie; pe care îl preferați?

— Pe tipă. Femeile sunt mult mai eficiente decât bărbații.

— De acord cu asta. Este vorba despre Lara Fox, de la departamentul

Omucideri. Doriți să o trimit la Laboratorul criminalistic?

— Ar fi perfect. Îți mulțumesc din suflet, Melanie! Ai făcut o treabă excelentă!

Jane așeză telefonul în furcă și îi comunică agentului CIA:

— AS, e de bine; primim întăriri de origine indiană.

— Nemaipomenit! Vom analiza e-mail-urile primite de la Delhi. Chiar dacă acestea au fost traduse în engleză, există anumite chestii de finețe, care îmi scapă. Vine aici?

— Am primit asigurări că da.

Într-adevăr, peste doar cinci minute, Lara își făcu apariția la cartierul general al dr. Harrison. Era o femeie tânără, de o frumusețe impresionantă. Înaltă de statură, avea un trup suav, ca un lujer de floare, pe care costumul de blugi se mula aproape perfect. Sâni de mici dimensiuni, dar bătoși, se intuiau provocator prin jacheta destul de groasă, aducând a cornițe de mele. Tenul îi era palid, aproape smead, iar trăsăturile – regale, cu acel păr negru și bogat, adunat într-o „coadă de cal” clasică.

Whist o privi fascinat, spre invidia polițistei, care se simțea surelăsă de acea apariție.

Jane aruncă o căutătură discretă în oglindă, pentru a-și cerceta corpul și nu se arătă prea satisfăcută de imaginea reflectată. Tinerețea avea câștig de cauză. Zise, fără răutate:

— Bine ai venit, Lara Fox! El este agentul CIA, Nathan Whist, iar despre mine și dr. Harrison cred că ai auzit, dacă nu cumva am mai colaborat la vreun caz până în prezent.

— Doamnă... Domnule...

— Pe mine vă rog să mă scuzați! reluă Jane, pe același ton trist. Trebuie să dau o fugă până la Monica's, să beau o tărie.

Eric se dezbracă grijuliu și își aranja ordonat hainele în dulăpiorul de lemn ce îi fusese repartizat. Se afla în compania celorlalți 12 bărbați, care aveau să ia parte la cursul de inițiere din acea zi. Privea deosebit de stânjenit în jur, încercând să-și ascundă goliciunea într-un mod foarte stângaci. Majoritatea indivizilor nu părea deloc interesată de burțile și de șuncile ce atârnav dizgrațios, așa că detectivul își zise că n-avea de ce să se simtă stânjenit. Poate cel mult de începutul de chelie care îl agasă...

Pentru a-și învinge rușinea, începu să fredoneze în gând un fragment din „The Blues Brothers”, dar se opri înmărmurit când îl zări intrând în vestiar pe Rajih Pundjab Brahalatkanthi.

Acesta părea la fel de uimit la vederea atâtor bărbați goi-pușcă, însă își înfrâna repulsia, îndreptându-se spre dulăpiorul său pentru a se dezbrăca. Era situat chiar lângă cel al lui Bill, care își îngrămădise hainele înăuntru, unele peste altele.

Chiar dacă detectivului nu îi convenea deloc să constate acest lucru, tânărul indian avea un corp numai fibră și mușchi.

Ce mai – își spuse el –, o adevărată felină în carne și oase! O mașină perfectă de ucis.

Apoi rămase încremenit, când Rajih își scoase giganticul penis la iveală. Pe lângă el, toți ceilalți arătau ca niște puști aflați cu ceva timp înaintea pubertății, surprinși de faptul că pot avea o erecție...

la te uită! continuă polițistul să se mire.

Pe încheietura mâinii stângi, indianul avea înfășurat... UN ȘNUR DE CULOARE CAFENIE! Sau mai degrabă roșcată.

Pentru a-și reveni din starea de stupoare ce pusese stăpânire pe el, Eric își mușcă buza de jos aproape până la sânge.

Așadar, acesta e asasinul pe care îl căutăm, se gândi. Nu mai încape nicio îndoială!

Îi venea să se repeadă la gâtul bărbatului suspect și să-l stranguleze cu mâinile goale. Dar el nu era un ucigaș de profesie, ci un polițist educat și instruit în literă și spiritul legii. În acel moment, o idee salvatoare îi străfulgera mintea.

Dacă aș reuși să colectez puțin din sperma acestui individ periculos, aș avea o probă indubitabilă cu privire la identitatea lui de criminal nenorocit!

Toți bărbații se îndreptară spre camera în care urma să aibă loc ritualul îmbăierii. În mijlocul acesteia trona un fel de butoi imens de lemn, deasupra căruia pluteau aburii fierbinți. Jur-împrejur, erau dispuse dușurile, ceva mai multe decât i-ar fi fost necesare grupului din acea zi. Când termină câte unul cu îmbăierea, se postă în mijlocul a patru tinere neprihănite, care îl altoiau cu crenguțe proaspete de cimbriu sălbatic.

În timpul dușului, Eric se apropie pe nesimțite de Bill și îi șopti la ureche:

— Pe vremuri, aveai o iuțeală de mână nemaipomenită...

— Ce vrei să spui?

— Te pricepeai la buzunărit ca nimeni altul...

— Acum nu mai e cazul de așa ceva. Am propria mea afacere, nu mai trebuie să fur. De fapt, care-i treaba?

— Îl vezi pe individul ăla de colo? Indianul numai mușchi, cu mădularul ca de cal.

— Da, s-a dezbrăcat chiar lângă mine. Ce-i cu el?

— Pentru ăla mă aflu aici. Îl suspectăm că e un criminal al naibii de periculos.

— Aha, acum înțeleg! Mă miram eu să vii într-un asemenea stabiliment pentru propria-ți plăcere! Dar, spune-mi, te pot ajuta cu ceva?

— Crezi că ar fi posibil să-l buzunărești nițel pe individ?

— Nimica toată, pal! Vezi-ți liniștit de baie și eu o să mă ocup de trențele dubiosului!

Detectivul îi mulțumi din priviri și se cufundă în cada uriașă, ca să se limpezească.

Ceva mai târziu când, acoperit cu un ștergar de flotir, se îndrepta spre sala de masaj, se întâlnește cu Bill, care îi șoptește conspirativ:

— Tipu' e „fierbinte” foc. Are un pașaport fals, pe numele Shirkan Kadar. Mi-am dat imediat seama de asta. Și un sergent de circulație s-ar fi prins, atât de grosolan a fost întocmit documentul.

— Asta înseamnă că acela care i l-a procurat ori e tâmpit ori i-a copt-o, ca să-l dea în gât.

— Exact asta am vrut să spun și eu, Eric.

— Altceva?

— Nimic, în afară de o mare sumă de bani, pe care cu greu am reușit să n-o „arestez”, cât sunt eu de cinstit... vreo două mii de dolari.

După masaj, ajunseră în sala de inițiere propriu-zisă, chiar în fața statuii zeiței Khali, care era înconjurată de lumânări de culoare neagră, toate arzând. Femeile se aflau deja acolo, relaxate și încrezătoare în ceea ce avea să urmeze. Jodie și Millie șușoteau una lângă cealaltă, mai mult ca sigur bârfindu-le pe celelalte componente ale lotului.

Detectivul se îndreaptă direct spre ele, se așează și le cuprinse pe amândouă de talie, desfătându-se cu pielea lor catifelată.

— Jodie, am mare nevoie de ajutorul tău! îl vezi pe individul acela cu tenul măsliniu? Pe el îl bănuim a fi ucigașul ministrului.

— Dacă mă uit cu atenție, chiar că are o privire de asasin. Păcat de penisul ăla uriaș...

— Fără bancuri, draga mea! A ucis deja două persoane de când se află în America.

— Serios? Și cu ce te-aș putea ajuta eu? Doar nu ai pretenția să-i pun cătușele și să-l somez cu sfârcurile să se dea prins...

— Nu, nu e vorba despre asta. Vreau să fii partenera lui!

— Ah, asta era? Cum să nu te servesc, Eric! zâmbi arhivara, uitându-se din nou cu jind între picioarele indianului. Numai atât ai să-mi ceri?

— Ar mai fi ceva. Avem neapărată nevoie de o mostră din lichidului lui seminal. Știi, pentru stabilirea ADN-ului. Numai așa vom obține o dovadă indubitabilă ca să-l înfundăm.

— Nimic mai simplu, colega, dacă tot o voi... face cu el. Dar cum am să reușesc?

— Te ajut eu! sări Millie, care fusese martoră la întreaga conversație. Stai cât mai aproape de el, în vreme ce eu am să încerc să le distrag atenția celorlalte pretendente. Iar dacă te mai codești mult, să știi că mă voi... sacrifica eu în locul tău!

— Pentru nimic în lume! se rățoi Jodie la negresă, zâmbindu-i cu

subînțeleș. Îmi voi duce misiunea încredințată la bun sfârșit. Doar fac parte din DPLA, nu?.. Dar îmi rămâi dator, Eric, promiți? Și nu vei menționa „devotamentul” meu pentru cauza poliției în raportul pe care îl vei întocmi!

— De acord și îți rămân dator pe vecie!

Jodie se ridică imediat de la locul său și se îndreaptă, legănându-și șoldurile apetisante, în direcția lui Rajih, care adoptase o poziție ceva mai retrasă de restul grupului. Femeia se așază la niciun metru de el și prinse a-și masa sâni planturoși, sub privirile pofticioase ale indianului ce se simțea stânjenit de propria erecție.

Tânăra îi zâmbi și, lăsându-se pe burtă, îi mângâie mădularul cu evlavie, făcându-l pe bărbat să se liniștească. Nu-și imaginase că va fi atât de simplu...

— Unde-i micuța ta prietenă? întrebă Bill, care tocmai ajunsese lângă Eric și Millie. Mă gândeam – dacă n-ai nimic împotriva – s-o învăț cum se... frământă gogoșile.

— L-am dat deja o misiune.

— Aha, îl „anchetează” pe superpotentul ăla! Atunci nu mă bag, oftă negrul, resemnat. Millie, îți doresc distracție plăcută!

— Și ție, dragule! îi răspunse soția, lipindu-se mai tare de pieptul viril al detectivului.

Între timp, Kunani, însoțită de nelipsitul ei serv cu înfățișare de gorilă, intrase în sală. Era costumată toată în văluri străvezii, iar în picioare nu purta nimic. Se opri în fața statuii lui Khali și, cu zâbetul pe buze, așteptă ca întreaga asistență să-i remarce prezența. Apoi vorbi:

— Fie ca liniștea adoratei noastre zeițe să pogoare asupra voastră! Astăzi vom exersa o altă poziție a ciclului, care se numește Suthrabin – cheia desfătării. Este o figură sexuală dedicată fecundității în sine, deoarece îi permite bărbatului penetrări foarte adânci, astfel încât sămânța sa să picure exact în potirul sacru al partenerei. În cadrul cuplului, Șah și Suh, cele două principii divine, se vor uni, formând „Oul sacru”, cel care va zămisli o nouă viață. De aceea, sper că doamnele aici de față și-au luat toate măsurile de precauție necesare. Mă refer la anticoncepționale, desigur.

Fără a aștepta vreun răspuns, învățătoarea continuă:

— Ca de fiecare dată, vom începe cu încălzirea. Fiecare știe ce are de făcut, iar dacă nu, va fi inițiat de către partener.

Eric nu mai era atent de multă vreme la Kunani. Se concentrase asupra lui Jodie – care se urcase deja pe Rajih, mușcându-l de urechi – și a lui Millie, ce încerca să i se bage în suflet, iar în același timp îi mângâia membrul cu dexteritate.

Grea încercare! aprecie Eric în gând, reprimându-și un zâmbet. Cred că lui Jodie îi trosnesc fălcile din pricina efortului depus pentru a-l înghiți pe criminal.

— Ce faci, iubitul? îl trezi din visare glasul lui Millie. Ai uitat de ce te afli

aici?

— Nici vorbă, sunt în misiune.

— Misiune... da-da... vei avea îndată una foarte greu de îndeplinit.

Și femeia îl încalecă, desenând cu limba pe pieptul lui o mulțime de arabescuri, care mai de care mai sofisticate, în tot acest timp, Kunani își continua explicațiile, la care Millie era atentă, iar Eric – nu. Negresă coborî cu limba, aflată în plină prospectare, din ce în ce mai jos, îngreunând misiunea detectivului cât îi stătea în putere. Pe copoi îl interesa mai mult activitatea sexuală a lui Jodie, desigur... Dar stăpânirea sa de sine nu dură prea mult, risipindu-se aproape în totalitate, în clipa în care femeia începu să execute volte spectaculoase de-a lungul membrului său.

Deja o vedea pe arhivară ca prin ceață, simțindu-se exact ca în mijlocul unei explozii nucleare. Asta până când auzi vocea învățătoarei și observă că toți cursanții reveneau la poziții decente. Mai puțin Millie, ce nu înțelegea să dea drumul mădularului din captivitatea mâinii sale, extrem de pricepută la... frământat.

— Iată care este poziția de astăzi! zise Kunani, însoțindu-și explicațiile de gesturi edificatoare.

Eric Black nu mai auzea nimic și abia dacă mai putea distinge ceea ce se petrecea în jurul său. Mădularul său năvălaș cucerise deja poarta secretă a lui Millie, fără nici cel mai mic efort. Asta deoarece ea, fiind bine umezită, se deschisese ca peștera lui Aii Baba, în chip miraculos. Bărbatul se simțea prins și frământat într-o capcană a plăcerii, dincolo de care nu mai exista nimic: nici victime nici asasini nici căpitanul Corky West...

Dar dacă negresa se simțea minunat în fața atacurilor plăcute ale perechii sale, nu același lucru se putea spune despre Jodie, care avea o viață cu mult mai grea. Organul impresionant al lui Rajih o izbea fără milă, cu o frecvență uluitoare. Trupul ei mignon era, pur și simplu, sfârtecat de uriașul „cetaceu”, stârnind compasiunea detectivului.

Simțind cum Millie-cea-ciocolatie îi încolăcea picioarele în jurul gâtului, Eric se aplecă mai mult spre ea, eliberându-i fesele, pentru a se sprijini cu mâinile pe covor. Nu mai avea mult și urma să se elibereze de acea tensiune de neimaginat la care era supus, spre satisfacția supremă a ambilor parteneri și, probabil, a zeiței Khali, ce îi privea impasibilă de pe soclul ei înconjurat de lumânări arzând.

Și momentul culminant sosi, împreună cu gemetele de satisfacție ale negresei, ce era hotărâtă să sugă toată vloga din albul acela viril, pe care dorise de multă vreme să-l aibă.

Plutind pentru câteva secunde pe valurile graniței dintre real și imaginar, Eric fu trezit de un al șaselea simț, care îl determină să privească spre Jodie. Aproape leșinată, fata nu era în stare să înțeleagă motivul stării ei. Poate că de

vină era durerea, poate, extazul trăit...

În clipa în care Rajih se prăbuși peste partenera lui, detectivul își dădu seama că acesta juisa. Câteva clipe mai târziu, bărbatul o prinse pe Jodie de grumaz și începu să strângă.

Eric sări de la locul lui, dar Kunani, care urmărise întreaga scenă, se dovedi mai rapidă. Ajunsă în spatele indianului, îl prinse de omoplați, presându-i punctele numite Tahajah și strângând fără milă. Efectul a fost uluitor. Rajih se prăbuși într-o parte, ca trăsnet, și rămase paralizat. Cu o privire tâmpă, nedumerită, se uita la învățătoare, neștiind ce se petrecea cu el. În același timp, buzele i se mișcau, însă nu scoaseră niciun sunet.

Polițistul o luă pe Jodie în brațe, remarcând pe chipul acesteia o mare suferință. Își recăpătase respirația, iar obrazul se transformase din roșu aprins în palid.

— Doamnelor și domnilor, îmi cer scuze pentru acest mic incident! se strădui Kunani să minimalizeze cele petrecute. După cum ați putut observa, a fost vorba despre un gest necontrolat, dar lipsit de însemnătate. Așa ceva se mai întâmplă câteodată, atungi când extazul este împins până la acea limită ce le este accesibilă doar zeilor.

Detectivul n-o ascultă pe profesoara de amor, ținându-l sub strictă supraveghere pe criminalul care continua să rămână întins pe covor, respirând regulat.

Oare dacă îl arestez acum pentru tentativă de omor, înseamnă că am împiedicat asasinatul asupra ministrului? se întrebă polițistul în gând. Mai mult ca sigur că nu e singura variantă a organizatorilor criminali, așa că mai bine stau în banca mea.

În ciuda acestei hotărâri, nu se putu abține să-i șoptească indianului la ureche, văzându-l că deschidea ochii:

— O să te am, asshole! Pe legea mea că o să te am!.. Îți jur că vei fi al meu mai devreme decât te aștepti!

Apoi o săltă cu băgare de seamă pe Jodie, conducând-o spre vestiare, însoțit de Millie și Bill, care îi săriră în ajutor.

*

Whist și Lara citeau cu atenție ultimele pagini ale e-mail-ului primit de la Serviciile Secrete Indiene și păreau destul de mulțumiți de material.

— Ce-ți descoperit acolo atât de interesant? îi întrebă Jane Heron, care tocmai revenise de la Monica's, unde stropise cu un whisky și o bere la halbă, un morman de cartofi prăjiți presărat cu cașcaval din belșug.

— Sunt niște informații punctuale și extrem de relevante pentru cazul nostru. Este vorba despre un scurt istoric al adoratorilor zeiței Khali, după

proclamația de independență a Indiei.

— Continuați!

— Ai auzit de Mahatma Ghandi, nu? El a înfierat în mod oficial această sectă, ce se făcuse cunoscută prin practicile sale criminale de înlăturare a așa-zișilor adversari. În slujba Marelui Preot și sub comanda sa directă se aflau în permanență șase brute, ce purtau titlul onorific de „Mână a lui Khali”. Fiecare dintre aceștia era un criminal educat încă din fragedă pruncie să ucidă la comandă, fără să clipească. Omorau cu predilecție prin strangulare, dar nu ocoleau nici alte procedee, în funcție de împrejurări, începând cu otrăvirea și sfârșind cu îngroparea de vii a „păcătoșilor”. Numărul victimelor acestor asasini fără scrupule este de-a dreptul impresionant. Se acreditase ideea că, pe măsură ce sacrificiile sunt mai numeroase, sporește strălucirea lui Khali și, implicit, a adeptilor ei. Din ziua în care a ajuns prim-ministru fiica lui Ghandi, a declanșat o vânătoare sistematică a tuturor membrilor sectei, care se făceau vinovați de fapte abominabile. De atrocități. Ea a bănuțit întotdeauna – deși n-a intrat niciodată în posesia unor dovezi de necontestat – că tatăl i-a fost omorât de una dintre aceste „Mâini ale lui Khali”. Ulterior declanșării prigoanei, Marele Preot și cei mai apropiați discipoli s-au refugiat în Munții Tibetului, de unde au început încet-încet să emigreze. Unde crezi?

— În America?!

— Exact! SUA au devenit patria adoptivă a zeiței Khali. La început, comunitatea indiană a primit secta cu o accentuată reticență, însă aceasta și-a întins tentaculele în timp, consolidându-și poziția. Succesele financiare, obținute pe căi mai mult sau mai puțin licite, i-au permis în ultimii ani o întoarcere în patria-mamă, unde supușii fuseseră decimați sau renunțaseră la confesiune. În zilele noastre, dorința nebunească a capilor sectei este aceea de a readuce puterea și supremația cultului zeiței Khali la valențele deținute în antichitate. Ar fi de adăugat faptul că sectă nu e străină nici de moartea Indirei Ghandi nici de cea a fiului ei, Radjih.

— Hai, AS! reacționa polițista, neîncrezătoare. Ce mi-ai spus tu e de domeniul fantasticului!

— Nu trebuie să vă mire, doamnă... interveni Lara Fox. India, prin cultură sa milenară, prin educația trăitorilor acestei țări, are o afinitate demonstrată pentru fantastic. Poporul meu, prin tradiția sa, a încercat întotdeauna iubiri și spaime pe care eropenii și, în special americanii nu le pot înțelege. Mai mult ca sigur că asasinul sosit din India este o „Mână a lui Khali” sau un aspirant la această distincție. Iar pentru un asemenea individ, propria viață nu contează nici cât negrul sub unghie. Cu alte cuvinte, e o armă aproape imbatabilă, din cauza fanatismului său, inoculat în templele sectei încă din copilărie.

— Dacă punem mâna pe el, o să-i tăbăcim puțin fundulețul... se încuraja Jane. Numai să punem...

În acel moment, ușa se dădu cu putere de perete, iar în cadrul ei își făcu apariția Eric Black, care o sprijinea pe Jodie Green de mijloc.

— Avem sperma individului! decretă el, cu un aer de învingător.

— Unde e? întrebă Jane, având o vagă bănuială.

— Doctore, ești aici? strigă detectivul, în loc de răspuns.

Înainte ca „Specialistul” să își facă apariția din camera alăturată, partenera lui Eric pricepu despre ce era vorba și, sprijinind-o pe Jodie, o porni în întâmpinarea legistului.

— Ce-a fost cu tine, Rajih?

— Nu știu, frumoasă Kunani! Nu pot pricepe ce m-a apucat așa, dintr-odată...

Încă goi și încordați, cei doi stăteau față în față, pe două fotolii din biroul învățătoarei.

— Dacă nu interveneam la timp, ai fi ucis-o, nu?

— Mai mult ca sigur.

— Și-atunci... toate planurile noastre îndelung gândite s-ar fi dus de râpă, iar misiunea ta ar fi fost ratată în mod lamentabil. După ceea ce ai făcut, nu cred că mai ești demn să devii o „Mână a lui Khali”.

— Asta nu se poate! izbucni Rajih cu ochii în flăcări. Nu există nimic pe lume care să mă poată opri de la acest țel suprem! Nici toate polițiile de pe glob...

Întâmpinând privirea severă a femeii, înflăcărarea din ochi i se mai estompă, iar bărbatul continuă pe un ton mult mai domol:

— N-a fost altceva decât un moment de slăbiciune...

— Și cu inima ta de piatră cum rămâne?!

— Nu se va mai întâmpla! o asigură indianul.

— Bine, acum îmbracă-te și concentrează-te doar la misiunea pe care o ai de îndeplinit! Vom ieși împreună în oraș, vom lua cina la un restaurant tradițional, iar pe urmă mă vei însoți acasă, pentru a face sex. Astfel, vei înțelege ce înseamnă arta amorului, în profunzime.

*

— În cât timp avem un rezultat, Butch? îl întrebă Eric pe „Specialist”, prin ușa închisă.

— În câteva minute, dacă mă lași să-mi văd de treabă și nu mă mai sâcâi cu intervențiile tale idioate!

Jodie tocmai părăsea laboratorul, simțindu-se mult mai bine decât atunci când ajunsese în sediul DPLA.

— Îmi pare rău, draga mea, pentru tot ce s-a întâmplat! o compătimi detectivul.

— Am știut de la început la ce fel de riscuri mă expun, așa că poți fi liniștit!

îi răspunse domnișoara Fox. Acum trebuie să merg acasă. Îmi poți face rost de o mașină?

— Mai încape vorbă! Așteaptă doar cinci minute și te voi conduce până la ieșire.

— Nu cred că mai e nevoie. Deja sunt stăpână pe propriile picioare.

— Oricum, îți rămân profund îndatorat... Eu și întreaga Divizie „Cazuri Speciale”, completă Eric.

— Dar mai ales tu. Mai vorbim după ce mă vindec, nu-ți face griji!

— Rezultat pozitiv! zise dr. Harrison, pe un ton academic, ceva mai târziu. Mostrele de spermă recoltate de la Amwar Lahathi și Jodie Green sunt identice. Avem de-a face cu aceeași semnătură genetică ADN.

— Am pus mâna pe asasin! se bucură Jane Heron, descărcându-se de tensiunea acumulată în ultimele ore.

— Ufff! respiră ușurat și agentul Whist. Chiar că nu mă așteptam să ajungem la un asemenea rezultat atât de repede... Vreau să spun... cu mijloacele și posibilitățile reduse de care dispuneți, în comparație cu noi...

Jane vorbi la celular până în fața ușii lui West și, de cum intră, exclamă:

— Ținta se află la restaurantul Brahmasutra, în compania lui Kunani Batha. Ce facem, îl înhățăm?

— Mai întâi luați loc cu toții! răspunse căpitanul. Trebuie să ne gândim bine.

— Șefu', credeți că ar fi mai bine să-l ținem doar sub observație pe asasin și să-l arestăm în ultimul moment? vru Eric Black să știe părerea superiorului său.

— Eu așa zic. Astfel, nu vor mai avea timp să pună în aplicare un alt plan de asasinare a ministrului indian al apărării.

— Aveți dreptate, consimți Jane.

— Atunci, ne-am înțeles, da? Nu faceți nicio mișcare până când nu aveți ordinul meu! Între timp, mă voi consulta și cu directorul Tillman, adăugă Corky West, în timp ce desfăcea alene ambalajul unei acadele cu gust de cafea.

După ce părăsiră bârlogul boss-ului, cei trei o implorară pe secretara Melanie să le ofere câte o cafea, apoi încercară să încropească un plan.

— Cel care ne interesează în mod special acum este Rajih Pundjab Brahalatkanthi, corect? ridică Jane problema.

— Corect.

— Deci, pe el trebuie să îl supraveghem în mod special.

— Perfect, facem cu rândul, propuse Eric. Eu mă ofer să încep chiar acum!

— OK, însă, dacă e necesar, ceilalți doi vor fi gata să i se alăture, sublime Nathan Whist. De asemenea, poate apela la ajutorul echipelor de filaj, care vor acționa în continuare. Eric, la ce oră vrei să te schimb? Mă ofer pentru postul de planton II.

— Măine dimineață. Dar, până vă culcați, oricum mai vorbim la telefon. Nu

de alta, dar n-aș vrea să mă plictisesc...

*

Se înserase de-a binelea, însă bulevardul era luminat a giorno, datorită firmelor luminoase. Mașina echipei de filaj se afla parcată la o distanță de 50 de metri de intrarea în restaurantul cu specific indian. Detectivul se apropie de automobil, pe partea șoferului, recunoscându-l imediat pe acesta. Nu era altul decât tânărul locotenent Brian Frederiks, unul dintre oamenii aflați în subordinea dr. Harrison.

la te uită, e singur! își zise Eric, nedumerit.

— Hello, punk! glumi Black, după ce ajunsese destul de aproape de locotenent. Ești singur în misiune?

— Nu, în total suntem trei. Ceilalți doi se află la o masă, în local.

— Ha, ha, ha! râse detectivul. Ei se îndoapă și pe tine te-au lăsat afară, la umezeală. Halal colegialitate!

— Cu toții am ajuns la concluzia că e mai bine așa.

— Da-da, în special ei... În fine, știi la ce masă s-au așezat colegii?

— Prima pe dreapta, cum intri. Dacă vrei, pot să-i contactez. Avem în permanență legătură radio.

— Deocamdată, nu e nevoie. Suspecții ce fac?

— Bărbatul a condus-o pe tipă la toaletă, după ultimele informații pe care le dețin. Să tot fie vreo zece minute, răspunse Brian, îngrijorat. Cam mult, nu?

— Mult? O eternitate!.. Presupun că nimeni nu s-a dus după ei... Dacă îi pierdem, cred că o să tăiem amenzi de circulație toată viața! mai zise detectivul, luând-o la goană în direcția restaurantului.

De cum intră, dădu cu ochii de criminalistul Benett, care sorbea liniștit dintr-o ceașcă de cafea, în compania unui subordonat. Nu-l întrebă decât atât:

— Nu s-au întors?

Și, fără a mai aștepta răspunsul, o porni grăbit pe coridorul lateral ce ducea la toaletă. Fără pic de jenă, se năpusti în cea a doamnelor și deschise fiecare ușă în parte. Astfel, avu ocazia să admire – pentru câteva fracțiuni de secundă, ce-i drept – respectabile reprezentante ale sexului frumos, în cele mai delicate poziții. Din păcate, acele urmașe ale Evei nu apreciară defel faptul că erau admirate, și prinseră a țipa ca din gură de șarpe.

Noroc că sunt numai trei, își zise Eric, conștient că trebuia să părăsească repede acel loc... mânat. Ceea ce și făcu, precipitându-se spre ieșirea de serviciu.

Am o presimțire urâtă... se gândi detectivul când ajunsese în curtea interioară, unde se aflau tomberoanele de gunoi și o mulțime de ambalaje. Să dea Domnul să greșesc!

Din păcate, nu se înșelă deloc. În spatele unor cutii goale de carton, Kunani

Batha își dormea somnul de veci. O urmă subțire și vineție de pe gâtul ei indica modul în care trecuse în lumea celor dreți: strangulată cu acel laț secular, aducător de moarte.

Polițistul începu să cerceteze locul pe unde asasinul își luase tălpășița și, în același timp, îi telefona criminalistului Brian Benett, care se afla în local.

— Amice, vino repede în curtea din spatele restaurantului! Dacă ai și sculele în mașină, pune-ți colegul să ți le aducă! Aici e nevoie de priceperea ta.

Apoi închise, concentrându-se să nu distrugă vreo urmă importantă, cu toate că nu știa la ce-ar mai putea folosi. La acea oră, criminalul era cât se poate de cunoscut...

Câteva minute mai târziu, după ce o alertase pe Jane, detectivul stătea de vorbă cu Whist.

— Directorul muzeului... îi zise acesta. Ar fi foarte posibil că indianul să se fi dus la el. Avem o echipă de filaj și acolo?

— Da.

— Atunci, avertizează-i! Spune-le că venim și noi într-un sfert de ceas. Să fie cu ochii-n patru! O s-o iau și pe Jane în drum.

După aproape o jumătate de ceas, toți trei se întâlniră în fața locuinței lui Sakrim și îi luară la întrebări pe polițiștii care stăteau la pândă:

— S-a întâmplat ceva deosebit în ultima vreme? se interesă Eric.

— De patru ceasuri, nimeni nu a părăsit clădirea.

— Dar de intrat?..

— Acum un sfert de oră, a venit un tânăr înalt, însă n-am putut vedea la ce apartament a sunat.

— Să cerem întăriri! se entuziasma Jane. Am pus mâna pe el. Nu mai are cum să ne scape.

— Ai uitat că șefu' ne-a cerut să-l mai lăsăm o vreme în libertate? întrebă Eric, ușor iritat.

— Scuză-mă! Și-atunci ce facem?

— Nimic, spuse detectivul. Doar n-o să cerem trupe de elită pentru un amărât de filaj!

— Stați puțin! sări deodată agentul CIA, punând câte o mână pe umerii celor doi parteneri. De ce să nu-i arestăm chiar acum pe amândoi sau câți or mai fi în apartamentul acestui Sakrim?

— Păi, ai uitat ce a spus căpitanul? ... ripostă Jane.

— Cum aș putea?! Numai că... dacă îi „ascundem” pe toți, cine să-l mai ucidă pe ministrul?

— Interesant raționament! aprecie Eric, ironic. Dar ești tu ferm convins că, în operațiunea de asasinare a diplomatului indian, sunt implicați doar cei pe care noi i-am descoperit până acum? Ce te face să crezi că nu mai sunt și alții?

— În primul rând, faptul că știm identitatea criminalului, precum și cine îi

sunt „sponsorii”. Dacă mai e altcineva? Probabil, dar prea puțin posibil. Dacă mai există vreun personaj în umbră, credeți că n-am fi aflat absolut nimic despre el până acum?.. Să mergem cu raționamentul mai departe. Admit că ar mai exista un creier, poate aici, poate în India. Cum ar mai putea acționa el în doar în câteva zile, dacă „brațele” i-ar fi amputate în mod violent? Oricum, echipele de securitate care vor asigura integritatea ministrului, nu vor face nani pe timpul vizitei acestuia. Și nici noi...

— AS, dacă îi arestăm acum pe Brahalatkanthi și Sakrim, ar însemna că ne asumăm o mare responsabilitate, iar noi nu putem face așa ceva, încercă Jane să-l tempereze. Mai bine să-l întrebăm și pe căpitan.

— Nu puteți voi, însă eu pot. Cât despre telefoane, acum nu mai e timp. Acționăm! Eu răspund!

— A naibii scuză în fața comisiei de disciplină, dacă iese cumva prost! mormăii Eric, apropiindu-se totuși de interfon și sunând la întâmplare.

— Da! se auzi o voce plăcută, de femeie.

— Suntem poliția din LA și trebuie să facem o vizită inopinată unuia dintre vecinii dumneavoastră. Fiți bună și deschideți!

— Oh, este o glumă, nu-i așa?

— Vă înșelați, doamnă! Și ca să vă conving vă comunic că suntem în posesia unui mandat cât se poate de valabil, eliberat de procuratură, blufă detectivul. În cazul în care nu ne deschideți imediat, vă putem pune sub acuzare pentru obstrucționarea cercetării penale, doamnă... Smith! completează el, după ce citi numele din dreptul codului format.

Aproape instantaneu se auzi un bâzâit prelung, iar broasca electrică se declanșa, permițând accesul celor trei oameni ai legii, care urcară scările în goană, verificându-și în același timp armele din dotare.

Jane, ceva mai sprintenă decât bărbații, ajunse prima în fața ușii apartamentului lui Sakrim și rămase înmărmurită. Aceasta era întredeschisă, iar pe podeaua holului se putea zări un picior de femeie, încălțat cu un pantof de satin de culoarea muștarului. Înțelegându-se din priviri, cei doi detectivi se postară de-o parte și de cealaltă a ușii, armându-și revolverele. AS proceda la fel și intră primul, după ce lovi ușa cu piciorul. Nu auzi nici cea mai mică mișcare în vestibul. Trupul femeii, înveșmântat într-un sari greu de brocart albastru, le bara înaintarea. Era în vârstă, cu părul alb ca zăpada adunat într-un coc simplu în creștetul capului. „Vizitatorii” nocturni au putut zări pe gâtul acesteia semnele binecunoscute de-acum ale șnurului ritual.

Polițista se aplecă și încercă să-i ia pulsul. Inexistent. În schimb, căldura corpului victimei îi dădu să înțeleagă că nu fusese ucisă de mult.

Jane privi cu băgare de seamă în interior. Văzu statuia zeiței cu șase brațe și un ochi în plus, între sâni, înconjurată de zeci de lumânări aprinse, toate de culoare neagră. La picioarele acesteia, sprijinit cu spatele de Khali, se afla

cadavrul lui Sakrim. Ochii sticloși, larg deschiși a mirare, și gura strâmbată în chip înfricoșător erau dovezi incontestabile că indianul fusese răpus de o moarte violentă. Nimeni n-ar mai fi dat doi bani pe acel trup chircit, slab și osos.

Eric și Nathan se apropiară și ei, rămânând muți în fața macabrei priveliști. Oamenii legii începură să controleze toate încăperile spațioasei locuințe, în care, firește, nu se afla nimeni altcineva în afara lor.

— Dam'it! izbucni Eric, enervat, constatând că asasinul dispăruse. Trebuie să fie încă în clădire.

— Într-adevăr, oamenii noștri nu l-au văzut ieșind, îi dădu Jane dreptate.

— Colega, rămâi aici, cheamă-i pe polițiștii de afară și pe legist! zise Eric. M-am săturat de cadavre... AS, hai să facem un tur al clădirii!

Încă de pe scările ce duceau la cel de-al doilea etaj simțiră un curent de aer proaspăt. Suiră ultimele trepte câte trei deodată și, la ultimul nivel, dădură peste ușa ce ducea pe terasă, care era larg deschisă. Cu infinite precauții și armele pregătite, ieșiră sub cerul liber, pe care stelele străluceau, indiferente. Terasa era pustie și cei doi se îndreptară spre marginea din spatele clădirii. Așa cum bănuiseră, găsiră un burlan gros din tablă zincată, care cobora pe peretele imobilului până la sol. Priviră peste bordura de mozaic și, în ultimul moment, îl putură remarca pe Rajih Punjab Brahalatkanthi, care tocmai atingea pământul și o lua la fugă spre cel mai apropiat gard. Acesta se uită în sus, observându-i pe urmăritori. Privirile lor intersectate nu exprimau nici pe departe gânduri ortodoxe, mai ales în ceea ce-i privea pe Black și Whist. Indianul le zâmbi batjocoritor, apoi escaladă gardul de fier cu o agilitate de felină.

Agentul special ochi și trase spre asasin. În clipa următoare, la lumina slabă a lămpilor cu heliu de pe stradă, îl văzură pe Rajih cum îngenunchea, apucându-se cu ambele mâini de pulpă piciorului drept. Imediat după aceea, însă, criminalul își continuă alergarea pe artera pustie, trecând pe lângă mașina de filaj, rămasă acum fără „filatori”.

— Repede, Nathan! Să mergem după el!

Câteva minute mai târziu, cei doi se aflau în stradă, știind că indianul nu se putea deplasa la fel de repede ca înainte. Două pete de sânge, proaspăt căzute pe asfalt, îi încredințară că au apucat-o în direcția bună. Fugarul se îndrepta spre un parc din apropiere.

Mai alergară circa o sută de metri, după care dădură peste o femeie prăbușită pe carosabil. O mașină cu farurile stinse tocmai dădea colțul într-un viraj strâns, ce făcu roțile să scrâșnească. Era un automobil de culoare albă, ca atâtea alte sute de mii din LA.

— Și țineți minte – le spuse directorul Larry Tillman în încheiere – dacă ratați și de data asta, nu vă veți pune doar pe voi într-o postură degradantă, ci veți arunca o pată de neșters pe obrazul întregului Departament al Poliției Los Angeles! Sunteți liberi! Ne mai întâlnim mâine dimineață, pentru ultimele

instrucțiuni. Succes!

Într-un colț al încăperii, având cu toții un aer plouat, rămăseseră detectivii Heron și Black, agentul Whist, sergentul Mann și ofițerul Fox, care fusese detașată temporar la Divizia „Cazuri Speciale”. Zărindu-i, căpitanul se îndreaptă spre ei, având o mină ce nu prevestea nimic bun.

— Mai vreți ceva? Poate un cântec de leagăn înainte de culcare? V-a scăpat criminalul printre degete și ați pus pe jar întreg DPLA. Felicitări!..

— Nu e vina noastră! îl contră Eric, cu țâfnă. Cei de la filaj...

— ... Desigur că voi sunteți cu conștiința curată. Niciodată nu e vina voastră, nu-i așa, detectiv Black?

— O să-l prindem, căpitane! îl asigură agentul CIA, încercând să-l calmeze pe căpitan.

— Serios?! Atunci pot să mă culc liniștit, nu-i așa? Iar mâine să mă duc direct la picnic cu nevastă-mea... Mai bine mi-ați spune dacă a fost identificată mașina acelei femei!

— Avem toate datele necesare, boss, însă nu cred că asasinul a parcat-o în apropierea locului în care s-a ascuns, îl lămuri Eric.

— Această supoziție nu ne scutește să o căutăm întreaga noapte. Echipete de patrulare vor scotoci orașul, fără încetare, până în zori. Unitățile medicale de urgență au fost anunțate că indianul le-ar putea vizita pentru a-și îngriji rana?

— Da, domnule, răspunse sergentul Mann. În plus, dacă-mi permiteți, în caz că a abandonat mașina și mai este și rănit, înseamnă că nu se poate ascunde prea departe.

— Cred că ai dreptate, se calmă West pentru moment. Ar fi mai bine dacă ai sta în noaptea asta la dispecerat, ca să fii pe fază în situația în care suntem apelați!

— Am înțeles, domnule căpitan!

— Steve, dacă n-ai nimic împotriva, aș vrea să stau cu tine! îl rugă Jane. Oricum n-aș putea închide un ochi, după toate cele câte s-au întâmplat.

— Venim și noi, zise Eric, în numele său și al lui Nathan. Mai ales că, până dimineață, nu mai e chiar așa de mult.

*

— Aici echipajul AR-245, over! se auzi în întregul dispecerat vocea unui ofițer de poliție. Am identificat mașina suspectă. Se află staționată în fața farmaciei non-stop de pe Delano Street, nr. 47.

— Dirijați toate echipajele spre careul A 14! ordonă sergentul Mann, după ce se uită atent pe harta metropolei.

— Haidem și noi! zise Jane, care își reveni prima din surpriză. Dacă ieșim cu bine din rahatul ăsta, dau o ladă de bere! Dar unde e AS?

— A plecat deja. Vom fi doar noi doi, iubito...

Un sfert de oră mai târziu, detectivii frâneau în fața respectivei farmacii. Spre surprinderea lor, au fost întâmpinați chiar de agentul CIA, care aflase amănunte interesante cu privire la goana fugarului.

— A cumpărat dezinfectante și feșe, apoi a plecat pe jos.

— Care-i cel mai apropiat hotel? întrebă Whist, realizând că indianul nu putea ajunge prea departe, cu excepția cazului în care ar fi luat un taxi.

Un polițist de circulație, implicat în operațiune, le sări în ajutor:

— Faceți prima la dreapta și a doua la stânga și dați de hotelul Vegas.

— Să fii iubit! îi ură Eric, îndreptându-se spre mașina cu care venise.

Spre stupoarea sa, AS se dovedi și de astă dată mai iute de picior. Când porni motorul automobilului său, agentul dădea deja primul colț, iar când ajunseră la destinație, acesta îi aștepta pentru a le comunica:

— În urmă cu puține minute, s-a cazat un tip cu semnalmentele indianului. Chemați trupele de intervenție rapidă!

— La ce etaj? vru Eric să știe.

— La doi. Dar nu-i așteptăm pe...

Neavând încotro, Whist o pomi în urma detectivilor Diviziei „Cazuri Speciale”, care își pregăteau revolverele pentru capturarea asasinului. Prea rar fi se întâmplase acestora în cariera lor să apeleze la trupele SWAT, pentru a pune mâna pe unul sau mai mulți criminali feroce.

— Viu sau mort, Eric, nu?

— Mai întrebi... răspunse polițistul cu un aer dur, care nu îl caracteriza.

Ajunși în fața ușii indicate de recepționar, Nathan le șopti:

— La semnalul meu!

Apoi le arată un deget, încă unul, iar la cel de-al treilea, izbi ușa cu piciorul, făcând-o să cedeze. Se repezi primul în camera întunecată, în vreme ce detectivii rămaseră pe hol, cu armele gata de tragere.

Așezat cu un genunchi pe podea, agentul le făcu semn să-l depășească.

Primul ce reacționa se dovedi Eric, care țipă a intimidare:

— Măinile sus! Poliția!

Spre surpriza lor, o siluetă abia vizibilă ridică brațele, apoi îndoi ușor genunchii. Rajih n-avea nici cea mai mică intenție să se predea, ci să se arunce în gol pe fereastră. Ceea ce și făcu în secunda următoare, pulverizând geamul cu rame cu tot, sub greutatea propriului corp. Plonja ca o panteră și ateriză exact pe copertină de la intrarea în hotel care, în mod miraculos, nu cedă sub greutatea lui.

Cu o agilitate de invidiat, indianul se cațără pe marginea din beton a etajului unu, încercând să ajungă la colțul hotelului.

Văzând direcția în care se îndrepta asasinul, AS și Eric ieșiră imediat pe coridor, cu gândul de a ajunge la micul balcon de la capătul acestuia. Rajih

tocmai se pregătea să sară pe iarbă, în apropierea gardului ce se afla la numai doi metri de clădire, ca pe urmă să-l poată escalada. Detectivul luă linia de ochire, murmurând mulțumit:

— Ți-am spus c-o să te am! Nu m-ai luat în serios...

Apoi slobozi cartușul. Glonțul se înfipse în spatele asasinului aflat în zbor, prelungindu-i saltul mai mult decât și-ar fi dorit acesta.

Nirvana... Drumul spre iad se deschise în fața lui...

Indianul ateriza cu abdomenul în sulilele gardului și rămase înfapt acolo, întruchipând un sacrificiu ce nu se mai practică de peste un mileniu și mai bine. Fusesse tras în țeapă, în cel mai barbar mod cu putință. Cu un urlet animalic, se mai zbătu inutil de câteva ori, apoi rămase inert, pierzându-și ultima răsuflare de viață...

În ciuda faptului că vizita ministrului indian al apărării decursese normal și rețeaua teroristă formată în jurul cultului zeiței Khali fusese complet anihilată, directorul DPLA convocă un miting de urgență cu membrii Diviziei „Cazuri Speciale”. Acestora li se alătură, cum era și normal, agentul special CIA, Nathan Whist.

— De ce ești trist, căpitane? îl întrebă Larry Tillman pe West. Hai să-ți dau o veste bună! Începând de azi, subordonații tăi – Heron și Black – se află în concediu de odihnă, pentru două săptămâni. Prime pentru rezolvarea cazului nu vă dau, pentru că oricum le-ați refuza, nu-i așa? Cât privește propunerea ta verbală, detectiv, ca Jodie Green să fie avansată, lucrurile sunt ceva mai delicate. Știi... ar fi pentru prima oară în istoria poliției când cineva ar înainta în ierarhie, pentru... sex în interesul serviciului.

— Ha, ha! râse Jane. Dacă s-ar fi ținut cont de asta până acum, Eric ar fi ajuns general...

— Am aici o înștiințare oficială – se amestecă Whist în vorbă, dând la iveală un plic cu antet –, prin care Centrală solicită detașarea Larei Fox, pentru o perioadă de trei luni, la agenția noastră. Dacă, bineînțeles, nu aveți nimic împotrivă.